

ФИДӢЙ

КИТАБ
БИ ХИДАЙАТ
АЛ-МУ'МИНӢН
АТ-ТАЛИБӢН
(«ИСТОРИЯ
ИСМАИЛИЗМА»)

Дар
маҷмаи

АКАДЕМИЯ НАУК СССР

ПАМЯТНИКИ ЛИТЕРАТУРЫ
НАРОДОВ ВОСТОКА

Т Е К С Т Ы

Малая серия

I

ИЗДАТЕЛЬСТВО ВОСТОЧНОЙ ЛИТЕРАТУРЫ

ИНСТИТУТ ВОСТОКОВЕДЕНИЯ

ФИДĀ'Ī

К И Т Ā Б

БИ ХИДĀЙАТ АЛ-МУ'МИНĪН

АТ-ТĀЛИБĪН

(«ИСТОРИЯ ИСМАИЛИЗМА»)

**По таджикской рукописи издал,
предисловием и примечаниями
снабдил А.А.Семенов**

МОСКВА • 1959

СОДЕРЖАНИЕ

От редакции	5
Предисловие	13
Текст	1—223

Фидā'й
 Китаб би хидāйат ал-му'минин
 ат-тāлибин
 («История исмаилизма»)

*Утверждено к печати
 Институтом истории, археологии и этнографии
 АН Тадж.ССР*

Редакторы издательства *А. Е. Бертельс* и *Ю. Э. Брегель*. Художник *А. М. Олевский*
 Художественный редактор *И. Р. Бескин*. Технический редактор *Л. Т. Цигельман*.
 Корректоры *Э. Н. Раковская* и *М. М. Хасман*
 Персидский текст набирала *А. Х. Хакимова*

Сдано в набор 27/III 1957 г. Подписано к печати 27/VIII 1959 г. Т-08173. Формат 60×92¹/₁₆
 Печ. л. 16,25. Усл. п. л. 16,25. Уч. изд. л. 12,7. Тираж 1200 экз. Зак. 524
 Цена 10 руб.

Московская типография № 3 «Искра революции» Мосгорсовнархоза.
 Издательство восточной литературы. Москва. Центр. Армянский пер., 2.
 Тип. Издательства восточной литературы. Москва, И-45, Б. Кисельный пер., 4.

ОТ РЕДАКЦИИ

Издаваемая книга *Китāб би хидāйат ал-му'минйн ат-тāлибйн* Фидā'й Хорасанского — исключительно ценный источник по истории исмаилизма, известный пока лишь в уникальной рукописи, принадлежавшей покойному А. А. Семенову. Эта книга содержит сообщения, заимствованные ее автором из ряда не дошедших до нас и, вероятно, навсегда утраченных исторических сочинений. Однако выделить имеющиеся в труде Фидā'й подлинные неизвестные науке данные, в силу некоторых особенностей этого труда, не так просто. Чтобы объяснить эти особенности, попытаемся прежде всего показать обстановку, в которой писал Фидā'й, и задачи, которые он себе ставил.

Книга написана в Бомбее в конце XIX и начале XX в. (не позднее 1910 г.) приближенным главы исмаилитов Āgā-ḫāna III Султāн-Муḫаммад-шāха (ум. в 1957 г.). Дед последнего, Āgā-ḫān I Ḥasan-'Alī-shāh, имел резиденцию в Махаллате, на территории Ирана, но в 1840 г. не поладил с Каджарами и перебрался со свитой в Индию; пожив сперва в Карачи и Калькутте, он обосновался затем в Пуне, около Бомбея.

Приезд Āgā-ḫāna, считавшего себя прямым потомком 'Alī и Фāтимы, «имамом времени», и претендовавшего на главенство над индийскими исмаилитами [секты «ходжа», создал осложнения в исмаилитской секте. Часть индийских исмаилитов не признавала за «имамом» права взимать с них десятую часть доходов — особый религиозный налог. Этот

конфликт был разрешен в 1866 г. английским колониальным Верховным судом Бомбея в пользу Āgā-ḥāna¹.

Судя по всему, трения между пришельцами из Ирана и местными индийскими исмаилитами продолжались и в последующие десятилетия. По мнению иранских знатоков мусульманского права, приехавших вместе с Āgā-ḥānom, индийские исмаилиты «недооценивали» значение имамата и «святость» особы Āgā-ḥāna. Таким образом, как это много раз бывало в истории исмаилизма, появилась необходимость в очередной *kitāb-i da'wat* — «книге призыва к истинной вере» — в трактате, обосновывающем «истинность» имамата и «законность и святость» власти имама. За составление такого трактата взялся Фидā'й Хорасанский — судя по нисбе, выходец из Ирана.

А. А. Семенов отмечает, что книга Фидā'й написана для внутреннего употребления — вероятно, только для руководителей исмаилитской секты, знакомых с персидским языком. Надо думать, Фидā'й не рассчитывал, как это делали его предшественники в средние века, найти своей книгой путь к сердцам верующих. Убедить религиозными аргументами индийских купцов² конца XIX в. отказаться от части своих доходов в пользу Āgā-ḥāna было вряд ли возможно. Поэтому Фидā'й, отвечая запросам времени, составил своего рода докладную записку по исмаилизму, включающую как религиозное учение, так и своеобразную историю секты, — документ, дающий возможность Āgā-ḥānu и его приближенным получить все необходимые сведения о секте и приводить в спорах различные религиозные и исторические аргументы.

Из всего сказанного становятся ясными особенности книги Фидā'й, придающие ей необыкновенную ценность и вместе с тем крайне затрудняющие пользование ею как источником. По-видимому, Фидā'й использовал при написании

¹ «*Judgment by the Hon'ble sir Joseph Arnould in the Kojah case, otherwise known as the Aga Khan case, heard in the High court of Bombay during april and june, 1866*», Bombay, printed at the «Bombay Gazette» steam press, 1867.

² Верхушку секты «ходжа» составляло крупное и среднее купечество.

книги богатую, почти никому не доступную библиотеку Āgā-ḫāna в Пуне, содержащую как хорошо известные произведения средневековых авторов, так и совершенно неизвестные науке трактаты. Во многих случаях он опирался на устную традицию, сохраненную руководителями секты (см. текст, стр. 117). Фидā'й начинает свою книгу с объяснения отличия своей секты от других сект ислама и обоснования исмаилитской доктрины имамата, составленных на основе известного труда Шахрастāни, причем, как отмечает А. А. Семенов, он уже тут отклоняется от хода изложения этого автора. Затем он переходит к собственно «истории исмаилизма», но излагает ее весьма своеобразно. Все исторические факты, которые Фидā'й приводит в своей книге, подогнаны у него под определенную заданную схему. Они должны обосновывать законность и «благодетельность» власти всех сорока семи «имамов», включая Āgā-ḫāna III, и вместе с тем доказывать непрерывность линии наследования исмаилитских имамов от самого «зятя пророка» 'Али до конца XIX в.

«Провалы» в этой линии наследования, хорошо известные исламоведам, тщательно обойдены или им подобраны правдоподобные объяснения. Попутно Фидā'й всеми силами возвеличивает и самих имамов, и всю секту, объявляя чуть ли не всех крупных религиозных деятелей, поэтов и философов средневекового Востока тайными исмаилитами или сторонниками исмаилизма³. Естественно, что книга наполнена искажениями, фальсификациями, передержками, которые местами переплетены с явными легендами, вроде известной легенды о «трех товарищах» — Ḥасане Саббāхе, 'Омаре Ḥаййāме и Низām ал-Мулке (текст, стр. 83). Встречаются и явные, грубые анахронизмы.

Приведем один характерный пример достоверности све-

³ Крайне интересно постоянное ретроспективное смешение автором исмаилизма с суфизмом. Известно, что исмаилизм с течением веков в некоторой степени слился с отдельными суфийскими школами. Однако Фидā'й, — возможно, иногда и не без оснований, — находит точки соприкосновения исмаилизма с суфизмом на самых ранних этапах (см. текст, стр. 104, 117 и др.).

дений Фидā'й, который поможет нам высказать некоторые соображения о пользовании этой книгой как источником. На стр. 191 настоящего издания Фидā'й сообщает, что известный иранский поэт XIX в. Қā'анй написал касыду в честь Āğā-хāна I, когда последний был губернатором Кирмана, и приводит первый бейт этой касыды. В диване Қā'анй действительно есть касыда, которая начинается бейтом, приведенным Фидā'й, и которая была поднесена губернатору Кирмана, однако этот губернатор назван в литографированном издании дивана не «Āğā-хāн», а «Рустам-хāн». Возникает вопрос: сфальсифицировал ли Фидā'й имя в известной касыде Қā'анй или издатели дивана, боясь по разным причинам напечатать свидетельство о близости поэта с исмаилитами, заменили Āğā-хāна каким-то нейтральным Рустам-хāном?

Положение преследуемой секты на протяжении двенадцати веков заставляло исмаилитов тщательно скрывать все подлинные источники о своей деятельности, а их тайные приверженцы старались в соответствии с шиитским принципом *такййа* («сокрытие своего истинного исповедания в окружении иноверцев») не выдавать своих действительных симпатий. Много веков (особенно ранее XII в.) крупные мыслители Востока тайно склонялись к исмаилизму, дававшему возможность вольно толковать Коран и отходить от мертвящей ортодоксии «правовёрных» богословов. Эта «ересь» жестоко каралась, и потому о ней знали лишь немногие.

В книге Фидā'й мы впервые получаем исмаилитскую, в значительной части устную, традицию об этих тайных приверженцах исмаилизма⁴, написанную, по выражению автора, «домохоозяином, которому гораздо лучше знать, что у него происходит дома, чем чужому человеку» (текст, стр. 117). Однако «домохоозяин» — Фидā'й — наряду, вероятно, с богатой подлинной информацией идет на явные фальсификации, желая доказать общие религиозные догмы. Таким образом, в книге Фидā'й мы имеем собрание ценных све-

⁴ В частности, интересно нигде не встречающееся сообщение о том, что самаркандский поэт XII в. Сўзаний был исмаилитом (текст, стр. 108).

дений, к которому у нас пока нет ключа. Читатель, который захочет найти у Фидā'й подлинную историю исмаилизма, в настоящее время не найдет ее.

Для того чтобы разобраться во всем хитросплетении сведений исторической части книги Фидā'й, нужно тщательно сопоставить ее текст с текстом названных и неназванных автором источников (среди вторых есть, например, *Та'рīх-и джахāн-гушāй* Джувайнī), выявить все отступления Фидā'й от этих источников и затем подвергнуть тщательной исторической критике все сообщения, встречающиеся только у этого автора. «Крупницы золота», которые будут получены в результате подобного «промыывания», несомненно, будут стоить затраченного огромного труда. Сличение и комментирование текста Фидā'й потребует многих лет труда востоковедов, и потому прав А. А. Семенов, который решил издать эту книгу без перевода и комментария, ограничившись первичной расшифровкой уникальной рукописи — плохой, безграмотной и путаной, которую ему благодаря счастливому случаю удалось получить. Это издание даст возможность востоковедам многих стран по частям выполнить комментирование книги Фидā'й, вероятно, непосильное одному человеку.

Собственно историческая часть труда Фидā'й кончается на 159-й странице настоящего издания; за ней до 189-й страницы следует утомительное описание «чудес» трех Āgā-хāнов и членов их семьи. Среди этих «чудес» попадаются просто курьезы. Так, один из передатчиков сообщает, что Āgā-хāн III ехал однажды на «гари (повозка) мотоба (motor-car), каковая машина не может двигаться без масла, именуемого питрул (petroleum)», и это масло как раз кончилось посередине дороги. Тогда Āgā-хāн велел своим спутникам идти вперед пешком, призвал на помощь Аллаха и через некоторое время нагнал их на машине, которая ехала без бензина! Трудно понять, чего больше в этом рассказе: тупого фанатизма или хитроумного ханжества⁵.

⁵ Фидā'й, чувствуя, очевидно, сам, что он «переборщил» с чудесами, замечает (стр. 188 текста): «теперешние люди скажут, что это преувеличение и ложь».

Несмотря на это, раздел «чудес» содержит также крупные ценные сведения по новейшей истории исмаилизма. В нем рассказывается, например, о том, что Āgā-ḫāna I по его прибытии в Индию встретил английский «михмандар корниль (colonel)», который потом поддерживал с ним постоянную связь. Как видно, английские колонизаторы уже тогда установили теснейшие связи с Āgā-ḫānom. Не случайно его внук Султān-Мухаммад-шāх впоследствии стал неплохим представителем империалистической Англии⁶. Упоминание личного врача Āgā-ḫāna I—Макензи (стр. 163) говорит, возможно, о том же.

Фидā'й завершает свою книгу угрозами каким-то противникам Āgā-ḫāna III, приводит различные коранические примеры, подтверждающие мысль о том, что противники «истинного имама» всегда, с древнейших времен, терпели позорное поражение, и напоминает читателю, что в день страшного суда его обязательно спросят, знал ли он «имама своего времени». Таким образом, общая мысль о необходимости имамата⁷ и о «святости» власти Āgā-ḫāna пронизывает книгу до самого конца, и политическая задача автора оказывается выполненной.

Довольно объемистый труд Фидā'й — интересный памятник религиозной мысли Индии конца XIX в., содержащий, как уже говорилось, многочисленные ценные сведения по истории исмаилизма и ряда стран Востока, по истории литературы и философии. Его опубликование должно послужить началом большой работы исследователей, которая, возможно, приведет в конце концов к созданию подлинной, научной истории исмаилизма — этого значительного явления в жизни многих народов Востока⁸. Вместе с

⁶ Дж. Неру, *Автобиография*, М., 1955, стр. 313—315.

⁷ См. об этом учении в кн.: А. Е. Бертельс, *Насир-и Хосров и исмаилизм*, М., 1959, гл. II и V.

⁸ По сведениям самих исмаилитов, исмаилизм насчитывает в настоящее время 20 млн. приверженцев в Индии, Пакистане, Бирме, на Цейлоне, в Индонезии, Иране, Сирии, Восточной и Южной Африке и других странах («*Souvenir, commemorating the historical and auspicious occasion of H. R. Prince Aga Khan's Platinum Jubilee, celebrated at Karachi, Pakis-*

тем издание этого трактата даст богатый материал, который позволит понять реакционную сущность современного исмаилизма и применяемые исмаилитами методы религиозной пропаганды.

tan, February 1954», published by Ismailia Association, Pakistan, Karachi, [s. a.], p. 68).

هَذَا كِتَابُ بَيْدِیَّتِ
الْمُؤْمِنِينَ الطَّالِبِينَ بِاللَّهِ الْعَلِینِ
وَعَلَيْهِ السَّلَامُ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حمد و سپاس فزون از وہم و قیاس
مرواجب الوجود دیر است کہ بیو
قدرت کامل خود جمیع ممکنات را از
کتب عدم بعرضه وجود آورده و بنی نوع
انسان را بر سر مخلوق بجهت معرفت
و عبادت و بندگی بمصداق آیه کو لیم
سما

ПРЕДИСЛОВИЕ

Персидская рукопись, с которой напечатана настоящая книга, происходит из Афганского Туркестана, из Горона; я получил ее в июле 1926 г. Она, собственно, не имеет определенного заглавия, с нашей точки зрения: взамен его как в самом начале (вверху *بسم الله*), так и в тексте предисловия просто указано: *هذا كتاب بهدايت المؤمنين الطالبين و بالله المعين وعليه الاتكال*¹ («Эта книга в руководство верующим², ищущим [истину]; у господи помощь, на него [же все] упование»). Автор этого труда — ученый исмаилитский *da'ī* Мухаммад ибн Зайн ал-'Абидйн-и Хорāsāни, по прозванию Фидā'й. Из его книги видно, что он близко стоял к главе всех исмаилитов, Āgā-хāну Султāн-Мухаммад-шāху, и к людям, хорошо знавшим его ближайших предшественников и их историю. Рукопись окончена перепискою «в цветущем городе Бомбее при вратах счастливого дворца высокостепенного, высочайшего и благороднейшего владыки, государя Āgā-йи Султāн-Мухаммад-шāха», в ночь среды 25 зū-л-хиджжа 1328 г. (28 декабря 1910 г.) рукою «нижайшего из рабов, пилигрима Мўсы, сына Мухаммад-хāна Хорāsā-

¹ В рукописи последнее слово, видимо ошибочно, написано, как *التكلال*. Академик И. Ю. Крачковский по этому поводу в письме от 30/X 1927 г. сообщил мне: «Надо читать *عليه الاتكال* или *و عليه التكلان*, как Вы предполагаете. Последнее графически, пожалуй, ближе, но мне оно в заключительных фразах, кажется, не встречалось, первое же совсем обычно. Я принял поэтому в исправлении форму *الاتكال*».

² Об исмаилитском значении термина *مؤمن* см. в моей статье «Насыри Хосров о мире духовном и материальном» («Сборник Туркестанского Восточного института в честь А. Э. Шмидта», Ташкент, 1923), стр. 131, прим. 1.

ной, из аристократического сословия». Она написана на плотной английской бумаге с разными водяными знаками, изображающими эмблемы и надписи; среди последних часто встречается Allibhoi Esmailji. Почерк — довольно хороший *наста'лиқ*; отдельные названия и разметки стихов сделаны кинноварью. Собственно история исмаилизма занимает 450 страниц, но перед нею на 16 отдельных страницах изложен один исмаилитский трактат и 25 страниц после нее заняты двумя исмаилитскими одами, посвященными 'Али³. Все эти добавления написаны другими почерками, столь же, впрочем, неплохими, что и первый. Размеры листов 10×18 см, на странице по 12 строк. Вся рукопись заключена в полный кожаный переплет, по-видимому, индийской работы, украшенный довольно примитивным тиснением; вероятно, вследствие необычности размера она открывается и читается, как блокнот. Словом, и безличное название настоящего труда, и его внутреннее содержание, и внешность — все говорит за то, что он предназначен для узкого круга верующих, «для внутреннего употребления», а не для широкого опубликования.

Мне передавали, что исмаилитские *пйры* в Горно-Бадахшанском округе доставали эту рукопись для прочтения с левого берега Пянджа и были высокого мнения о ее содержании, указывая, что она заключает единственно полную и связную историю исмаилизма. В значительной степени эти *пйры* были не далеки от истины. Как бы ни относиться к труду Фида'й, за ним остается одно несомненное достоинство: он дает в сжатой форме историю исмаилитской секты с древнейших времен до умершего в 1957 г. Агә-хана Султән-Мухаммад-шәха включительно, касаясь попутно и самой доктрины. Автор указывает в предисловии, что

³ Одна из них была помещена мною (в тексте и переводе, с примечаниями) во II т. сборника «Иран» — см. А. А. Семенов, *Исмаилитская ода, посвященная воплощению Алия-бога* («Иран», т. II, Л., 1928), стр. 1—24; другая, принадлежащая перу нашего автора, Фида'й Хорәсәний, опубликована мною в III т. «Ирана» — см. А. А. Семенов, *Исмаилитский панегирик обожествленному 'Алию Феди Хорасанского* («Иран», т. III, Л., 1929), стр. 51—70.

источниками для его труда послужили персидско-таджикские сочинения: *Раузат ас-сафā'* Мйрх^ванда, *Та'рїх-и фиришта* Мухаммад-Қасим Хиндушāха Астрабадї, *Хабїб ас-сийар* Х^вандамїра и арабские: *Китāб ал-милал ва-н-ниҳал* аш-Шахрастāнї, *Рийāз ал-джанāн*⁴, *Вафайāt ал-а'йāн ва анбā абнā аз-замāн* Ибн Халлиқāна, историю Египта Ибн Зўлақа⁵, *Та'рїх-и Миср*⁶ «и прочие» (وغیرہ). В тексте имеются ссылки еще на следующие труды: *Та'рїх-и Қайрувāн* (без упоминания имени автора), *Китāб-и йāф'ї* (вероятно, *Мир'āt ал-джанāн*), *Ахбār-и Миср*⁷, *Манāхидж*⁸, [*Та'рїх*] *ал-Масїхї*, *Дабистāн ал-мазāхиб*, *Та'рїх-и Сар Джāн Малку(л)м*, *Тавāрїх-и Ирāн*, *Тухфат ал-ҳарамайн* (оба без обозначения автора) и *Нāсиҳ ат-тавāрїх* (Лисāн ал-Мулка). Но попутно с этим автор, по-видимому, использовал и другие источники, нам неизвестные. Так, например, объясняя, почему исмаилитов называли батинитами, во всем согласно тексту аш-Шахрастāнї (см. стр. 52—55 рукописи), Фидā'ї при переводе соответствующего места о первичных эманациях дает любопытные отступления от текста аш-Шахрастāнї. Описывая правление фатимидского халифа Мустансир би-л-лāха и упоминая, что в его

⁴ Автор не указан, но, судя по выдержкам из этого труда, едва ли это—сочинение (с таким же заглавием) Абū 'Абдаллāх Мухаммад ибн Мухаммад ибн Мухаммада ас-Сафадї, которое Слейн определяет как «Les maqāmāt en l'honneur de Mahomet, dans chacune desquelles domine une lettre de l'alphabet» [De Slane, *Catalogue des Manuscrits Arabes*, Paris, 1883—1895, p. 591, № 3387 (2)].

⁵ Заглавие у Фидā'ї не приведено. См. De Slane, *Catalogue des Manuscrits Arabes*, p. 330, №1816 (1), 1817—1818; E. Blochet, *Catalogue des Manuscrits Arabes...*, Paris, 1925, № 4727.

⁶ Автор не указан.

⁷ Возможно, что Фидā'ї разумел под этим названием вышеупомянутый *Та'рїх-и Миср*, если таковым был труд Ибн Муйассара, называвшийся также *Ахбār-и Миср* (Ibn Muyassar, *Annales d'Egypte*, ed. par M. H. Massé, Le Caire, 1919, p. VII et suiv.).

⁸ Неизвестно, какое имеется в виду сочинение; быть может, *Манāхидж ал-йāқїн* — об основных принципах шиитских верований (см. O. Loth, *A Catalogue of the Arabic Manuscripts in the Library of the India Office*, London, 1877, p. 124, № 471, V). В оригинале, впрочем, написано название *Манāхидж*.

дни прибыл в Египет Нәсир-и Хусрау, «алид», Фидā'й приводит интересный рассказ о том, как тщетно в течение долгого времени Нәсир-и Хусрау добивался быть представленным халифу-имаму и как, наконец, при помощи одного *дā'й* ему удалось обратить на себя внимание Мустансира во время его торжественного выезда в день Нового года из Каира в загородный сад, разбитый халифом Хакимом⁹; как потом он окончательно просветил свое сердце светом исмаилизма и как халиф-имам сделал его своим *худжжатам* для проповеди исмаилизма от его имени в Хорасане и Бадахшане, поручив ему отправиться туда через Мекку и Басру (см. стр. 190—195 рукописи). Ни в известных мне редакциях (псевдо)автобиографии Нәсир-и Хусрау, ни в его *Сафар-нāме*, ни в *Хафт бāб* ничего подобного не встречается. В первой слишком явно выступает легендарный характер повествования о пребывании Нәсир-и Хусрау в роли министра Египта и о кознях против него вельмож и богословов. В *Сафар-нāме* совершенно ничего не говорится о мотивах длительного пребывания Нәсир-и Хусрау в Египте и о посвящении его в тайны исмаилизма. *Хафт бāб* представляет дело так, что Нәсир-и Хусрау, посвященный в исмаилизм своим учителем Бāбā-Саййиднā (титул, между прочим, Хасан-и Саббāх), оказался затем в Египте, где и был принят халифом Мустансир би-л-лāхом; по личной рекомендации Бāбā-Саййиднā он получил затем *иршād* на проповедь исмаилизма в Бадахшане в звании *худжжата*¹⁰. Если здесь под именем Бāбā-Саййиднā разумеется Хасан-и Саббāх, то вся эта история является анахронизмом, потому что «исмаилитский глава» Хасан-и Саббāх прибыл в Египет под видом купца и был принят халифом Мустансиром в 471 г. х.¹¹, тогда как автор *Сафар-нāме*, Нәсир-и Хусрау, жил в Егип-

⁹ Об этом новогоднем парадном выезде Фатимидов см. К. Иностранцев, *Торжественный выезд фатимидских халифов* (ЗВО, т. XVII, СПб., 1906), стр. 1—113.

¹⁰ См. рукопись *Хафт бāб* в Ленинградском отделении Института востоковедения АН СССР, № 1155 (по инв. 1918 г.), стр. 5—17.

¹¹ Ibn Muyassar, *Annales d'Egypte*, p. IV.

که ما خلقت الجن والانس
الا ليعبدون واسباب معرفت
را در نفس خود انسان کما کان موجود
فرموده که کما قال تعالی و فی افاق
و فی انفسهم حتی یبین انه الحق
و اسباب عبادت را از هر نوعی
فرموده و کتاب فرستاده و باو
و مروجی از زریه پاک سول خود در
میان خلق خود قائم و پایدار قرار
داده ابد الابدین و در الدمرین تا
هدایت او سعادت ابدی و ملک
سرمدی برسم فله الحمد علی الاله

те в 439—441 гг. х. Рассказ Фидā'й чужд неестественности и анахронизма, так что в нем хочется видеть ту «фигуру умолчания», которая имеет место в дошедшей до нас редакции *Сафар-нāме*.

Вместе с тем следует отметить невероятный анахронизм, допущенный автором: говоря об известном теософе Мух̣йй ад-Дине Ибн ал-'Араб̣й (стр. 254—255 рукописи) и совершенно правильно отмечая дату его смерти (638/1240), он говорит о нем, как об исмаилитском *да'й*, утвержденном в этом звании Низāром, сыном Мустансир би-л-лāха (ум. в 487/1094), и приводит двустишие Нāсир-и Хусрау, заключающее, будто бы, хронограмму кончины Ибн ал-'Араб̣й (в словах صاحب الارشاد).

Характерен, с исмаилитской точки зрения, помещаемый нашим автором апокрифический рассказ об исканиях имама времени шейхами 'Аттāром и Ыан'аном (стр. 268—275 рукописи). Приводимое им известие, со ссылкой на *Дабистāн*, о бегстве последнего владельца Аламута, Руки ад-Дин Хуршāха, в Тавриз (после сдачи им исмаилитских крепостей Хулāгū-хāну) не находится в известных мне изданиях этого труда.

Со времени последнего «старца горы», упомянутого Руки ад-Дин Хуршāха, и до наших дней вся история исмаилизма у Фидā'й излагается по исмаилитским данным, а известные нам исторические труды привлекаются им лишь в тех случаях, когда в них находятся упоминания о тех или иных эпизодах, имевших отношение к исмаилизму. «Когда предки Руки ад-Дин Хуршāха владычествовали в Египте и Иране,—говорит наш автор,—о них считали нужным писать историю, но когда исмаилиты утратили свое явное политическое и государственное могущество, то чуждые им люди считали долгом распускать про них лишь всякие дурные и нелепые слухи. Конечно, домохозяину гораздо лучше знать, что у него происходит дома, чем чужому человеку, никогда не бывавшему в этом доме,—равно как и преследующему известную цель, разумеется, лучше знать последнюю, чем постороннему человеку. Поэтому дальнейшее излагается только по исмаилитским дан-

ным, почерпнутым от последователей этого толка, так как кому, как не им, знать свое прошлое» (стр. 276—277 рукописи). В этой, специально исмаилитской, послемонгольской части истории есть небезынтересные эпизоды и отдельные штрихи, — например, сведения о том, что последний аламутский владыка, Рукн ад-Дин Хуршах, после разрушения монголами его крепостей, нашел в конце концов убежище в Тавризе¹², где в присутствии глав секты передал права на исмаилитский имамат своему сыну Мухаммаду «Шамс-и Табрйзй», столь известному потом в персидской мистике и поэзии, и как потом, по смерти своего отца, Шамс в одежде суфия обходил свою разгромленную паству, укрепляя веру в исмаилитские догматы (стр. 277 и след. рукописи)¹³. Столь же любопытно указание, что шах Исма'йл Сафавй I (по-видимому, не без оснований) подозревался шитами в принадлежности к исмаилитам (стр. 295 рукописи)¹⁴ и т. п.

Местами Фида'й, когда ему приходится касаться исмаилитской доктрины, употребляет суфийскую терминологию.

¹² Рашид ад-Дин, говоря о жизни Рукн ад-Дин Хуршаха у Хулагу хана после сдачи ему исмаилитских крепостей, отмечает, что «он оказывал ему известное время почет и уважение, а затем отправил его на поклон к Менгу-Каану» и добавляет сейчас же, что «о происшествии с ним существуют различные рассказы» (و در واقعه او روایات مختلفست). «Истинное» (محقق) происшествие, приводимое Рашид ад-Дин, носит отпечаток какой-то необоснованности: «Когда до каана дошло известие, что едет Хуршах, он соизволил сказать: „Зачем его везут и понапрасну утомляют улаг (животных. — А. С.)?“ — и послал гонцов, чтобы его по дороге убили» (Рашид-ад-Дин, *Сборник летописей*, т. III. Перевод с персидского А. К. Арендса, М. — Л., 1946, стр. 32).

¹³ Об отношении Шамс-и Табрйзй к исмаилизму, во всяком случае о его происхождении от правителей Аламута, см. сведения в моей статье «Шейх Джелал-уд-Дин-Руми по представлениям шугнанских исмаилитов» (ЗВО, т. XXII, Пг., 1915, стр. 254), а также в примечаниях к упомянутой моей другой статье «Исмаилитская ода...» («Иран», т. II).

¹⁴ См. вопрос об отношении шаха Исма'ила Сафавй I к вероучению близких к исмаилитам 'али-илахи (Людей истины) у В. Ф. Минорского (В. Ф. Минорский, *Материалы для изучения персидской секты «Люди Истины» или «Али-Илахи»*, ч. 1, М., 1911, стр. 80 и 108—110).

Это не должно казаться странным в силу того, что эта терминология значительно распространена в исмаилитской литературе, но в нее вкладывается не такое значение, как в суфизме. Слышанные мною по этому поводу объяснения исмаилитов, хорошо сведущих в своем учении, вкратце сводятся к следующему. Существует четыре стадии совершенствования в исмаилизме: *шарй'ат*, *тарйкат*, *хақйкат* и *ма'рифат*. *Шарй'ат* представляет собою, выражаясь фигурально, ограду религии, за которой скрыта ее сущность; *тарйкат* есть дерево веры, с его стволом и листвою, растущее за этой оградой; *хақйкат* являет внешний вид плодов этого дерева, их форму и цвет, а *ма'рифат* означает внутреннее содержание этого плода, познаваемое и ощущаемое через его вкус. Таким образом, не *хақйкат*, как в суфизме, а *ма'рифат* является завершающей стадией исмаилитского совершенства. Каждый *натик*, проповедуя свой *шарй'ат*, имеет в виду его скрытую сущность, его плод (*хақйкат*), подобно тому как земледелец, возделывая и засевая поле, имеет в виду собрать с него зерно. Состоящий же при *натике* имам (называемый *асас* или *бунйад-и дйн*) истолковывает внутреннее содержание его *шарй'ата*, его познание, скрытые в нем смысл и значение, подобно тому как через вкусовые ощущения постигает и оценивает человек преподносимый ему и съедаемый им плод. Последователи исмаилизма суть *ахл-и хақйкат*, потому что только они одни располагают познанием истинной цели религии, ее плода, который уготован для них; они же и *ахл-и хаққ* — 'люди истины', и *ахл-и ма'рифат* — 'люди познания истины'. Истина же есть «имам времени» и беспрекословное повиновение ему (а следовательно, и соблюдаемому им значению смысла религии).

Верховный шейх или *муршид* исмаилитского *тарйката* есть имам Исма'йл, сын имама Джа'фар ас-Садика; он тот, кто преподавал верующим единственное истинное наставление к надлежащему, в исмаилитском духе, мышлению и «призыванию» имама (*талқйн-и фикр ва зикр*); он есть «высший познавший» (*'ариф-и а'лй*) путь к истине (*рāх-и хақйкат*). Термин *хаққ* может иметь три значения: 1) «имам

اللہ تعالیٰ اِنَّہٗ کریم الجواد سر و فبا
العباد فتمت الکتابت الا الوصف

در معمره بمبئی در در ب و لت

فکر در بدید خط فکند کان الحاج
سر اسر کا جلالت اسر
اجل اکرم کا خدایند
کار لا سلطان
محمد رضا
در حرمین
بزرگ بن
بزرگ بن
بارنج شنب چهارشنبه
با تمام بزرگ
مستند

времени» со служением ему и познание имамата вообще; 2) истина в исмаилитском духе, т. е. вся совокупность познания тайного (сокровенного) значения внешнего закона, проповеданного *нāтиқом*; 3) познание конечной цели исмаилитского учения у высших посвященных в доктрину. Но во всяком случае истину (*хаққ*) можно познать лишь через «имама времени», который является в отношении ее и помогающих ее руководителем (*муршид*) и истинным или совершенным наставником (*му'аллим-и сāдиқ*, *му'аллим-и кāmил* или *пйр-и кāmил*), поучая и руководя через подчиненных ему *дā'и*, *пйров* и прочих и повышая последних в их иерархических степенях (отсюда исмаилитский термин *иршād гирифтан* — получить посвящение в доктрину исмаилизма и стать *дā'и*). Исходя из всего этого, исмаилиты толкуют все общеизвестные суфийские термины, встречающиеся у персидских лириков, в исмаилитском духе и по-своему понимают трактуемую ими мистическую поэзию.

Внешняя организация исмаилитской общины, ее государственно-политическое устройство, как установление внешней стороны религии, есть *кāнун-и тарйқат*. Во главе этого «канона тариката» стоит заместитель (*кā'им-мақām*) бога-¹Алй — «имама времени» (по современному представлению), или воплощение на земле единой души имама, неизменно и постоянно пребывающей в мире для духовного руководства людьми в пределах проповеданного *нāтиқом* закона.

Во всяком случае, исследование значений суфийских терминов в исмаилизме, отступлений от их однородного понимания у разных авторов секты (некоторые, например, приводят четыре степени суфийского совершенствования в том же порядке и для исмаилизма) и самый вопрос, в силу чего эта терминология (хотя и с другим значением) вошла в исмаилизм, — мне кажется, могли бы быть предметом весьма интересных и важных научных изысканий¹⁵.

¹⁵ Некоторые исмаилитские сочинения, хранящиеся ныне в рукописных фондах Ленинградского отделения Института востоковедения Академии наук СССР, могли бы дать по этому вопросу небезынтересный материал. См. В. А. Иванов, *Исмаилитские рукописи Азиатского*

Переходя к характеристике самого списка издаваемого труда, я должен отметить, что он отличается большою не-исправностью. Арабские цитаты (даже из Корана), за редкими исключениями, приводятся неправильно; в таджикском тексте не мало встречается не только описок и пропусков отдельных букв, но и слов, искаженных почти до неузнаваемости¹⁶. Арабские цитаты все без исключения пришлось исправлять, в большинстве случаев сверяя их с соответствующими текстами, и я не считал поэтому нужным приводить в примечаниях их неграмотное написание; все же безграмотно и ошибочно написанные переписчиком в прочем тексте таджикские и арабские слова приведены в сносках, а явно пропущенные по недосмотру слова или их части добавлены мною в тексте в скобках. Страницы рукописи помещены среди текста в скобках. Я не считал себя вправе ни исправлять, ни изменять некоторые, быть может, необычные обороты языка рукописи, а также и разбивать ее на отдельные главы, которых в ней не было.

Переписчик, очевидно, следуя афганскому (а отчасти и таджикскому) правописанию, писал: *جاه* вместо *جا*, *گاه* вместо *گدا*, отдельно окончания имен существительных во множественном числе там, где их можно было соединить вместе (*آنها*), так же и падежные частицы (*به بازی, من را*), притяжательные суффиксы личных местоимений (*اقول شان*), в сложениях слов—их части (*دانش مند*), частицу *می* и отрицание *نه* в глагольных временах (*نه خرید, نه می شناسم*); в прошедшем совершенном и прошедшем несовершенном временах глаголов, в 3-м лице множ. числа, он очень часто опускал конечный *د* (*ازین اختلاف کردن, میخندیدن*) и т. п.

Музея («Известия Академии наук», Пг., 1917, стр. 359—386) и А. А. Семенов, *Описание исмаилитских рукописей* («Известия Российской Академии наук», Пг., 1918, стр. 2171—2202).

¹⁶ Это тем более удивительно, что переписчик, кажется, является сыном упоминаемого в данном труде Мухаммад-хана Хорасани, столь близкого к прежним Ага-ханам, и информатором автора данного труда о некоторых событиях из их жизни.

В заключение считаю долгом выразить свою искреннюю признательность покойному профессору-исламоведу А. Э. Шмидту за внимательное прочтение переписанной мною для печати рукописи труда Фидā'й, за внесенные им исправления в некоторые арабские цитаты и за указания для них ориентировочных арабских источников.

А. А. Семенов

Т Е К С Т

كتاب احوان الصفاء و خلّان
الوفا ٤٨.

كتاب بهرام و بهروز ١٥٤.

كتاب رياض الجنان ٤، ١٠،

٤٣، ٥١، ٦٠، ٧١.

كتاب مثنوئي ملاي روم ١١٨.

كتاب الملل والنحل ٤، ٩٦٠، ٤٣.

(كتاب) المواعظ و الاعتبار
المعروف بتأريخ مصر ٥٢.

مجالس (المؤمنين) ١٩٠.

مطلوب المؤمنين ١١٢.

ناسخ التواريخ ١٤٧.

فهرست کتب

- آتشکده (آذری) ۱۱۲.
- اخلاق ناصری ۱۱۲.
- حاشیه گلشن (راز) ۱۳۲.
- حاشیه مجسطی ۱۲۶، ۱۲۷، ۱۳۲.
- تأریخ ابن خلکان ۴، ۷۱، ۷۳.
- تأریخ فرشته ۴، ۸۲، ۱۱۹.
- تأریخ قیروان ۵۶.
- تأریخ مصر ۴ (رجوع کنید
کتاب المواعظ و الاعتبار).
- تحفة الحرمين ۱۸۹، ۱۹۵.
- تفسیر (قاضی) بیضاوی ۱۳۲.
- تواریخ ابن زولاق ۴، ۲۲، ۷۳.
- تواریخ ایران ۱۱۳.
- تواریخ سر جان ملکم ۱۱۱، ۱۱۳.
- تواریخ مصر ۶۰، ۶۴.
- حاشیه شرح ارشاد ۱۳۲.
- حاشیه (کتاب) شفاء ۱۳۲.
- روضة الصفاء ۴، ۵۶، ۶۰، ۶۱، ۶۴، ۶۹، ۷۲، ۷۴-۷۶.
- زینة التواریخ ۱۱۰.
- شرح باب احد عشر در علم
کلام ۱۳۲.
- شرح تحفة شاهی ۱۳۲.
- شرح جفریه ۱۳۲.

۱۲۵، ۱۳۲، ۱۳۴، ۱۴۰

۱۴۲، ۱۴۴-۱۴۶، ۱۵۶

۱۷۷

یارکند ۱۴۴

یزد ۱۱۹، ۱۴۵

یماما (یمامه) ۶۵

یمگان ۷۹

یمن ۵۱، ۵۵، ۸۱، ۸۲، ۱۲۸

۱۸۹

فهاوند ۴۴، ۴۵

فیل ۷۸

ورامین ۱۱۸

هرات ۴۵، ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۳۳

۱۴۰

هند ۱۱۵، ۱۲۱، ۱۳۲، ۱۵۲

۱۶۹، ۱۷۱

هندوستان ۱۱۶، ۱۱۹، ۱۲۲

قہستان ۹۰، ۱۱۲، ۱۱۵.

قیروان ۵۷، ۵۸، ۶۱.

کابل ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۴۰، ۱۴۲، ۱۴۴.

کاجقر ۱۴۴.

کاشان ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۲۵، ۱۵۱، ۱۶۳.

کراچی ۱۵۴، ۱۵۹، ۱۶۰، ۱۶۶، ۱۶۷.

کرلا ۱۵۷، ۱۶۳، ۱۶۹، ۱۷۳، ۱۷۴، ۱۵۲، ۱۵۴، ۱۵۵، ۱۹۱.

کعبہ ۱۵، ۱۰۷.

کلکتہ ۱۶۱.

کوفہ ۴۴، ۴۸، ۸۲، ۱۷۰.

کوه قاسپیون ۱۰۷.

کوه هفتاد قلہ ۱۵۲.

کھک ۱۴۴.

گجرات ۱۲۰.

گیلان (جیلان) ۱۱۸، ۱۲۵.

لاهور ۱۸۰.

لوا ۱۵۶، ۱۵۷.

محلات ۱۴۰، ۱۴۴، ۱۴۶، ۱۴۸.

۱۴۹، ۱۵۱، ۱۵۴.

محمدآباد ۴۶.

مَدْرَس ۱۶۵.

مدینہ ۱۰، ۱۷، ۴۴، ۵۳، ۶۲.

۶۵، ۷۲، ۷۷، ۸۲.

مسقط ۱۹۷.

مصر ۱۴، ۵۲، ۵۶-۵۸، ۶۰.

۶۳-۷۵، ۷۷، ۷۹، ۸۱، ۸۶.

۱۰۵، ۱۰۷، ۱۰۹، ۱۱۱، ۱۱۷.

۱۱۸، ۱۲۲، ۱۲۴، ۱۸۹.

معبد جہنی ۵.

مغرب ۵، ۵۲، ۵۴، ۵۶-۵۸.

۶۰، ۶۴، ۶۷-۷۰، ۸۸.

۸۹، ۱۰۹، ۱۱۸، ۱۲۲.

مکہ ۱۹، ۶۲، ۶۵، ۸۸، ۷۹.

ملتان ۱۱۸.

ملک راور ۱۵۴، ۱۵۷.

مہابلیشور (ایلاخ ہندوستان)

۱۸۶.

نایرندان ۱۵۶، ۱۵۸.

نجف ۱۷۰، ۱۷۳، ۱۹۳.

نیشاپور (نشاپور) ۷۹، ۸۲.

۸۴، ۹۰، ۱۱۴.

روم ۶۵، ۶۷، ۸۵، ۱۱۳، ۱۱۸.

ری ۴۴، ۴۵، ۸۲، ۱۲۴، ۱۳۳.

زنگبار ۱۶۲.

سامره ۱۷۰.

سجلماسه ۵۵، ۶۴.

سلمیه ۴۷، ۴۸، ۵۱، ۱۰۷.

سمرقند ۱۴۴.

سند ۱۱۸، ۱۵۲، ۱۵۴، ۱۵۶.

۱۵۹، ۱۶۰، ۱۷۲.

سودان ۶۱، ۶۲.

شام ۵۲، ۶۴، ۶۶، ۷۰، ۷۱.

۷۵، ۸۸، ۸۹، ۱۰۵، ۱۰۷.

۱۱۴، ۱۲۲.

شکارپور ۱۸۰.

شیراز ۱۱۹.

صعیلا ۶۵.

طرابلس ۵۸.

طوس ۱۰.

طهران ۱۵۱، ۱۵۳.

عراق ۲۲، ۸۹.

عراق ایران ۱۳۱.

عراق عرب ۷۰.

عربستان ۶۶، ۸۱، ۱۰۹.

۱۳۴، ۱۴۰، ۱۴۴، ۱۶۸.

عسکرلانه ۵۱.

غیلان ۵.

فرات ۵۰.

فرغانه ۴۵، ۴۶، ۸۲، ۱۲۴.

فسطاط ۶۵.

فلسطین ۶۵.

قاهره ۵۶، ۷۸، ۸۰.

قاهره معزیه ۶۳، ۶۵، ۷۱.

قاین ۱۵۸.

قاینات ۱۱۹، ۱۵۲، ۱۵۴.

قره شهر ۱۴۴.

قزوین ۹۰، ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۲۵.

قلعه پرنده ۱۲۶، ۱۲۷.

قلعه دمپا ۸۸.

قم ۸۲، ۱۴۶-۱۴۸.

قندهار ۱۵۲، ۱۵۴، ۱۵۸.

۱۵۹، ۱۷۷.

۱۷۴، ۱۷۸، ۱۹۲، ۱۹۹.

بندر جرون ۱۲۶.

بندر عباس ۱۵۱، ۱۵۲، ۱۵۵.

بندر کور ۱۲۶.

بنکله ۱۶۲، ۱۸۵.

بنگلور ۱۶۴.

بیرجند ۱۵۸.

پرنده - رجوع کنید قلعه پرنده.

پشاور ۱۴۲، ۱۷۷ - ۱۸۰.

پنج آب ۱۱۸، ۱۴۲، ۱۴۴.

۱۷۸، ۱۸۰.

پونه ۱۶۱، ۱۸۶، ۱۸۷.

پیرامیر ۱۷۳.

تبریز ۱۱۶ - ۱۱۸، ۱۲۴.

ترکستان ۱۱۶، ۱۴۴.

جام ۱۳۳.

جاجرم ۸۲.

جزجان ۱۱۹.

جیلان - رجوع کنید گیلان.

چترال ۱۴۴.

چکاب ۱۵۲.

چهل پایه ۱۵۸.

چین ۱۴۴.

حجاز ۷۰.

حسن آباد ۱۷۹، ۱۹۲.

حلب ۷۵ - ۷۷، ۷۹، ۱۲۲.

حیدرآباد ۱۵۹.

خاک افغان ۱۵۸.

خاندیس ۱۲۰.

خراسان ۲۲، ۷۷، ۷۹، ۹۰.

۱۱۸، ۱۱۹، ۱۲۴، ۱۴۰.

خوابیه ۱۰۷.

خوزستان ۸۹، ۱۰۶.

دامغان ۹۱، ۱۱۸، ۱۱۹.

دکن ۱۳۱.

دمشق ۶۶، ۱۰۷.

دمیاط - رجوع کنید قلعه دمیاط.

دهنه دربند ۱۵۷، ۱۵۸.

دیلم ۴۷، ۵۴، ۱۰۹، ۱۱۰.

۱۱۸، ۱۲۴.

راجکوت ۱۶۴.

رامهرمز ۴۶.

رودبار ۸۲، ۸۶، ۹۰، ۱۱۸.

۱۱۹.

فهرست اماکن

- آب بید ۱۴۹.
- آب گرم (چشمه) ۱۵۹، ۱۵۴، ۱۶۰، ۱۴۲، ۱۳۳، ۱۴۰، ۱۶۱، ۱۵۷، ۱۵۲، ۱۴۴، ۱۸۰، ۱۸۹، ۱۹۲، ۱۹۳.
- آذربایجان ۸۹، ۹۰، ۱۰۹، ۱۲۴.
- احمدنکر ۱۲۰، ۱۲۶، ۱۲۷، ۱۳۱.
- اسکندریه ۶۰، ۶۳، ۶۵، ۲۷.
- اصفهان ۸۶، ۸۹، ۱۰۹، ۱۱۴، ۱۱۹، ۱۹۰.
- افریقیه ۵۵-۵۷، ۷۶، ۷۷.
- الموت ۸۶، ۹۱، ۱۰۶، ۱۰۷، ۱۲۴.
- المهدیه ۵۶-۵۸، ۶۱، ۶۴، ۶۸، ۷۹.
- اندجان ۱۴۰.
- اندلیسی (اندلس) ۵۷، ۱۸۹.
- ایران ۱۵، ۶۶، ۸۱، ۹۰، ۹۲، ۱۰۶، ۱۰۷، ۱۱۲، ۱۱۷، ۱۱۹، ۱۲۲، ۱۲۴، ۱۲۷.
- بایبک ۱۱۹.
- بخارا ۴۵، ۱۰۹، ۱۱۸، ۱۴۰، ۱۴۴.
- بدخشان ۷۹، ۱۰۹، ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۳۱، ۱۴۰، ۱۴۴.
- برقاده ۵۵.
- بروج ۱۶۳.
- بستانام ۸۲.
- بصره ۱۷، ۷۹.
- بغداد ۵۲، ۶۸، ۷۱، ۸۹، ۱۰۶، ۱۱۱.
- بلغ ۷۹، ۱۰۹.
- بلدة الإقبال ۹۲ (رجوع کنید الموت).
- بلوچستان ۱۵۶، ۱۵۸.
- بم ۱۵۶، ۱۵۸.
- بمبئی ۱۶۱، ۱۶۳، ۱۶۴، ۱۷۳.

- میرزا جعفر (داعی) ۱۳۱.
- میرزا حبیب قآانی ۱۹۱.
- میرزا حسن ۱۵۸.
- میرزا حسین ۱۲۶.
- میرزا خان محمد کابلی (داعی) ۱۳۱.
- میرزا شاه حسین اصفهانی (ناظر شاه اسمعیل صفوی) ۱۲۵.
- میرزا صوفی (داعی) ۱۳۱.
- میرزا عبد الله اذنانی ۱۱۳.
- میرزا کوچک قاننی (داعی) ۱۳۱.
- میرزا مهدی خان ۱۴۲، ۱۴۳.
- میرزا محمود حکیم (داعی) ۱۹۱.
- نادر شاه افشار ۱۴۲، ۱۴۳، ۱۷۷.
- ناصر خسرو علوی ۷۷-۷۹.
- ۱۰۷، ۱۳۸.
- ناصر الدین شاه ۱۶۳، ۱۹۴.
- نزار ابن مستنصر بالله - رجوع کنید شاه نزار بن مستنصر بالله.
- نزار علی الملقب بعطاء الله ۱۴۰.
- نزاری (شاعر) ۹۰.
- نصر بن صالح بن مرداس ۷۶.
- نصیر (الدین طوسی) - رجوع کنید خواجه نصیر (الدین) طوسی.
- نظام الدوله ۱۹۴.
- نظام شاه ۱۲۶.
- نظام الملک طوسی - رجوع کنید ابو القاسم ملقب بنظام الملک.
- نوح (پیغمبر) ۲۱، ۳۷.
- نور علی ۱۸۰.
- نور الله ۱۹۰.
- نیمازی (شاعر) ۱۳۸.
- هارون الرشید ۴۴، ۴۵.
- هارون (بن عمران) ۱۵، ۱۹.
- هاشم بن محمد حنفیه بن امیر المؤمنین علی ۶.
- هشام بن عبد الملک مروان ۷۲.
- هولاگو خان ۱۱۶، ۱۲۴.
- یحیی ابن شمیط ۸.
- یزید بن معاویه ۱۴۵.
- یعقوب ۱۹۷.
- یوسف ۱۴۹، ۱۹۴، ۱۹۷.

ملا علی محمد کاشانی (داعی)

۱۳۱.

ملا لطف الله کرمانی (داعی)

۱۳۱.

ملا مجنون خراسانی (داعی)

۱۳۱.

ملا محمد ۱۵۸.

ملا محمد تونی (داعی) ۱۳۱.

ملک شاه (سلطان) ۸۳-۸۶،

۹۱.

منصور (عامل جعفر الصادق)

۱۴، ۱۷.

منصور بنصر الله - رجوع

کنید (فرخ) منصور بنصر

الله.

منصور حلاج ۵۱.

موسی (پیغمبر) ۹، ۱۰۳.

موسی (بن جعفر الصادق)

۷-۹، ۱۵، ۱۲۳، ۱۳۴.

موسی بن عمران ۱۵، ۲۰.

موسی بن محمد ثقی ۱۰.

موسی بن محمد خان خراسانی

۱۶۱، ۱۹۹.

موسی خان خراسانی ۱۷۴،

۱۸۳.

موسی کاظم ۱۰.

مولانا اسلام شاه - رجوع کنید

اسلام شاه.

مولانا بوزر علی - رجوع کنید

شاه بوزر علی.

مولانا سید حسن علی ۱۴۲،

۱۴۳ (رجوع کنید شاه

سید علی).

مولانا محمد (بن اسلام شاه) -

رجوع کنید شاه محمد

طاهر.

مولانا نزار بن مستنصر

بالله - رجوع کنید شاه

نزار بن مستنصر بالله.

مؤمن شاه ابن قاسم شاه بن

شمس الدین محمد ۱۲۴.

مونس (خادم مقتدر بالله) ۵۸.

مهدی محمد بن عبد الله

۵۴-۶۰، ۱۳۷، ۱۹۰.

(رجوع کنید ابو القائم

محمد بن عبد الله).

میرزا ابو القاسم استرآبادی

(داعی) ۱۳۳.

میرزا احمد ۱۵۷.

میرزا بزرگ (داعی) ۱۳۱.

ملا حسن عبد الآبادی (داعی)
۱۳۱.
ملا حسن علی ۱۵۸.
ملا حسین ۱۴۵.
ملا حسین قائدنی (داعی) ۱۳۱.
ملا حسین کرمانی (داعی)
۱۳۱.
ملا رستم جرجانی (داعی)
۱۳۱، ۸۲.
ملا رستم قائدنی (داعی) ۱۳۱.
ملا زین العابدین ۱۵۸.
ملا شاه محمد نیشاپوری
(داعی) ۱۳۱.
ملا عبد الجواد سیستانی
(داعی) ۱۳۱.
ملا عبد الرحمن (داعی) ۱۳۳.
ملا عزیز الله قمی ۱۳۶.
ملا عزیز الله گیلانی (داعی)
۱۳۱.
ملا علی استرآبادی (داعی) ۱۳۱.
ملا علی اکبر ۱۵۸.
ملا علی حیدر قلی جامی
(داعی) ۱۳۱.
ملا علی مازندرانی (داعی)
۱۰۹، ۱۳۱.

۱۰۵ (رجوع کنید شاه
نزار بن مستنصر بالله).
مظفر الدین (حاکم دامغان)
۹۱.
معاویه ۲۶، ۸۸، ۱۴۵.
معزّ لدین الله ۵۶، ۶۲-۶۵،
۶۸-۶۹، ۱۹۰.
مفضل بن عمر ۹.
مقتدر ۵۸، ۵۹.
مکنزی (داکدار) ۱۶۳.
ملا اسکندر سبزواری (داعی)
۱۳۱.
ملا اسمعیل دامغانی (داعی)
۱۳۱.
ملا ایوب ابو برکه شیروانی
(داعی) ۱۳۱.
ملا پیر محمد استرآبادی
(داعی) ۱۳۱.
ملا تقی‌ان دیک بخاری (داعی)
۱۳۱.
ملا جعفر قلی ۱۵۸.
ملا جعفر قلی باخرزی (داعی)
۱۳۱.
ملا جعفر قمی (داعی) ۱۳۱.
ملا جلال الدین رومی ۱۱۸،
۱۳۸.

کیا بزرگ امید (کیا)

بزرگ (۹۲، ۱۰۶، ۱۰۹)

مأمون بن هارون الرشید ۴۷،

۴۸

متوکل (خلیفه) ۴۶

محمد ۷، ۱۵، ۳۰۰۲۰، ۳۵

۴۷، ۴۹، ۵۳، ۵۴، ۵۷

۵۹، ۶۴، ۷۲، ۹۳، ۱۱۵

۱۲۲، ۱۲۳، ۱۲۹، ۱۸۹ -

۱۹۱، ۱۹۷

محمد (برادر عبد الله بن

احمد بن زکریا) ۵۱، ۵۲

محمد (بن جعفر الصادق) ۷،

۱۶

محمد ابن زین العابدین

خراسانی فدائی ۴

محمد ابن عبد الله ابن

عئاس ۷

محمد ابن علی الثقی ۱۲

محمد باقر (امام) ۱۹، ۲۲

محمد باقر خان ۱۵۷

محمد بن احمد بن محمد

(امام) ۴۷، ۴۸، ۵۳، ۵۶

محمد بن اسمعیل بن جعفر

الصادق ۱۴، ۴۳-۴۶، ۵۳

۵۴، ۸۲، ۱۲۲، ۱۲۴، ۱۸۹

محمد بن کیا بزرگ امید

۱۰۹، ۱۱۰

محمد بن محمد ملقب بوفی

احمد ۴۴

محمد بیک خراسانی ۱۵۴

۱۵۶

محمد ثقی ۱۰

محمد جعفر خان ۱۵۷

محمد حسنعلی ۸۲

محمد خان ۱۴۹

محمد رضا ۱۵۸

محمد زردوز ۱۱۷ (رجوع کنید

شمس (محمد) تبریزی)

محمد شاه ۱۵۱-۱۵۳، ۱۶۱

محمد شفیع ۱۹۰

محمد علی خراسانی ۴۵

محمد محمدی ۵۱، ۵۲، ۵۳

محمی الدین عربی ۱۰۷

مریم ۱۹۲

المستنصر بالله ابو تمیم

۷۵-۸۲، ۸۹، ۱۰۴، ۱۰۵

۱۴۰

المسیعی (مورّح) ۷۲

المصطفی لدین الله نزار ۸۹

علی بن موسی الرضاء ۱۰.
 ۴۷.
 علی بن نعمان ۲۹.
 علی حسین هراتی (داعی)
 ۱۳۱.
 علی خان ۱۵۴.
 علی خان سپر جانی (داعی)
 ۱۳۱.
 علی داود ۱۵۸.
 علی رضا ۱۰، ۱۵۴، ۱۵۸.
 علی سینا - رجوع کنید بو
 علی سینا.
 علی شاه ۱۶۹.
 علی طاحن ۱۰.
 علی قلی ۱۵۸.
 علی نقی، علی النقی ۱۰.
 علی والد حسن صبحاح ۸۲، ۸۳.
 عمر بن الخطاب ۶۶.
 عمر خیام ۸۲ - ۸۴.
 عیسی (پیغمبر) ۲۰، ۱۹۴.
 عیسی نصرانی ۷۱.
 غلام حسین ۱۸۱، ۱۸۲.
 غلامعلی خراسانی ۱۴۹، ۱۵۰.
 فارس بن حاتم ماهویه ۱۱.
 فاطمه ۱۵.

فاطمه بنت علی النقی ۱۱.
 فتح علی شاه ۱۴۵، ۱۵۰، ۱۵۲.
 (فرخ) منصور بنصر الله (یا
 نصرت الله) ۵۶، ۶۱ - ۶۳.
 فضل بن صالح ۷۳.
 قآانی ۱۹۱.
 قاسم شاه ۱۱۸.
 قاضی منصور ۱۲۴.
 القاهر لدين الله ۱۱۰.
 القائم بامر الله - رجوع کنید
 ابو القاسم ملقب بالقائم
 بامر الله.
 القائم بن محمد بن عبد الله
 الملقب بمهدی ۵۷.
 کافور اخشیدی (والی مصر)
 ۶۵.
 کربلائی - رجوع کنید عبد
 المحمد کربلائی.
 کربلائی داود ۱۴۹، ۱۵۰.
 کرخی (خادم علی بن موسی)
 ۱.
 کلو (نوکر) ۱۸۱ - ۱۸۳.
 کمال الدین قهستانی ۱۱۰.

عبد الله (بن جعفر الصادق)

٧، ٨.

عبد الله ابن الحسن ٧.

عبد الله بن احمد بن زكريا

٥١، ٥٤.

عبد الله بن معز عباسي

١٩٠.

عبد الله خان قفنگدار ١٨٤،

١٨٧.

عبد الله صفوي ٥٧.

عبد المحمد فراهاني ١٥٣.

عبد المطلب ٦٦.

عبد الملك ٨٦.

عبد الملك بن مراون ٥.

عبد الملك حشام ابن عبد

الملك ٥.

عثمان (خليفته) ٦.

عثمان ابن خالد ٦.

العزیز بالله (بن معز الدين

الله) ٦٤، ٦٩-٧١.

عبد الدوايه يلماي ٧٠.

عطا سيد حسن علي مشهور

بآقاخان ١٤٩-١٧١،

١٧٣-١٧٦، ١٧٩، ١٩١،

١٩٢، ١٩٣ (رجوع كنيد

آقا خان ملقب بعطا شاه

و سيد حسن علي).

عطا شاه ١٤٩.

عطار - رجوع كنيد شيخ عطار.

علاء الدين محمد ١١١-١١٣،

١١٦.

علامة البارحي ٦٣.

علوي مهدي ٩١، ٩٢.

علويه ٤٧.

علي (بن ابي طالب) ٦، ٧، ١٥،

١٩، ٣٠، ٣٥، ٣٨-٤٠، ٤٣،

٤٨، ٦٤، ٦٦، ٧١، ٧٤،

٨١، ٨٨، ٨٩، ١٠١، ١١٣،

١١٥، ١٢١، ١٢٣، ١٢٩،

١٢٥، ١٤٥، ١٧٥، ١٨٣،

١٨٩، ١٩١، ١٩٣، ١٩٥،

١٩٦.

علي بن اسمعيل ٩، ٤٤.

علي (بن جعفر الصادق) ٧،

١١.

علي بن فضل ٥١.

علي بن محمد بن اسمعيل

١٣٤.

علي بن محمد الصليحي ٨١.

شاه محمد خان خراسانی

۱۳۱، ۱۴۷.

شاه محمد طاهر ملقب بمؤمن

شاه ۱۱۹-۱۲۳، ۱۲۵-

۱۳۶.

شاه مراد میرزا بن بوزر علی

۱۳۶، ۱۴۰.

شاه مهتدی بالله ۱۰۹، ۱۱۰.

شاه ناصر خسرو علوی-رجوع

کنید ناصر خسرو.

شاه نزار بن مستنصر بالله

۸۰، ۸۱، ۸۷-۸۹، ۱۰۴-

۱۰۸، ۱۲۴.

شاه نزار علی ۱۴۴.

شاه نور الدین ۱۳۹، ۱۴۰.

شاه هادی ۱۰۷-۱۰۹.

شمس الدوله ۱۹۴.

شمس الدین (قاضی) ۴۵.

شمس الدین محمد ۱۰۸.

شمس (محمد) تبریزی بن

رکن الدین محمد ۳۷،

۱۱۷، ۱۱۸، ۱۲۴ (رجوع

کنید محمد زردوز).

شمعون الصفا ۱۹.

شمل المكتفی بالله ۵۵.

شهاب الدین شاه (شاه خلیل

الله عطا) ۱۷۸.

شیث بن آدم ۱۹.

شیخ اسمعیل همدانی ۱۱۳.

شیخ صنعان ۱۱۴-۱۱۵.

شیخ عطار ۱۱۳-۱۱۶، ۱۳۸.

شیخ مصاح الدین سعدی ۳۷،

۱۱۳.

صدر الدین ۱۱۵، ۱۱۶.

صفا (شاعر) ۱۹۲.

ضیاء الدین خجندی ۱۱۰.

الظاهر لدین الله (الظاهر

بالله) ۷۵، ۷۶.

عباس بدخشانی ۱۸۷.

عباس قلی ۱۵۸.

عبد الحسین (نوکر) ۱۶۳.

عبد السلام بن مستنصر بالله

۱۳۳، ۱۳۴.

عبد الغفور نیشاپوری (داعی)

۱۳۱.

عبد القادر ۱۲۸-۱۳۰.

سعدی-رجوع کنید-ش-یغ

مصالح الدین سعدی.

سلطان بهار ۱۲۰، ۱۲۱.

سلطان حسین صفوی ۱۴۲.

سلطان محمد شاه بن آقا علی

شاه-رجوع کنید آقا

سلطان محمد شاه.

سلیمان ۱۱۰، ۱۱۲.

سلیمان فارسی ۴۰.

سنابائی ۱۶۹.

سنائی ۱۰۴، ۱۳۸.

سوزنی ۱۰۸.

سید ابو الحسن خان ملقب

بهاقر شاه ۱۴۳، ۱۴۶، ۱۴۷.

سید جعفر خان ملقب بقاسم

علی ۱۴۳.

سید حسن بیک-رجوع کنید

شاه سید علی.

سید حسنعلی شاه ملقب

بعضا و آقا خان ۱۴۶

(رجوع کنید آقاخان ملقب

بعضا شاه و عطا سید

حسنعلی).

سید حیدر شاه (داعی) ۱۳۱.

سید زکی ۷۲.

سید شاه محمد ۱۳۱.

سید محمد باقر خان ۱۴۶.

سید محمد تقی خان ۱۴۶.

الشاکر بالله ۶۴.

شاه اسمعیل صفوی ۷، ۱۹،

۴، ۱۳۰، ۱۳۲.

شاه بوزر علی بن شاه غریب

میرزا ۱۳۵، ۱۳۶.

شاه حسنعلی ۱۵۰، ۱۵۶، ۱۶۳.

شاه خلیل الله ثانی ۱۴۴.

شاه خلیل الله طالب الثراء

۱۸۹.

شاه خلیل الله علی ۱۴۴.

شاه خورشاه-رجوع کنید

رکن الدین محمد خورشاه.

شاه ذو الفقار علی ۱۳۶-۱۴۰.

شاه سید علی ملقب بسید

حسن بیک ۱۴۱-۱۴۳.

شاه طاهر-رجوع کنید شاه

محمد طاهر.

شاه طهماسب ۱۳۱، ۱۳۳.

شاه غریب میرزا بن عبد

السلام ۱۳۴، ۱۳۵.

حسن ناصر -- رجوع کنید

حسن علی ذکره السلام.

حسین بن علی ۷، ۱۲، ۱۹،

۴۶، ۵۰، ۵۲، ۵۶، ۱۴۵،

۱۹۲

حسین بن محمد بن اسمعیل

بن جعفر الصادق ۴۷،

۱۲۴

حصام الدین ۱۱۸.

حوّا ۳۰--۳۱.

حیدر (برادر معزّ لدین الله)

۶۹

حیدر علی شاه بن شاه محمد

طاهر ۱۳۱--۱۳۳.

خالوی مستعلی ۸۰.

خداوند خان ۱۲۰، ۱۲۱.

خدیجه ۱۵.

خضر (پیغمبر) ۱۳.

خلیل ۶۰.

خواجّه جهانّی دکنی ۱۲۶،

۱۲۷.

خواجّه ظهیر فاریابی ۱۱۰.

خواجّه منصور (حلاج) ۱۳۸.

خواجّه نصیر (الدین) طوسی

۱۱۱، ۱۱۲، ۱۳۸.

رحمتعلی شاه ۱۹۳.

رزام ۷.

رضا عبد الله بن محمد بن

احمد بن محمد بن اسمعیل

بن جعفر الصادق ۵۱، ۵۳.

رکن الدین محمد خورشاه بن

علاء الدین محمد ملقب

بمحمد زردوز ۱۱۳، ۱۱۵--

۱۱۷، ۱۲۴.

زبیر ۶.

زرارت بن اعیان ۹.

زید بن امام حسن ۱۹۷.

زید بن امام زین العابدین

۱۹۷.

زید بن علی بن حسین ۷.

زین العابدین علی (امام) ۱۹،

۲۱.

سالم بن راشد ۶۰.

سام (بن نوح) ۱۹.

سرکاره بی بی (والده آقا خان)

۱۸۲.

جعفر الصادق ۷--۹، ۱۳--۱۷،

۱۹، ۳۴، ۴۳، ۴۴، ۵۳، ۷۲،

۸۲، ۸۶، ۱۲۳، ۱۳۴، ۱۸۹.

جعفر کذاب ۱۹۷ (رجوع کنید

جعفر بن علی النقی).

ج--لال ال--دین رومی--رجوع

کنید ملا جلال الدین رومی.

جوهر (غلام معزّ لیدین الله)

۶۴--۶۶.

حاجی اسمعیل ۱۷۸، ۱۸۷.

حاجی سید حسین ۱۷۵.

حاجی عبد المحمد تیموری

۱۵۳، ۱۵۴.

حاجی مشهد حسین خراسانی

۱۷۳.

حاجی ملا قاسم ۱۸۳.

حاجی موسی خان ولد محمد

خان خراسانی ۷۷.

حاجی میرزا آقاسی (وزیر

محمد شاه) ۱۵۳، ۱۵۴.

حاکم بامر الله ۷۱--۷۵، ۷۸.

حسن ۷.

حسن بای هراتی (داعی) ۱۳۱.

حسن بصری ۴--۷.

حسن بن احمد بن قمرط ۷۰.

حسن (محمد) بن حسن

عسکری ۱۲.

حسن بن علی بن الحسین

کلبی ۶۲.

حسن بن علی بن فضل ۱۱.

حسن بن فرّخ بن حوشب

کوفی ۵۰.

حسن سعید مشهور بابو

الغیر ۸۱، ۱۰۴.

حسن سیّد--رجوع کنید

حسن صّباح.

حسن صّباح ۸۱--۹۳، ۹۶،

۹۷، ۱۰۰، ۱۰۴--۱۰۹.

۱۹۱.

- حسن عسکری ۱۰-۱۳، ۴۸،

۴۹.

حسن علی ذکره السلام

۱۱۰، ۱۱۱، ۱۲۳.

حسنقلی ۱۵۸.

حسن مازندرانی ۱۱۶.

حسن (محمد) بن حسن

عسکری ۱۲.

۱۲۳، ۱۲۴، ۱۸۹.

اسمعیل بیک ۱۵۸.

اسمعیل هادی بالله بن قرار

۸۱، ۱۲۴.

اکبر شاه ۱۷۳، ۱۹۳.

الب ارسلان ۸۳.

الپتنگین ۷۰.

الپاس (پیغمبر) ۱۳، ۱۶۹.

امام خنبل ۱۱۲.

امام موفق نیشاپوری ۸۲،

۸۳، ۱۱۶.

امام یافعی ۶۴.

امیر محمد حکیم (داعی) ۱۳۳.

بابا افضل کاشانی ۱۱۱، ۱۱۲.

بابا سیدنا -- رجوع کنید

حسن صباح.

بابا شهیدی ۱۳۳.

بابا شیر محمد ۱۸۳.

بابا صفر ۱۵۲، ۱۵۳.

بابا علی محمد ۱۶۴.

بابا کوله کش ۱۵۲، ۱۸۳.

بایزید بسطامی ۸۲، ۱۲۴.

برهان شاه بحری ۱۱۹، ۱۲۱،

۱۲۳، ۱۲۶--۱۳۰.

بقراط حکیم ۱۲۷.

بلال ۱۰۹.

بلعم بن باعور (مجتهد) ۱۰۳.

بلنک (داکدار) ۱۸۵.

بنده علی ۱۶۲.

بنی امیه ۱۸۹.

بنی عباس ۵۲--۵۶، ۵۸، ۵۹.

۶۵، ۶۶.

بنی فاطمه ۵۲، ۵۳، ۵۵.

۶۵، ۸۰، ۱۱۱، ۱۲۲، ۱۲۴.

بو علی سینا ۱۱۱، ۱۲۷.

بو علی عیار ۱۳۷.

بی بی حاجیه ۱۷۰.

بیک محمد خان ۱۴۹، ۱۵۰.

پیر محمد شیروانی ۱۲۶،

۱۲۷، ۱۳۰.

تقی الدین بن احمد بن علی

مقریزی ۵۲.

جعفر برادر امام حسن

عسکری ۱۱، ۱۲.

جعفر بن علی النقی ۱۰، ۱۲.

جعفر (بن محمد بن اسمعیل)

۱۲۴.

ابو ذر غفاری ۸۸.

ابو سفیان ۶۶.

ابو طالب شاه بن شاه محمد

طاهر ۱۳۱.

ابو طاهر (قاضی) ۶۳.

ابو الغرات (عمّ معزّ لدین

الله) ۶۹.

ابو الفضل رئیس ۸۶.

ابو القاسم بن حسن بن فترخ

بن خوشب کوفی ۴۸، ۵۴.

ابو القاسم ملقب بالقائم بامر

الله ۵۶، ۵۸، ۶۰، ۶۱.

ابو القاسم ملقب بنظام الملك

۸۳، ۸۵، ۸۶، ۱۹۱.

ابو القائم محمد بن عبد الله

الملقب بمهدی محمد ۵۱،

۱۲۲ (رجوع کنید مهدی

محمد).

ابو لهب ۱۹۷.

ابو هزیل حمدان بن ابی

هزیل الغلاف ۶.

ابو یزید گذر خارجی ۶۰--

۶۲--

ابو یعقوب الشحام ۶.

احمد بن تقی محمد ملقب

برضا عبد الله ۴۷.

احمد بن زکریّا ۵۵.

احمد بن محمد بن اسمعیل

بن جعفر الصادق ۴۶-۴۸،

۵۳، ۵۶، ۱۲۴.

احمد بن محمد ملقب بعبد

الله ۴۸.

احمد بن موسی ۱۰.

احمد خان قاجار ۱۵۴، ۱۵۸.

احمد ملقب بمستعلی ۸۰،

۸۱، ۸۷، ۸۹، ۱۰۵، ۱۱۶.

اخوند ملا سید علی اصغر

محلّاتی ۱۷۵.

ادریس ابن عبد الله الحسنی ۵.

استیشن مستر انگلیز ۱۸۲.

اسحاق ابن جعفر الصادق ۷.

اسحاق بن عباس (حاکم ری)

۴۴، ۴۵.

اسفندیار خان عطا الله

(پیش خدمت شاه

حسنعلی) ۱۸۵، ۱۸۷.

اسلام شاه ۱۱۸، ۱۱۹.

اسمعیل بن جعفر الصادق

۱۳--۲۰، ۴۳، ۵۳، ۵۴، ۵۶.

۵۷، ۵۹، ۸۰، ۱۰۸، ۱۱۱.

فهرست اسماء رجال

- آدم ۳۰، ۳۱.
 آقا جنگی شاه ۱۶۵، ۱۶۶، ۱۷۳.
 آقا خان ملقب بعطا شاه ۱۸۹ (رجوع کنید عطا سید حسنعلی و سید حسنعلی).
 آقا سلطان محمد شاه ۱۷۹، ۱۸۳، ۱۹۳، ۱۹۴، ۱۹۷، ۱۹۹.
 آقا سید حسین واعظ یزدی ۱۷۴.
 آقا علی شاه بن شاه حسنعلی (یعنی آقاخان ثانی) ۱۴۳، ۱۶۹، ۱۷۳، ۱۷۵-۱۸۱، ۱۹۲، ۱۹۳.
 ابراهیم (خلیل الله) ۷، ۵۳، ۵۴، ۵۹.
 ابراهیم ابن خلکان ۵۶، ۶۸، ۷۲، ۸۰.
 ابراهیم بن سیار نظام ۷.
 ابن ابو زلاق (مورخ) ۲۹، ۷۲.
 ابو تمیم--رجوع کنید--
 المستنصر بالله.
 ابو جعفر مروندی ۶۲، ۶۳.
 ابو جعفر منصور ۵.
 ابو جهل ۴۰، ۱۱۶، ۱۹۷.
 ابو الحارث (ارسلان) ۸۰.
 ابواسیری ۵۳.
 ابو الحسن خان ۱۵۴، ۱۵۶.
 ابو الحسن شاه بن شاه محمد طاهر ۱۳۱.
 ابو الحسن شاه بن شهاب الدین شاه ۱۷۸.
 ابو الحسن شاه علی ۱۴۴.
 ابو حنیفه نعمان بن محمد بن احمد ۶۹.
 ابو حنیفه واصل ابن عطا ۴، ۵.

فهرستها

و از شومیت نفس اماره ¹ همهٔ بندگان را نگاه دارد که فرموده
يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ ²
الَّذِينَ اتَّخَذُوا آلِهَتَهُمْ هَوَاهِمَ اللَّهِمْ وَفَقْنَا بِمَعْرِفَتِ اِمَامِ زَمَانِنَا هَذَا
و بِمُطَابَعَتِهِ بِالطَّوْعِ وَالرَّغْبَةِ وَكُلِّ اِخْوَانِنَا حَيْثُ كَانُوا فِي الْبِلَادِ اِلَى
هَذِهِ الطَّرِيقَةِ الرَّشَادِ هَذَا دِينُ النَّبِيِّينَ وَمَذْهَبُ الرَّبَّانِيِّينَ وَفِي ذَلِكَ
الدِّينِ الْاَسْرَارُ الْمَكْنُونَةُ الَّتِي لَا يَمَسُّهَا اِلَّا الْمُطَهَّرُونَ وَفَقَّكَ اللّٰهُ اِيَّهَا
الطَّالِبُ لِلصَّوَابِ اعْتِقَادَ الْحَقِّ وَالْعَمَلَ الصَّالِحَ وَالْمَعَارِفِ الرَّبَّانِيَّةِ
بِعَوْنِ (٤٤٩) اللّٰهُ تَعَالٰى اِنَّهُ كَرِيْمُ الْجَوَادِ رَوُّوفٌ بِالْعِبَادِ فَتَمَّتْ
الْكِتَابُ اِلَّا التَّوَصِيْفُ فِي مَعْمُورَةٍ بِمَبْنًى فِي دَرْبِ دَوْلَتِ سَرَايِ سِرْكَارِ
جَلَالَتِ اَثَارِ ³ اَجَلْ اَكْرَمِ سِرْكَارِ خَدَاوَنْدِگَارِي آقَايِ سُلْطَانِ مُحَمَّدِ
شَاهِ رُوحِي وَرُوحِ الْعَالَمِيْنَ لِكُلِّ فِدَاةِ قَلَمِيْ كَرْدِيْدِ بِخَطِّ اَقْلِّ بَنْدِگَانِ
الْحَاجِّ مُوسٰى بِنِ مُحَمَّدِ خَانِ خِرَاسَانِي مِنْ طَائِفَةِ اَمِيْرزَادَةِ اَز
خَوَانْدَةِ ⁴ التَّمَاَسِ دَعَا دَارِمِ بَتَارِيخِ بِيَسْتِ (و) پَنْجَمِ ذِي الْحِجَّةِ
الْحَرَامِ شَبِّ چِهَارِ شَنْبِهِ بِا تَمَامِ پَذِيْرَفْتِ فِي سَنَةِ ١٣٢٨ (٤٥٠).

١ عَمَّارَه

٢ Коран, 30(6)

٣ آسار

٤ از خونند

و عداوت^۱ میورزند و این اشخاص که این عمل میکنند (۴۴۶) از دین پوئی نبردند^۲ و آن سایر بیدینان دور آنها را گرفته اسباب فتنه و فساد را بر پا کرده و میکنند زیست مگر اینکه خودشان را در هر دو دنیا^۳ رسوا و خوار^۴ و رو سیاه و بیمقدار و زبون کرده و میکنند و باید دانستکه چنین ظاهر میشود که معرفت حق تعالی و امام بخویشی و پیوندگی حاصل نمیشود مگر بسعدت ازلیه و اقبال ابدیه خوب فرموده * حبّ مولا بخت و فیروزی بود * تا که را بخت و کرا روزی بود * و باید دانست که ضلالت و هدایت بدست اوست که فرموده يُضِلُّ اللَّهُ مَنِ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ^۵ و در یوم المیعاد که روز باز خواست و جزا دادن و مزد گرفتن است از حسب و نسب^۶ و دولت (۴۴۷) و ریاست و (بی) دولت نمیپرسند که خبر داده یَوْمَ نُفَعِّجُ فِي الْأُصُورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ^۷ یعنی روزیکه صور بدمد از حسب و نسب^۸ نمیپرسند که تو پیغمبرزاده و یا شاهزاده و یا پادشاه و یا بیادولت و یا بیادولت و گدا بودی بلکه میپرسند از شناخت و معرفت بسوی امام وقت که میفرماید یَوْمَ كَذَّبُوا كُلَّ أَذْنَابٍ بِإِمَامِهِمْ^۹ که در فرمان بوده و یا اینکه بی شناخت و منکر بوده و از بندگی امام وقت خارج بوده و از عمل صالح و از رفتار و گفتار و افعال خوب و بد میپرسند که آیا حسنه بوده و یا سیئه و این چشم و گوش و هوش و دست و پا را در چه راه و ممر خرج کرده و از کجا^{۱۰} آورده پس لازم است پناه بردن (۴۴۸) بلطف و مرحمت حضرت احدیت که مهربان است که وساوایس شیطان

۱ عداوت ۲ نبرداند ۳ دنیا ۴ خار ۵ Коран, 74(34).

۶ نصب ۷ Ср. Коран, 23(103). ۸ نصب ۹ Коран, 17(73).

از کجاء^{۱۰}

از همه معرّومات با حذر^۱ باشند و خیلی احتیاط نمایند که آلود گناه نشوند و اگر چنانکه آلوده شدند بگناه و اجتناب نکردند در مجلس راه نمیدهند منجمله در بمبئی و زنگبار و مسقط و بعضی جاهای دیگر بد فعلی و بد علمی کرده بودند از جماعت آنها را بیرون کردند و هر قدر که توبه کردند و التماس (۴۴۴) نمودند بهیچ وجه قبول نکردند حتّی قبیلله و قومان و خویشان آنها را هم بطفیل آنها راه ندادند آنقدر سخت است تا آخر الامر آنها از برای خودشان مسجدی در جنب دعوت خانه آنها بنای کردند مثل مسجد ضرابه و درمیان بسته گان آقا هم بعضی شان که معرفت در حق سرکار آقاخان نداشتند و ندارند مثل عهد پیشی پسر حضرت نوح کنعان که معرفت در حق پدر نداشت و از امر پدر سرباز زد و آشوب میکرد و مرتدّ شد و یا بر مثال ابولهب و ابوجهل که عموی حضرت (پیغمبر) بودند و ابدًا معرفت در حق پیغمبر نداشتند و یا مثل زید بن امام حسن و یا زید بن امام زین العابدین که معرفت نداشتند و ادّعی باطل نمودند (۴۴۵) و یا بقول دوازده امامیه جعفر کذاب پس از یقین مطالبها بسیار شده در هر زمانی که از اولاد بودند مثل اولادهای حضرت یعقوب که دشمن برادر خود حضرت یوسف شدند و باید دانست که از اولاد هر امامی که دشمنی میکردند از عشیره خودشان بوده الانهم همان بود با اینکه حضرت سرکار آقاخان چه قدر مهر و نیکیها و مرحمتها که در باره اقوام و بسته گان خود داشته و دارند و از خرج و جا^۲ و مکان و منزل و مواجب آنها دریغ نفرموده و نه میفرمایند فاما آنها از جهت ناشناسی و حبّ جاه و مکنتها و ولینعمت خود ستیزه جوئی

جاه^۲ حضر^۱

شبها و اول هر ماه و سایر ایام متبرکه تا صبح عبادت و بندگی و کسب معرفت پروردگار عالمیان و مناجات حق میکنند و دائم الذکرند در ذکر جلی و آذکروا الله کثیرا لعلکم تفلحون¹ و هم علی الدوام در ذکر خفی در اول اسحار و الذکرالله كما علمکم و كما هدائکم² بجا³ میآورند و عبادتی که امروز در میان این طائفه است در هیچ قوم آن قدر نیست و در کار بندگی و عبادت اهتمام و سعی و کوشش را دارند که کسی بدون عذر⁴ از کاهلی در مکان عبادت حاضر نشود مآخذ است و سرزنش میکنند بلکه⁵ او را جرم مینمایند و قانون این طائفه (۴۴۲) چنانست که اول مغرب در مکان عبادت حاضر میشوند و بعد از عبادت و نماز شش ساعت اول شب را برای خواب قرار داده اند و از نصف شب شش ساعت آخر شب را تا طلوع شمس از برای دعا و مناجات و ذکر و نماز و شش ساعت اول روز را از برای معیشت و آخر روز را از برای تعلیم علوم یا دیدن احباء (و) و صله ارحام و سیر و تماشا⁶ و هرگاه کسی از اهل طائفه کوتاهی در عبادت نمایند و یا مرتکب فعل قبیحی یا خیانتی از گناهان کبیره از او بشبوت⁷ پرسیاورد او را از جماعت پیرون میکنند و اصطلاح خودشان لائی میگویند و همین که از جماعت (۴۴۳) پیرون کردند دیگر نه برشوه و نه بتوبه و هر قدر الحاج کند قبولش نخواهند کرد و در اینمطلب خیلی سخت میگیرند و میگویند اینراه حق و طریقه و حکم و فرمان حضرت مرتضی علی چنین است که باید درین راه جان بدهی و خود را از همه عیبها پاک بدارند که اینجا جای بی پروائی نیست و باید

¹ قرآن، 62(10).

² В Коране нет этого стиха.

³ بجاه

بصوت⁷ تماشا⁶ بلکم⁵ عذر⁴

و این نشان مختص بامرای عظام میباشد انتهای^۱ مسطورات
تحفة الحرمین حاصل کلام این است فرد تعریف علی بگفتگو
ممکن نیست * گنجیدن بحر در سبو ممکن نیست * اما عقیده
و رویت این طائفه بر اینست که میگویند شکر منعم حقیقی
(۴۳۹) کما هو حقّه لازم است ادا کردن حق و بحق بهر نهج در
هر زمان و در هر مکان و بر هر لسان که باشد واجب است و شأن
بنده بندگی کردن و فرمان بردنست پس باید دانست که بندگی
اگر از خوف عذاب جهنّم باشد که بآلم گرفتار نشود و یا از شوق
و آرزوی بهشت و نعمتهای او که آنجا^۲ بلدّت و فرحی و خوشی
برسد این بندگی هم بطمع و غرض است و ملاحظه حظّ نفس است
پس باید بدانیکه از برای نفس بندگی میکنند و این بندگی از
روی خوف و رجا معانی^۳ میدهد که اگر عذاب دوزخی نبود یا
لدّت بهشت که خداوند بهشت و دوزخی خلق نمیکرد این مخلوق
بیخوف و رجا (۴۴۰) بودند در آنصورت کی خدارا بندگی میکردند
پس این عقیده که عبادت کردن خداوند از خوف دوزخ و شوق بهشت
باشد چون معلّل بـغرض است و در نزد عرفاء و حکماء این بندگی
توان عابد است پس باید قطع نظر ازین هر دو کرد و یقین هم
باید کرد که خداوند تعالی فی حدّ ذاته سزاوار عبادت و بندگی
منعم حقیقی است و شکر نعمتهای او واجبست و لازمه عباد
عبادتست که فرموده هَلْ جَزَاءُ إِلَّا حَسَنًا^۴ و اینطالبتها
محتاج بسفارش محسن نیست ازین جهت است که این طائفه در
بندگی و عبادت و راستی و صداقت و پاکیزه‌گی از آنچه گمان
پذیری (۴۴۱) بیشتر میکوشند و شبهای جمعه و سه‌شنبه و اغلب

^۱ انتهای

^۲ آن جا

^۳ معانی

^۴ Коран, 55(60).

اوست بجا * اخ او آفتاب نورانی * همچو یوسف بهند سلطانی * آیت
رحمتی بری از ریب * جلوه گر آمده ز عالم غیب * و از آنچه سبق
ذکر یافت از طرف پدر بزرگوار حسب و نسب اقدس این آقا
بخانه دان مصطفوی و مرتضوی میرسد و از جانب والدۀ شان بخاقان
مغفور منتهی میگردد و نوابۀ علیّه عالیّه شمس الدوله طاب
الشرایح و مرحوم نظام الدوله را میتوان گفت نام نیکمی از علیا
حضرت مریم سیرت و یکتا گوهر صدف عصمت و عفت حضرت
نوابۀ علیّه عالیّه شمس الملوك دامت خدایتها و عزّتها و طهارتہا
بزرگتر (۴۳۷) در صفحہ روزگار نگذارده اند و برادران عالی درجات
هماره بوجود مسعودش افتخار مینمایند و شاید و باید و اگرچه
در زمرۀ عفات و پرکیان است ولی در لوازم بزرگی کوی سبقت از
غلب امرای عظام ربوده و در صفای عقیدت و آداب طریقت رابعه را
ثانی و ثالثی او توان خواند و حضرت نواب مستطاب سرکار آقا
سلطان محمد شاه جلّ ثنایه را الحقّ چنین مادری در خور او سرد
که حضرت عیسی را غیر از حضرت مریم مامی نسزد و در مذهب
اخلاق با حدّث سنّ بین الامثال و الاقران رمانند پدر و اجداد
بزرگوار با اهل معرفت الفت و میثاق^۱ دارد و از مردمان
بیگانه و بیعار هماره (۴۳۸) برکنارند و در گلشن انجمنش همیشه
اصحاب حال و اهل کمال مسکن دارند و در قابلیت او همین بسکه
در این اوقات از دربار همایون اعلیٰ حضرت شاهنشاه ناصرالدین شاه
خلّد الله ملکه بافتخار صدور یک ظغرا فرمان مهرلمعان مورد
مرحمت و با عطای تمثال مبارک مرصع بجواهرات و الماس اختصاص
و با یک غبطه شمشیر جواهرنشان سرافراز و مفتخر گردیدند

میثاق^۱

سزای افسر و شایسته تخت * عطا شدرا همین دژ و کبارست * که
 مامش دخت ایران شهریارست * (۴۳۴) دوم پور جهان جویش
 جهانگیر * که شیر از وی رمد چو آهو از شیر * ملک روی
 ملکجوی ملکسان * ولی انسان عین و عین انسان * سوم پورش
 چو اکبر شاه پیروز * که شامش قدر بادا روز نوروز * همه از نسل
 خیر المرسلینند * زانساب امیر المؤمنین اند و بر حسب قانون
 طریقت قائم مقام پدر بزرگوار سرکار آقا علی شاه بر مسند خلافت
 و سریر امامت مستقر و بر قرار گردید و تمام مریدها از همه
 ملک و دیار ربه اطاعتش در گردن نهادند و برادران کمر خدمت
 از روی صدق و رضامندی بر میان جان بستند تا اینکه روزگار
 بوقلمون رنگی دیگر ریخته و خاک مفارقت پیخته نواب مستطاب
 سرکار آقا علی شاه (۴۳۵) در ماه ذی القعدة^۱ سنه ۱۳۰۲ ازین
 دار فانی رخت عاریت بعالم باقی کشید و در نجف اشرف بروضه
 جدش حضرت امیر خرامید و مرحوم رحمتعلی شاه از آن
 بزرگوار مکرر کرامات و معجزات بسیار نقل مینمودند و اگر
 بعضی گوشهاگر نمی بود حکایت میکردم خلاصه بمقاد آیه و فی
هدایة ما کُنْ سَخٍ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنْسِهَا ذَاتِ بَخِيرٍ مِنْهَا أَوْ مِنْهَا^۲
 بعد از آن بزرگوار یکتا فرزند ارجمند بیهمتای او نواب مستطاب
 اجل ارفع اسعد والا روحنا فداه سرکار آقای سلطان محمد شاه عزه
 سلطانه بر حسب قابلیت اصلی و استعداد ذاتی بخواست و مشیت
 خداوند تبارک و تعالی بجای پدر بزرگوار بر مکننت جلالت و ولایت
 متمکن گردید نظم (۴۳۶) آفتابپست چشم بد زو دور * آسمانیست
 پرکواکب و نور * عالم از پرتو رخس برپا * دو جهان از وجود

۱ ذالقعده

۲ Коран, 2(100).

میشود مثنوی زایران میری آنجا^۱ کامگار است * که يك تن ليك
 در معنی هزار است * عطا سیّد حسن میر هنر سنج * که بخشد
 ساکنانرا گنج پیرنج * (۴۳۲) حساب بخشش او کسی نیارد * جز
 آنگوریکه صحراها شمارد * خلاصه در ماه جمادی الاولی همان سال
 ازین دار فانی بعالم باقی ارتحال فرمود و مرحله عمر شریف آن
 حضرت از هشتاد متجاوز بوده و در معموره بمبئی در قرب باغ ملکه
 انگریز بستان مصفاائی ابدیاع نموده اند و در وسط آنجا^۲ عمارت
 عالیّه بنا نموده اند و^۳ سردابی در او تعبیه کرد و در آن (که)
 سرداب از تربت خامس آل عبا حضرت سیّد شهدا تبرک شده دفن
 نمودند و در هنگامیکه جنازه آنحضرترا^۴ از محلّ خود نقل
 مینمودند حقیر حاضر بودم با وجود بعد مسافت بعیده و بارندگی
 باران سخت از گروه گروه انبوهی حاضر و همگی پیاده تشییع
 جنازه مینمودند و از غرفهای عمارات تمام مردم (۴۳۳) از هر گروه
 چه هنود (و) گبر و یهود و نصاری و مسلمان تمام آنمردم شیرینی
 و گل و طلا و نقره نثار^۵ بر جنازه آنمرحوم کرده بر روی جنازه
 میریختند و مدفن آنحضرت موسوم بحسن آباد و در ایام عاشوراء
 در آن مکان تعزیه حضرت جدّ دزرگوارش سیّد شهدا برپا میشود
 و بسیار از مردم بقیض فایض میشوند و در ده اوّل تمام مردم از
 غنی و فقیر در آن حسینیه نهار میخورند البته روزی هزار نفر
 بلکه زیاده تر مأمور شده بمکانهای خود مراجعت میکنند و از
 آنجناب سه نام نیک بیادگار آن جناب در جهان مانده دود چنانکه
 مرحوم صفّا بنظم آورده نظم یکی زیشان علی شاه جوان بخت *

جنازه آنحضرترا که^۴ و در او^۳ آنجا^۲ آنجا^۱

و فروع ایشان استنباط^۱ نموده آنستکه اسمعیلیّه شیعه اصلند
 هم در اصول دین و هم در فروع دین و آنچه در باره ایشان
 میگویند عداوت و افترا و تهمت میباشد و آن طائفه از آنها
 میرانند و آنچه در باره حسن صباح گفته شده همه از عناد نظام
 الملك طوسی بود و هست و خواجه از هواخواهان خلفای (۴۳۰)
 بنی عباسی بوده الحاصل آنچه این ضعیف از احوالات این خانه -
 واده جلیله (و) طاهره مشاهده نموده باید عرض میکنم آن طائفه
 بقانون شریعت مصطفوی و طریقه امر مرتضوی اقدام^۲ میکنند
 و باید قانون شریعت و طریقت را از اینها آموخت که الحق در
 راه دینداری کامل و فاضلند و در اوایل سال هزار دو صد نود
 و هشت بنده در هندوستان بودم و میدیدم که در ترفیع لویای شرع
 نبوی و ترتیب قانون مجالس ذکر مصیبت ائمه اطهار علیهم السلام
 و دعوت هنود بدین اسلام و در بذل مال و بخشش بمردم خاص و عوام
 بیاختیار بودند و مراسیل هر يك از علمای اعلام میرسید و در
 باره هر آواره و بیچاره احسان و محبت مینمودند و در کمال اعزاز
 (۴۳۱) و اکرام پیش از آنچه مقصودش بود ادراك مینمود و این
 دو شعر در مدح جود و سخا و عطا شاه حسنعلی مشعونسست میرزا
 حبیب قآانی در هنگام حکومت خطّه کرمان بودند قصیده چنین
 انشاء کرد قصیده آدمی باید بدنیا عمر جاویدان کند * تا که از صد
 يك تواند مدح آقا خان کند * و مرحوم میرزا محمود حکیم در تشکر
 از عطای بنظم آورده از جهت پول دندان نظم حاتم^۳ طائی اگر
 پر مستمندان نان دهد * من فدای آنکه او هم نان و هم دندان
 دهد * و مرحوم وقار مثنویاتی گفته و این چند کلام ازو نقل

استنباد^۱

عقدام^۲

حاتم^۳

(۴۲۷) که غیبت امام از عامّه و معاندین بوده نه از خاصان و احباب و غیبت امام از کسانی بوده اگر غسل در کامشان می‌ریختند دست از دشمنی ایشان بر نمی‌داشتند نه از کسانی که اگر بشمشیر آنها را قطعه قطعه می‌کردند که دست از دامنش بر نمی‌داشتند^۱ و ایضا صاحب کتاب مذکور مینویسد که این حقیر کتابی دیدم بخط نسخ بعربی و تاریخ کتبی سنه هزار و نود و هفت بود در اصفهان محمد شفیع نامی تحریر نموده بود و اما مصنف کتاب معلوم نبود و صاحب کتاب را عقیده آنست که مهدی بن عبدالله بن احمد بن محمد بن اسمعیل بن جعفر الصادق که رئیس^۲ ثلاث مائه یعنی در سنه سیصد بوده و ادله اقامه (۴۲۸) نموده و علائمی که حضرت رسول خدا در ظهور آنحضرت فرموده منطبق مینماید و میگوید در کتب عدیده در بیان مناقب این مهدی نوشته‌ام و در آخر کتاب مینویسد وقد ذكرت ما جرى من ذلك فی سرّ المعزّ لدین الله و ما ذکرنا اثبتنا فی غیر هذا الکتاب و بعضی آن طائفه قرامطه خوانند و معاندین محض لجاج و الحاد در باره اسمعیلیّه علویه نسبتها بسته‌اند و عباسیان با هواخواهانشان این طائفه را بغرض قرامطه کرده‌اند و ملحدشان هم می‌گویند چنانچه عبدالله بن معزّ عباسی در قصائد خود ذمّ آل ابی طالب بمعایب قرامطه و الحاد (۴۲۹) نموده و یکی از سادات علویه در جواب او فرموده وَتَنْسِبُ أفعال الْقَرَامِطَةِ كَذِبًا إِلَى غُثْرَةِ آلِهَادِي الْكَرَامِ إِلَّا طَائِفَ فَرْدٍ در هر که تو از دیده بد مینگری* از چنبره وجود خود مینگری* خلاصه قاضی نورالله رحمت الله علیه در مجالس میفرماید آنچه مؤلف کتاب در تحقیق حال علویه اسمعیلیّه

رئس^۲ بر نمیداشتنند^۱

و چه پدر و چه جدّ بزرگوارشان هر قدمی که برداشت و گذارده‌اند تمام معجزه و کرامت بوده و هست و قول صاحب کتاب تحفه الحرمین در کتاب خود ذکر کرده و از حالات این خانه واده (۴۲۵) جلیله و سادات ذبیله ذکر کرد شمه مینگارم مخفی نهاند که مرحوم عطا شاه السید محمد الحسن الحسینی الشهبیر باقا خان بن شاه شهید مرحوم شاه خلیل الله طاب الثراه^۱ بدانید که همان نسبت نسب پاک ایشان منتهی میشود بجناب محمد بن مولا الموالی مولانا حضرت شاه اسمعیل بن حضرت امام جعفر الصادق علیهم السلام و باید دانست که خلفای بنی عباسی از تیغ بیدریغ آنطایفه بزرگواران ایمن نبودند و خوار و ذلیل^۲ شدند و مذهب شیعه در زمان یکی از اجداد این بزرگوار که در مصر و در ایران سلطنت داشتند قوه گرفت و آشکار شد و نقایای بنی امیه که در اندلس و مغرب لوای تعدی افراشتند و بشمشیر این سلسله جلیله بکلی انقراض یافتند (۴۲۶) و بمقتّر اسلاف شتافتند و در بلاد یمن و مصر و سایر بلاد جمع کثیری و جمّ غفیری را بحبّ علی و اولادش خواندند و مطابق شریعت حضرت رسول اکرم عمل کردند^۳ میفرمودند و در امر طریقت و حقیقت باطن رشته ایشان بحضرت امام جعفر الصادق میرسد که اصل مذهب جعفریست و حضرت شاه اسمعیل چونکه ارشد^۴ اولاد بود ولیعهد پدر و شیخ طریقت و حقیقت بود از جانب پدر بزرگوارش تلقین فکر و ذکر میفرمود و بشیوه‌های خاصّ پیروانرا عرف براه حقیقت میفرمودند و ازین جهت اینطایفه را اسمعیلیّه باطنیه میخوانند و آنها اهل حقیقتند و آن طایفه میگویند که غیبت امام از آن زمانست و میگویند

عرشد^۴ کردن^۳ ضلیل^۲ طاب الثراه^۱

که دیدیم چند غراب یعنی کلاغ از هوا بزیر آمدند و مشغول دانه
چیدن شدند سرکار آقا فرمودند که اگر من هم بیک تیر دو کلاغ
بزنم شکاریء ماهر (و) خوبی خواهم بود و فرمود عبدالله خان برو
تفنگ بدم (که) یک تیر دو آهو زد بیآور در دم عبدالله خان
تفنگرا حاضر کرد بنده عرض کردم که اگر این کلاغها تفنگرا
دیدند خواهند پرید (۴۲۳) سرکار آقا خان یعنی آقا سلطان محمد
شاه تبسم فرمودند و آن تفنگرا گرفتند و روی و دست کشیدند
بسمت همان غرابها و نظر مبارك را بردند بغلاور و باز سر بلند
فرمودند بزنم چونکه تا آنوقت سرکار آقا تفنگ بدست نگرفته
بود تا سه مرتبه سر مبارك از روی تفنگ بلند فرمودند ماها
بخیال آنکه آقا میترسد تا آن کلاغها که جلو بودند رفتن عقب ۱
و آنها که دورتر بودند آمدند پیش آنوقت فرمودند که آندو کلاغرا
تماشا کنید و تفنگ صدا کرد و هر دو آن کلاغها افتادند و دیگران
پریده رفتن در دم عبدالله خان رفت و هر دورا بخدمت حاضر کرد
و بعد سرکار آقا فرمودند که اگر بخواهم این هر دو کلاغرا آزاد
کنم میتوانم بنده عرض کردم (۴۲۴) که چه ازین بهتر که اینهارا
آزاد فرمائی در دم دست مبارك بآنها رسانید و فرمود شمارا آزاد
کردم و قدری ریسمان بپای هر يك بست و هر دو پرواز کردند و رفتند
و بنده تا مدتی آن کلاغرا میدیدیم ایضا راوی روایت کرد که اگر
بخواهم از معجزه و کرامات این خانه واده بعرض برسانم البته
مثنوی هفتاد من کاغذ باید و این مردم زمانه خواهند گفت که
اغراق ۲ و دروغ است والا اگر دیده بصیرت داشته باشید
و بچشم حقیقت ملاحظه شود درك خواهید کرد که سرکار آقا خان

آقا رسانید که عجب خبطی و غفلتی کرده‌ام متکا^۱ پترو^۱ ندارد اگر حکم باشد برگردم و پترو^۱ گرفته بیایم سرکار آقا فرمودند تو او را بحال خود بگذار البته خداوند مدد خواهد کرد و ما را خواهد رسانید بطرف پونه روانه شو گاری والا بعرض رسانید که اگر چنان شد که این متکابی پترو^۲ بفرمایش سرکار پپونه رسید البته من میگویم که تو خدائی سرکار آقا فرمودند که این حرف را نزن اما من میدانم که با این (۴۲۱) پترو^۳ ما را خواهد رسانید بعد بحکم سرکار آقا بسر وعده به پونه رسیدیم بعد آن گاری والا عرض کرد که البته شما پیغمبرید آن حضرت فرمودند پیغمبر جدّ منست بعد عرض کرد پس امام میباشید فرمودند امام هم جدّ منست از آنکرامت آن گاری والا و چند نفر دیگر که در دین نصاری^۴ بودند بدین اسلام داخل شدند و از مریدهای آن جناب شدند ایضا گفت که يك وقت با چند نفر از نوکرها بخدمت بودیم از آن جمله بنده که راوی میباشم و کربلائی عبدالحمّد و سپید عباس بدخشانی و اسفندیار خان عطا اللهی و حاجی اسمعیل عرب که پیشخدمت سرکار شاه حسنعلی بوده و عبدالله خان تفنگدار که با عبدالحمّد برادر بودند و جدید اسلام بودند و در بین صحبت بعرض رسانید که وقتی که بخدمت سرکار (۴۲۲) شهنشاه پدر بزرگوارت بشکار گاه بودیم در بین صحبت مرحمت فرمودند هر گاه کسی بیک تیر دو آهو بزند شکاری ماهری خواهد بود و من بعرض رسانیدم بلی برین گفت و گو بودیم بفاصله نیم ساعت نشده که دیدیم گله آهوئی نمودار شد بمحض دیدن از بنده تفنگ گرفتند^۵ و بیک تیر دو آهوا زدند تا عبد الله خان این مطلب را عرض (کرد)

گرفتن^۵ نصارا^۴ پترو^۳ پترو^۲ پترو^۱

برادر سرکار آقا که در کمال رسیده بود و بسیار جمیله و عاقله بود
 بآزار طاعون مبتلا شد صبح بر آن درد مبتلا شدند و همان روز
 وفات نمود و برحمت حق پیوست و تمام خوشی ها موقوف شد
 و کلام آنحضرت بصحّت پیوست و ایضاً از جمله کرامات آن بزرگوار
 راوی روایت کرد که روزی در مهابلشور که ایلاغ هندوستان میباشد
 با یکی از بزرگان انگریز یعنی گورنر یعنی حاکم دو بدو
 در میان آن جنگل از برای گردش و هوا خوری و تماشا^۱ گردش
 می نمودند در اثنا موجهی ببری در برابر می آید آن حاکم از
 ترس رنگ از رو و رمق (۴۱۹) از زانوی رفت که حرکت باز ماند^۲
 سرکار آقا مرحمت فرمودند شما هیچ اندیشه و خوف در دل راه
 ندهید این حیوان الحال بعقب کار خود خواهد رفت بمن کاری
 داشت مطلب او بر آورده شد بر می گردد در دم دیدند که آن حیوان
 بر گردید و در جنگل ناپدید شد ایضاً راوی روایت کرد که روزیکه
 از مهابلشور عازم شهر پونه در گاری متکا یعنی گاری برقی روانه
 شدیم قدریکه راه طی شد آن گاری والا دید که در گاری متکا
 روغن پترول نانداخته و الآن گاری خواهد ایستاد و از رفتن باز
 خواهد ایستاد و قاعده آن کارها بر آنست که وقتیکه پترول گاری
 خلاص میشود از رفتن باز میماند و وقتیکه روغن دارد (۴۲۰)
 و کارخانه او درست و بر قرار است هر طور بخواهی^۳ می رود
 و اگر پترول^۴ نباشد و عیبی در اندرون او بهم برسد از رفتن
 باز میماند بهر حال وقتیکه آن گاری والا دید که پترول^۵ ندارد
 یقین کرد که قدری دیگر که برود خواهد ماند^۶ بعرض سرکار

۱ تماشا

۲ باز ماند

۳ بخواهی

۴ پترول

۵ پترول

بَرّه آهو داشتند شیرخواره و تخمیناً سه ساعت بغروب آفتاب
 آن بَرّه آهورا بنده شیر دادم و بخیال گردش و هوا (۴۱۶) خوری
 و شیر و تماشا^۱ بطرف باغ دولتی که جای گردش و تماشا میباشد
 روانه شدیم و بعد از گردش در باغ روانه عمارت حکیم خود آقا
 که اسم او داکدار بلنک میگفتند روانه شدیم و داکدار مذکور هم
 يك بَرّه آهو داشت و سرکار آقا همینکه آن بَرّه آهورا دیدند خیلی
 مائل بر او شدند و بنده راضی نبودم چونکه بَرّه آهو مال خود آقا
 در منزل بود و عرض کردم که بَرّه آهو مال خود سرکار در منزل
 است دیگر میخواهید چه کنید جواب فرمودند که آهوی من مرد
 من بخیال افتادم که آقا طالب این بَرّه آهو شدند و الا من الحال
 اورا شیر دادم و باکی که نداشت چطور^۲ مرده بهر حال آن بَرّه
 آهورا از داکدار (۴۱۷) گرفته آوردم و قتیکه داخل بنگله شدیم
 من دیدم آن بَرّه آهو مرده پرسیدم آن آهو کی مرد آهو والا گفت
 البته نیم ساعت میشود که دیدم خود بخود آهو چرخه خورد
 و بر زمین افتاد و فوراً مرد و ایضاً راوی گفت روزی بخدمت
 آنحضرت با چند نفر از نوکرها حاضر بودیم یکی از نوکرها که
 اسم او اسفندیارخان از جهت خوش آمد خدمت آن جناب
 عرض کرد که انشاءالله در شادی سرکار تماشاهاى خوب خواهیم^۳
 کرد چونکه عروسی سرکار میشود و خوشیها خواهیم کرد سرکار
 آقا اول قدری تبسم فرمودند و فرمودند در عروسی من تعزیه خواهد
 شد ازین کلام و فرمایش تمام نوکرها افسرده خاطر شدیم که این
 چه مطلبی است که سرکار آقا فرمودند (۴۱۸) و این مطلب گذشت
 تا ایام عروسی و کدخدای آنحضرت در همان روز عروسی دختر

۱ تماشا

۲ چطور

۳ خواهیم

با اطفال مشغول به بازی بودند در اثنای بازی دیدم که سرکار آقا بظاهر در میان اطفال پیدا نیستند و تشریف ندارند بنده مضطرب شدم و بر هر طرف توجه کردم و نظر انداختم سرکار آقارا ندیدم سراسیمه شدم که الآن اگر حضرت مکرمه سرکاره بی‌بی والده آقا آگاه شوند که آن بزرگوار بظاهر در آن مجمع حاضر^۱ نیست البته به بنده تغییر خواهند^۲ فرمود (۱۴) در آنوقت بنده درگاه چه جواب خواهم گفت و خیلی حیران بودم که در دم دیدم که بعد از چند دقیقه آنحضرت در میان آن اطفال حاضر است در دم بخدمت شتافتم دیدم که عرق^۳ از جبین مبارکش نمایان هم چون قطرات شب‌نم که بر ورق گل ظاهر میشود بعضی آن حضرت رسانیدم و عرض نمودم قربانت کردم در کجا تشریف داشتید که بنده از غصه نزدیک بود هلاک^۴ شوم در دم دیدم که حضرت آقا خان پرمثال غنچه گل بشکفت و فرمودند که چندی از مریدها در دریای چین در کشتی بودند و دمی بود غرق شوند من رفتم و آنها را از غرق شدن نجات دادم آنها را بنده در کمال تحیر حیران شدم که آقا چه میفرماید و در (۱۵) آنحال خوب ملاحظه نمودم دیدم که بظاهر لباسهای آن بزرگوار از آب دریا ترست فی الفور لباسهای آنحضرت را عوض کردم که سرکاره بی‌بی باخیر نشوند بر این خیال بودم که آن سرکاره یعنی والده سرکار آقا تشریف فرما شدند فرمودند حال من لباسهای آقارا عوض کرده بودم و دیگر تو چرا بار دیگر عوض کرده بنده جواب دادن نتوانستم و در حال آن سرکاره مرحمت فرمودند من میدانم تو چرا اینخبر از من پنهان میکنی و ایضا کرامت دیگر راوی روایت کرد که سرکار آقا خان

هاظر^۱

خواهند^۲

عرق^۳

هلاک^۴

دیده‌اند و پنجاه روپیه قسمت او بوده و اگر می‌دیدیم قسمت او را
 می‌دادیم حال اختیار با سرکار است بعد بآنها هم حکم شد که هر
 کدام ده روپیه بدهید و در همان شب بچه^۱ از هندوهای آن آبادی
 گم می‌شود یعنی در چاه می‌افتد و کسی ازین غزبه^(؟) خبردار
 نمی‌شود و آن گروه گمان می‌کنند که آنرا دزدیده و خورده‌ایم صبح
 این خبر و گفت و گو بسرکار آقا می‌رسد می‌فرماید کلو و باباشیر
 محمد بروند سرفلان چاه در فلان مکان که آن‌بچه دیشب در
 آن‌چاه افتاده و زنده است در آورده بدهید بصاحبش بسپارید چونکه
 اینها با ما دشمنی می‌کردند خداوند ترحم فرموده آن بچه را ازین
 بلا نگاه داشت اما آن بچه تازه روز (۴۱۲) دیگر بیش زنده نخواهد
 ماند^۲ بعد رفتند و آن بچه را از چاه سلامت بر آوردند و ازین
 سبب جمعی باسلام داخل شدند و از مریدها منصوب شدند و آن
 طفلک^۳ بعد از ده روز فوت شد حاصل کلام اگر بخواهم از
 کرامت و معجزه آن بزرگوار عرض کنم که خیلی بطول خواهد^۴
 کشید بهر صورت حال باید از سرکار آقا خان یعنی آقا سلطان
 محمد شاه گفته شود آنحضرت باوصاف کمالیه مانند جدّ بزرگوارش
 حیدر کرار یعنی مرتضی علی صلوة الله وسلام علیه رفتار می‌فرمایند
 بلکه اضافه^۵ و احسان خود را در باره هیچ طایفه دریغ نداشته
 و ندارند و کرامات عدید و خارق عادات از آن حضرت (۴۱۳) مشاهده
 شده و میشد از آن جمله راوی جناب عمدة الاعظم والاعیان اشرف
 الحاج حاجی ملا قاسم خان دام مجده که از جمله نوکرهای خاص
 آن بزرگوار است روایت کردند که در ایام طفولت که بظاهر عمر
 مبارک آن سرور هفت ساله بود باقتضای طفولیت در طرف غروب

عضا فع^۵ بتول خاھد^۴ تفلک^۳ مند^۲ بچی^۱

بود آنها بر گشتن عرض کردند گاری رفته بود فردا بروید همان گاری میآید البته ساعترا پیدا کرده بیاورید و رو کردند (۴۰۹) به بنده که تو هم برو صبح زود ما سه نفر با هم رفتیم بقدر دو کوس مسافت بود تا ندی و از آن ندی با کشتی رو شدیم رفتیم سر استیشن و از استیشن مستر جويا شدیم جواب گفت من دیروز تلگراف کردم جواب آمده در آنگاری چیزی بنظر نرسیده در همین گفت و گو بودیم که همان گار آمد استیشن مستر گفت همان گاری آمد شما خود به بینید گاری اسناد مردم پائین شدند و ما هر سه رفته و جويا شدیم ندیدیم کلو و غلام حسین گفتند که از دیروز تا امروز البته صد نفر این گاریرا زیر پا کرده اند اگر بوده البته برده اند بیا برویم بنده بخیمال افتادم که آقا فرمود بروید و ساعترا بیاورید البته باید بیابیم باز برگشتیم توی (۴۱۰) گاری و زیر توشک را نظر کردم دیدم زنجیر طلا برق میزند آرامی رفتم و ساعترا برداشتم و روانه شدیم اما برفقاء نگفتم رفتیم تا بخدمت سرکار شهنشاه رسیدیم اول از آن دو نفر پرسیدند^۱ که آوردید آنها عرض کردند خیر از دیروز تا حال ساعت میماند در گاری آتشی که صد نفر بیشتر آمد و شد نموده باشد بعد سرکار آقا از بنده^۲ پرسیدند^۳ که گو هم ساعترا نیاوردی بنده عرض کردم که ساعت حاضر است بعد رو کرد بر آن دو نفر که ای خرها من نگفتم ساعت در گار است بعد رو بر بابا علی محمد کردند و فرمودند پنجاه روپیه بموسی خان بده مژدگانی اما برفیقات ندهی بعد کلو عرض کرد بهر که بخواهی چیزی بدهی میدهی چرا ما دو روز (۴۱۱) نرفته ندیدیم و باید موسی خان

^۱ پرسیدن

^۲ بند

^۳ پرسیدن

هستیم همینکه من اسم آرام بردم بخیال آنها چنین آمد که من سرکار آقا علی شاه را رام گفتم قدری بخیال رفتن و دیگر چیزی بهاها نگفتند و رفتن در بت‌خانه قدری (۴۰۷) گذشت که دیدیم یک نفر از آنها باز آمد و گفت پیر ما میخواهد^۱ خدمت این مرد برسد شما اذن^۲ بگیرید من رفتم و عرض کردم فرمودند من برای همین مطلب اینجا^۳ آمده‌ام بگو بیاید بعد من بر آن مرد گفتم برو و او را بیاور در دم رفت و او را آوردند و قتیکه او را دیدیم خیلی پیرمردی بود بحالتی که راه رفتن از برای او مشکل بود از دو طرف زیر بازوهای او گرفته بودند تا آواز خدمت سرکار آقا بعد سرکار آقا فرمودند که او را به‌نشانید در جواب عرض کردند که مطلب است فرمودند بگوئید بعد آن پیرمرد چیزی بزبان خود عرض کرد و جواب شنید اما ماها ندانستیم که چه گفت کوشد چونکه هم دور بودیم و هم زبان اهل اندیار را نمیدانستیم بعد آن مرد پیر برگشت (۴۰۸) و رفت در بت‌خانه و يك نفر را روانه آن آبادی کرد طولی نکشید که جمعی آمدند و باز همان مرد پیر آمد و با آن جمع بخدمت سرکار شهنشا رفتند و بعد از گفت و گو بدین اسلام در آمدند کلمه بر زبان آوردند و از مریدهای آن جناب شدند و این مطلب را بنده خودم دیدم (و) بعین^۴ تحریر در آوردم ایضا و قتیکه در پند (?) دادر خان تشریف بردند از گاری آتشی منزل که رفتیم فرمودند ساعت طلای من در گاری آتشی مانده^۵ بروید بیاورید دو نفر از نوکرها کلو و غلام حسین نامی رفتند و قتیکه می‌رسند گاری از آنجا^۶ رفته

^۱ میخواهد

^۲ اذن

^۳ اینجا

^۴ بعین

^۵ مانده

^۶ آنجا

کرد که وقتیکه بخدمت سرکار آقا علی شاه بطرف پنج آب رفتیم بعد از آن که از پشاور مراجعت شد آمدیم بلاهور پندی و چندی در آن شهر منزل (داشتیم) تا روزیکه بعزم^۱ شکار روانه کوههای آنجا^۲ شدیم از جهت شکار با باز از صبح بر آنکوه شکار کردند تا نهار که شش ساعت از روز گذشته باشد (۴۰۵) بعد از جهت نهار در نزدیک آبادی در دم بتخانه منزل فرمودند در روی تختیکه دروست آنجا^۳ در پای درخت سایه داری بسته بودند سکنا نمودند و در جلو^۴ آن بتخانه سه چاه تعبیه است یکی باسم رام که هنود اورا خدا میدانند و یکی از زن رام که اورا سیتی مینامند و سومی از لچمی و زیر رام اما در چاه سیتی زن رام کسی راه ندارد پرو دست بزند و چاه خود رام بغیر از هندوها کسی دیگر حق ندارد فاما چاه وزیر رام همه کس ازو آب بر میدارد چه مسلمان و چه هنود و راوی نقل میکرد که سه نوکر که بخدمت بودیم یکی بنده و دیگری حاجی اسمعیل و دیگری نور علی ماسه نفر حیران بودیم از برای آنکه قدری آسایش نمائیم چونکه تمام (۴۰۶) آن کوههارا گردش کرده بودیم و در آن بغیر از سرکار آقا جای دیگر سایه نبود اما در حد هندوها هم پناه بود و هم سایه خلاصه ماسه نفر رفتیم در آن سایه هنوز آرام نگرفته بودیم که دو نفر از اهل^۵ بتخانه آمدند و ما را منع کردند و گفتند این جا حد شما نیست پروید من جواب دادم چرا گفتند این حد بتخانه است و شما مسلمانید من گفتم ما هم هندو(یان) ایران هستیم اول شکار بودیم و حال در ایران در کرمان میباشیم حال این مرد که روی تخت آرام فرموده

احل^۵ جلو^۴ آنجا^۳ آنجا^۲ بعظم^۱

بر قرار بود و بعد از هیجده روز وفات کرد کرامت بعد از فوت
 او را غسل دادند و در وقت کفن پوشانیدن آن طفلک چشمان
 خود را باز میکردند و برهم میگذاشت تا ختنی بجائی رسیده بود
 که تمام کسانیکه در آن جا^۱ حاضر بودند خیال حیات کردند
 بعدی رسید داکدار خواستند^۲ که ملاحظه حیات (یا) ممات او را
 نماید وقتیکه حکیم آمد و دید تا دو ساعت حیران بود چونکه
 بدن گرم و چشمها بحرکت بود بعد حکم مماتی او را داد و گفت
 در کار این طفل حیرانم و تا حال چنین مطلبی دیده نشده (۴۰۳)
 بعد آن طفل را در حسن آباد در جوار جد بزرگوارش حضرت
 شاه حسنعلی دفن نمودند و بعد ازین مطالب حضرت مولانا سرکار
 شهنشاه آقا علی شاه اسرار امامت را بفرزند ارجمند خود سرکار
 خدایگانی سرکار آقا سلطان محمد شاه عز سلطانه سپردند^۳ و جامع
 پیرهم بآنحضرت تعلّق گرفت و خود آنحضرت بعد از پدر
 بزرگوار خود بر منصب ولایت و امامت و پیری متمکن و بر قرار
 گردید در وقتیکه بظاهر سن مبارکش از هفت تجاوز نبود صاحب
 فضل و معدن کرم و منبع فیض و عطا و در افعال حسنه و اعمال
 ربّانیه و صفات جمیله و اخلاق کریمه و انقباس قدسیه عدیم المثال
 و در سخاوت و کرامت و مروّت و (۴۰۴) عدالت و عطا بر مثال جد
 بزرگوار و پدر عالی مقدار و اجداد تبار میباشند مخصوصاً نگاه
 داری از یتیمان و ضعیفان و فقیران بی مثل میباشند که گفته اند
 آنچه خوبان همه دارند تو تنها داری باری حال باید چندی کرامت های
 پدر بزرگوارش سرکار شهنشاه یعنی سرکار آقا علی شاه گفته
 شود روای حاجی موسی خان ولد محمد خان خراسانی روایت

سپردن^۳ خاستند^۲ در آن جا^۱

و فرمودند حال شماها خوش وقت شدید که من در اینجا ^۱ آمدم در جواب بعرض رسانیدن که امید ماها چنان که بار دیگر هم بدیدار لقای آن خداوند زمان مشرف شویم بعد مرحمت فرمودند که در همین جا عمارتی ^۲ بسازید هر وقتیکه آن عمارت ^۳ درست شد من خواهم آمد و مدت یک ماه در شهر پشاور ماندیم ^۴ و بعد مراجعت به بمبئی کردیم بعد شنیدیم از همان مریدها که در بمبئی از جهت دیدار آمده بودند گفتند آن زمین را خریدیم و بنای عمارت را ^۵ گذاردیم و چند مرتبه آن مکان را بپای پوششی رسانیدیم از قضای ^۶ فلکی یا از سبب باران خراب شد یا از زمین جنبش مخدم یا سبب دیگر (۴۰۱) میشد که خراب و از پا در میآمد تا مدتی چند مرتبه بحضور سرکار آقا علی شاه یعنی آقا خان ثانی مشرف شدند و عرض این مطلب را نمودند و هر ^۷ دفع جواب مرحمت میفرمودند که هنوز وقت بسیار است انشاءالله خواهم آمد و سرکار آقا علیشاه منصب پیر را بولد ارشد خود شهاب الدین ^۸ شاه یعنی شاه خلیل الله عطا فرموده بودند و نصایح و موعظه کردن برای جماعت مریدان با او بود و پیر شهاب الدین شاه ^۹ تا مدت سه و چیزى حیات داشت و بعد فوت شد و بعد همان منصب پیر را بولد شش ماه او ابو الحسن شاه عطا فرمودند و کرامت آن طفل چنان بود که هر وقتیکه از مریدها بسلام میآمدند آن طفل چه در گهواره و یا (۴۰۲) جای دیگر بی گفت (و) گوشت خود را بطرف آن مخلوق دراز میکرد که آن قوم ببوسند و مدت هیجده روز حیات داشت و بر تخت سلطنت پیری

ماندیم ^۴ امارت ^۳ در همین جا امارتی ^۲ اینجا ^۱

شهابدین ^۹ شهابدین ^۸ و حر ^۷ از قضای ^۶ امارت را ^۵

آنکه در زمان نادر شاه افشار جدّ بزرگوارش آقا سیّدحسن بیک معروف بشاه حسنعلی همراه نادر شاه از راه قندهار بسمت هندوستان تا رسید به پشاور و در آنملک از مرید (۳۹۸) های آنحضرت بسیار میباشند در آنملک چندی اهل اقامت انداخته بودند^۱ در زمان حرکت مریدهای آن جناب عرض میکنند که یا مولا سرکار کی بار دیگر ماها را بدیدار خود دیده گان مارا بنور جمال خود منور میفرمائید جواب مرحمت فرموده بودند که هر وقت این سه که میخ اسب مرا بسته اید سبز شد و درخت شدند و شاخهای او بهم رسیدند^۲ من براین ملک خواهم آمد^۳ و از آن دیار تشریف و آن مریدها پهای آن میخها آب میدادند و منتظر سبز شدن بودند تا آنکه بقدرت کامله حقّ آن میخها سبز شدند تا آنکه چندین سال شد و آن میخها درخت شدند و از قرار گفتن خود (۳۹۹) آنجماعت که بنده که راوی میباشم و بگوش خود شنیدم و بچشم (خود) همان درختها را دیدم گفتند تا حال سه مرتبه شاخهای این درختها بهم دیگر نزدیک شدند فاما در عین نزدیکی باد شاخهای آنها را میانداخت تا حال که بهم دیگر رسیده و بهم پیچیده شده و خداوند زمان تشریف فرمای ایندیار شد و دیده ماها را بنور مبارک خود روشن فرمودند و این مطالبها که بنده اظهار میکنم و درین کتاب مینگارم بچشم خود دیدم و بگوش خود شنیده ام ظاهر مینمایم و این مطلب ثبت^۴ شد در زمان سرکار شهنشاه آقا علی شاه بود خود دیدم که سرکار آقا علی شاه باچندی از خاصان در پای همان درختها تشریف فرما شدند (۴۰۰) در بالای همان تختیکه در پای همان درختها نشستند

^۱ بودن

^۲ رسیدن

^۳ خا هم آمد

^۴ سبت

دیدم که در صندوق گذاشتند و بعد از دو سه روز آنقدر عفونت
 بهم رسانده بود^۱ که از ده گام نزدیکتر رفتن خیلی مشکل بود
 و حال جسد این مرحوم را ملاحظه نمائید که بعد از هفت ماه
 تجاوز در صندوق بوده الحال که باز کردند بوی مشک و نافور از آن
 جسد مطهر بمشام میرسد این نیست مگر اینکه یکی معجز این
 جسد مطهر است و باز راوی گفت که بعد از شاه حسنعلی فرزند
 (۳۹۶) ارشد آقاخان آقا علی شاه حسب الوصایه پدر بر تخت معنوی
 و بر منصب پدر بزرگوار برقرار گردید و از آن حضرتهم کرامت
 و معجز^۲ بسیار بظهور رسیده و دیده شده از آن جمله روزی یکی
 از مریدها مهمانی کرده و قریب پانصد نفر^۳ وعده دار بود و آن
 میزبان تدارک همان پانصد نفر را پیش ندیده بود چونکه سرکار
 شهنشاه در آن مهمانی شرف حضور داشتند علاوه قریب هزار نفر
 زیاده از آن پانصد نفر^۴ وعده بعد مغرب در مجلس حاضر آمده
 بودند آن میزبان متعجب میشود که چه بکند یکی (از) مریدها
 میگوید حضور سرکار عرض نما در دم میزبان خدمت سرکار آقا
 علی شاه این مطلب را عرض میکنند آن بزرگوار میفرماید که پیش
 از کشیدن (۳۹۷) يك لقمه از آن شام پیش من بیاورید بعد در
 وقت کشیدن شام میزبان قدری شام برداشت و بحضور سرکار آقا
 علی شاه آورد آقا مرحمت فرمود و دست مبارك بر آن برفذ نهادند
 و فرمودند به برید و در دیگها قدری بریزید و پرده بالای او کشیده
 و از زیر پرده شام بکشید حسب الامر بجا آوردند از برکت نظر آن
 بزرگوار خداوند برکتی بر آن غذا داد که تمام آن مهمانها پرداخته
 شد و بقدر پنجاه (یا) شصت نفر زیاد آمده بود و کرامت دیگر

غریب پانصد نفر^۳ معجز^۲ رساند بود^۱

بودن^۵ پانصد نفر^۴

از صندوق بر آرند و در وقت بیرون آوردن جنازه را از صندوق حاجی سیّد حسین مذکور آخوند ملاّ سیّد علی اصغر محلّاتی زیر و زیر جنازه را^۱ ملاحظه میکنند که اگر خرابی در او به بینند او را لفافه کنند هر چند نظر میکنند می بینند کفن آنجناب پاك و پاکیزه و بحال خود باقی میباشد که گویا میت در آن کفن نیست جسد حتّی است در آنوقت حاجی سیّد حسین میگوید جنازه را روی خاک کربلا بگذارید و ایضاً راوی روایت کرد در آندم دیدم جناب حاجی سیّد حسین و آخوند ملاّ علی اصغر هر دو انگشت بر لب گرفته و گفتند لعنت بشكّك تا سه مرتبه و بعد از بروی خاک (۳۹۴) گذاشتن و خیال از سردآب بیرون آمدن کردیم که سرکار شهنشاه یعنی سرکار آقا علی شاه مرحمت فرمودند که جناب حاجی از جهت اینکه رنج و زحمت شما ضایع نشود و بآن نیت خود که بصواب بررسی آنچه نیز که مخفی داری بینداز روی جنازه بعد حاجی سیّد حسین گفت خداوند شاهد است که سرکار آقا علی شاه کرامت فرمود حقّاً که اولاد رسول خدا میباشد آخوند جواب مگر چه طور^۲ گفت کسی ازین راز باخبر نبود مگر خداوند و بعد از زیر عبای خود آن پارچه را بیرون آورد و در میان سردآب روی جنازه انداخته و باز انگشت بردندان گرفت و سه مرتبه تکرار کرد لعنت بشكّك (۳۹۵) و از سردآب بیرون آمدیم و همان سیّد حسین باآواز رو بتمام خلق کرد و گفت ای مردم بدانید که من در وقت غسل آقاخان حاضر بودم و نشانیها که در کتاب در باره مرتضی علی ذکر کرده اند من خودم درین جسد مطهر مشاهده نمودم و هر کس شكّ بیاورد کافرست و بدانید که من بسیار مرده

چه تور^۲ جنازرا^۱

مدفن آنچنان شد آنوقت بخاطر من آمد که مکان همان مکان (۳۹۱) است که سرکار آقاخان عصای خود را بآن زمین گذارده و اشارت فرمودند آنوقت بخاطر من آمد که فرمودند که این زمین با قابلیت است ایضاً راوی دیگر نقل کرد که زمان وفات و تغسیل جسد مطهر آن جناب تا وقت تدفین دفن آنحضرت هفت ماه گذشته بود و گرمی هوای بمبی و مرطوبی آقا سید حسین واعظ یزدی^۱ یقین برین داشته بود که البته جسد آنجناب متلاشی^۲ شده باشد یا آنکه یقین کفن او زرد و خراب خواهد بود و شاید از تعفن کسی نتواند قریب آن جنازه بروند بر این خیال افتاده بود که خدمتی کرده باشد پیخبر از همه از پیش خود پارچه سفیدی گرفته و در سردآب روان که دو فرسنگ تا بمبی مسافت دارد (۳۹۲) برده بود شسته و طاهر کرد و خشک کرد^۳ و در زیر جامه یا عباى خود پنهان کرد که کسی با خبر نشود که در وقت دفن آنحضرت در بالای کفن لفافه کند که بنظر مردم بد نیاید مختصراً همه که روی صندوق جنازه را باز میکنند در قوی سردآب قدریهم عطر با خود آورده بود که در وقت حاجت بکار برد بعد از باز کردن صندوق می بیند که بوی پدی که ظاهر نشد الا بوی خوش که بوی عطر و کافور است بمشام میرسد آن مطلب را ظاهر نمیکند بعد رو میکنند به حاجی موسی خان خراسانی که روی صندوق را باز کرده بود و میگوید که میشود صورت سرکار آقارا باز نمائی در دم راوی صورت آقارا باز میکنند نظر که میکنند می بیند که مثل آنکه الحال در خواب^۴ اند و عرق برجیبینش (۳۹۳) بر مثال مروارید غاطان^۵ است بعد حکم میکنند که جسدر را

خاب^۴ میکند^۳ متلاشی^۲ واعظ یزدی^۱
قلطان^۵

عید میگیرند و اسم آن مکانرا پیرامیر میگویند و دیگر از کرامتهای سرکار آقاخان یعنی شاه حسنعلی راوی حاجی مشهد حسین خراسانی گل مکانی و از سلسله نعمت الهی است نقل کرد که روزی با يك کسی دیگر در خدمت سرکار آقا ایستاده بودم در میان باغی بود که آنباغ مال هندو بود تا رسیدیم بمکانی سرکار (۳۸۹) آقاخان سر عصای خودرا بر زمین زدند و فرمودند که این ثمر آفتی تام دار و با قابلیت است این مطلب را شنیدیم و گذشتیم اینبود که یکسال کامل گذشت و سرکار آقاخان وفات نمودند بعد از غسل و کفن بخیال اینکه بکربلای معلا روانه نمایند یا نجف اشرف آن جنازه را در صندوق گذاشته بعد از چندی رؤسای^۱ هر قوم آمدند خدمت آقازاده ها یعنی آقا علی شاه و جنگی شاه و اکبر شاه پسرهای مرحوم سرکار آقا عرض کردند که ماها نمیگذاریم جنازه مرحوم آقا را ازین جا حمل جای دیگر نمائید زیرا که پیشها این پرگنه هند خارستان (۳۹۰) و جنگلستان بود و سرکار آقا که تشریف فرمای این دیار شدند و قدم مبارک درین خاک گذاشتند این ملک گلستان شده و ماها همه تمامًا از قدوم مبارک آن حضرت صاحب مکننت وجاه و عزت شدیم و همچنان که زنده آنجناب از برای ماها فایده ها بخشیده البتّه که جنازه آن مرحوم از برای ماها هم میمنت است و معالست که بگذاریم آن جنازه آنرا به برند اگر از جهت خاک کربلا باشد ماها بند بست کرده خلاصه آخر (ال) امر سرکار آقارا بنا شد که در بمبئی دفن نمایند این بود که چند جهاز خاک از کربلا طلبیدند و در همان باغ و همان مکان که فرموده بودند که شرافت دارد

رؤسای^۱

آنکه وقتی که بملک سند آمدند چند بر آمد که جمعی بخدمت
مغذره رسیدند و عرض کردند که بفریاد ما بیچاره گان بررسی فرمود
چه خبر است عرض کردند چند مدت میشود که يك ازدهائی^۱
در غاریکه نزدیک برین بلده میباشد پیدا شده و تمام حیوانات
این دیار را بلعیده بلکه و از مردم شهر ایضاً^۲ و بسیار از مردم
آن ملک خانه مان خود را ترك نموده فرار کرده اند شما صاحب
رحم و مروت میباشدید آن صاحبه مکرّمه فرمودند این مشکل
نیست فردا صبح بقدر ده من شیر و ده من شکر (۳۸۷) بردارید
تا برویم و رفع شرّ آن حیّه را از سر شما بکنم انشاء الله حسب
الفرمان معمول میدارند و صبح بطرف آنغار روانه میشوند و اغیار
همه در نهایت حیرانی و از عقب میآمدند تا آنکه آن مغذره
بدر آنغار وارد گردید و ندا کرد که یا حیّه بدر آ در دم آن حیوان
از غار بیرون آمد و همین که چشمش بر آن خاتون جنت افتاد
سر خود را بر زمین نهاد بعد آن مکرّمه دست خود بر سر آن
حیوان کشید و فرمود که آن شیر و شکر را داخل بهم کرده
بیاورید و پیش از در بگذارید در دم آورده و پیش آن حیّه
گذارند بعد آن مغذره فرمودند ای حیوان زبان بسته این رزق
تو بیآشام و برو در منزل استراحت کن بعد از خوردن آن
از در بمغاره در گردید و آن (۳۸۸) خاتون جنت رو بر آن قوم کرد
و فرمود باد که سالی ده من شیر و شکر روزی این مار را بدهید
اگر چنانچه ندادید البتّه بشما زحمت خواهد^۳ رسانید و راوی
گفت هنوز بر آن قاعده بر قرار است که هر سال در آنروز جمعیت
در آنجا جمع شده و آن شیر و شکر را بآن حیوان میدهند و آنروز را

خاهد^۳ بشهر ایضاً^۲ ازدهائی^۱

مسلمان و مریدهای سرکار شاه حسنعلی میباشند و در سائر آباد بهای دیگرهم قدری میباشند باری مطلب اینکه تا مدت پسه سال در آن ملك از آسمان رحمت نبارید و اهالی آن مرز بوم از بیآبی و بی حاصلی به تنگ آمده بودند و از حالت تنگی خیلی مردم تلف^۱ شدند چونکه در ملك هند تمام حاصل آنها از باران بعمل میآید و خیلی از آن گروه ترك وطن كرد بملكه‌های دیگر فرار كردند تا آنكه رحمت خداوندی شامل حال باقی ماندها^۲ شده (۳۸۵) و آن خورشید حجاب برسم ضیافت وارد بدانملك و دیار شدند و مردها و زن‌های آندیار از پیر و برنا سرقدم ساخته تمامًا استقبال میکنند و فراخور بضاعت‌شان از همه چیز خدمت بجا^۳ میآوردند و بعد چند روز جمعی خدمت آن مكرّمه رسیدند و بعرض رسانیدند كه بفریاد اهل این ملك و دیار برسید كه از بی آبی تمام بستوه^۴ آمد و تحصیل قوت لایموت از ولایات بعیده بهزار زحمت نموده میشود و بسیاری از مردم این ملك تلف شده‌اند و یا فرار کرده‌اند و غلات^۵ و حیوانی از برای کسی باقی نمانده صاحب رحم و مروت میباشند بمحض شنیدن مرحمت فرمودند كه امشب من دعا خواهم كرد و خداوند تبارك و تعالی رحمت عطا خواهد فرمود همه بیکبار آداب بندگی بجا^۶ آورده بمكان خود روان شدند حاصل كلام كه ابری (۳۸۶) ظاهر و بنای رحمت شد و بقدر كفاف همه روزه باران میبارید و از برکت قدم آن مغدّره و كرامت آن قدر آن سال خوب سالی شده كه جمعی ازین كرامت بدین اسلام در آمدند و ایضًا كرامت دیگر

و غلا^۵ بستوح^۴ بجاه^۳ باقی مندها^۲ تلف^۱

بجاه^۶

کرامت که از آن حضرت بظهور که رسید بر اعتقاد جمعی افزوده چونکه در عهد و زمان حضرت مولانا سرکار آقاخان جامع پیری و ولی عهد بر پسر ارشد سرکار شهنشاه یعنی آقا علی شاه مرحمت شده بود این بود که در وقت جامع سپردن نور ولایت از سرکار خداوند گاری سرکار جلالت آثار سرکار اقدس سرکار شهنشاه یعنی سرکار آقا علی شاه فرزند ارشد^۱ سرکار آقا شاه حسنعلی یعنی عطا شاه ظاهر شد و در (۳۸۳) آنوقت سرکار شاه حسنعلی بر تخت مولائی برقرار بود و منصب پیری حق فرزند ارشد او سرکار آقا علی شاه بود و از سرکار شهنشاه هم آنچه کرامت و خارق عادات^۲ ظاهر شده عرض خواهد شد انشاء الله تعالی اما در زمان سرکار آقاخان شاه حسنعلی تا زمانیکه والده ما جدّه مکرمه اش علیّه مخدّره مکرمه مخترمه بی بی حاجیه سرکاره این دارفانی را وداع نفرموده بودند منصب و مرتبه پیری یعنی داعی گری با آن مخدّره عطا بود این بود که از آن خاتون قیامت هم کرامتها بظهور رسید و بروز کرده بخصوص در عربستان رسیده و چون باقیات الصالحات که از آن مخدّره و مکرمه باقی و برقرار مانده از آن جمله مدرسه در کربلا و ساقیه در سامره و طفلان مسلم و عون و حرّ شهید ریائی و در راه کوفه و نجف اشرف سقاخانه در مسجد کوفه و مسجد صعله^۳ و کاظمین (۳۸۴) مثل سلمان پاک و سائر جاهای دیگر که ظاهر کرده باعث برآو میشود^۴ و یکی از کرامات و خارق عادات آن خاتون قیامت یکی آن که در هند بلوکی میباشد که آنرا کج مینامند و در آن ملک تمامًا مخلوقش هند و بتپرست میباشد مگر يك آبادی که تمام آن

^۱ عر شد

^۲ آدات

^۳ Под этим — سهله

^۴ با اس بر ریا میشود

امید از عنایت و مرحمت سرکار چنان است که لطف فرموده از بود و نابود او براین بنده کمترین خیر دهید و حضرت صاحب کار حقیقی در ظاهر اول خیلی تغییر فرمودند و فرمودند این چه صحبت و حرفست که از راه نادانی میزنی مگر من ناخدای کشتی توام و یا آنکه خضر پیغمبر و الیاس پیغمبر میباشم که خیر کشتی خود را از من میخواهی در همان دم یکی (۳۸۱) از جاریهها که اسم او سدابائی بود و صندوق دار هم بود عرض کرد که قربان چه کند کجا^۱ رود که بجز سرکار خداوند گاری پنهانی ندارد * هرکس بکسی و حضرتی میبازد * جز حضرت تو ندارد این پیکس کسی^۲ * این عرض را که آن صندوق دار کرد سرکار آقا مرحمت فرمودند که بیرون پیش علی شاه و از او جویا شود تا خبر بود نبود را خواهد گفت بمجردیکه این فرمایش را فرمودند و شنید خود را بغاک انداخت و مرخص شده و بخدمت سرکار شهنشاه شتافت پرسیدن و ابراز مطلب ناهوده که سرکار آقا گشادن این مهم را بشما امر فرمودند چنین مرحمت فرمودند که چون حالا سرکار اذن افشای این راز را بمن فرموده اند من میگویم که چهار ساعت بغروب در فلان بندر منتظر باشید که کشف آن بر شما معلوم خواهد شد و بشنیدن این فرمایش (۳۸۲) جمعی روانه بطرف آن بندر شدند منتظر آنکه چهار ساعت بغروب رسید دیدند از دور علامتی در روی دریا بنظر میآید تا آنکه نزدیک شد دیدند علامت بغله خود اوست بعد از ورود دیدند همان بغله با تمام سامان و تمام کارگراها اگرچه زحمت بسیار بایشان دارد آمده بود ولی حمد خداوند را که بسلامت وارد شدند و این

کجاه ۱

Размер не выдержан. ۲

جان او را میخورند که چرا ما را درست تعلیم راه دین ندادی و در معرفت مولانا شناسانکردی و در خدمت مشغول نمودی و از بیقدردانی تر بود که ما قباه شدیم و فرمودند که اگر بآنها تعلیم درست داده بود و دلالت و دعوت کرده بود و آنها قبول نمیکردند از گردن او ساقط بود و براین بلیه گرفتار نمیشد آنوقت آنها که اطاعت^۱ نکرده و نمیکردند خود معصیت کار بودند و حال طرفین (۳۷۹) در معصیت گرفتاریم و کارمان قباه و در نزد خدا تبارک و تعالی شرمند و روسپاه نبودیم از این جهت او بعذاب گرفتار است و دیگر از کرامات سرکار آقا اینست که یکی از مریدها کشتی بادی داشته و با آن کشتی عمل تجارتی مینمود تا اینکه از قضای فلکی روزی که روز آمدن آن کشتی بود نیامد و تا مدت مدیدی میگذرد و ابداً اثر و خبری از او نمیشود و از هر طرف جويا شدند و بر تمام بنادر تلگراف کردند و هر کشتی که دارد میبشد جويا بودند و خبری نمی یافتند تا مدت پنج شش (?) گذشت و خبری نه از غرق^۲ شدن و نه از سلامتی او خبری نبود تا اینکه اهل و عیال کارگرهای آن کشتی به تنگ آوردند آن صاحب کشتیرا که یا مخارج بجا بده و یا خبر یأسی البتّه ما دست از (۳۸۰) تو بردار نیستیم تا او را به تنگ آوردند این بود که آن مؤمن لاعلاج روزی صاحب کشتی خدمت سرکار آقاخان مشرف میشود و عرض میکند که یا مولانا پدر و مادرم بغدادی نام مبارکت شوند کشتی بادی ازین فدوی مفقود اثر^۳ شده و از همه جا جويا شده ام و چیزی نیافتم و اهل و عیال کارکنان آن کشتی بنده را بستوه آورده اند این بنده را

با خواص خود بطرف صحرا روانه میشوند به يك مكاني می‌رسند و سنگی در آن جا^۱ بر قرار داده حکم می‌فرمایند بمکّی و کامریای جماعت کراچی که شماها طالب مطلبی هستیید که بشما ظاهر نمایم عرض کردند فدایت شویم مرحمت فرمائید بعد سرکار آقاخان بیکی از نوکرها حکم فرمودند که این سنگرا از جای او حرکت دهید چند نفر باهم همدست شده آن سنگرا از جای خود حرکت می‌دهند و بعد می‌پینند که (۳۷۷) در زیر همان سنگ از دری می‌باشد و تمام مور و مار و عقرب و جانورهای گزنده دارند اورا می‌کنند و بدن اورا می‌خورند بعد از تمام مریدهای آقاخان که دیدند آنوقت مرحمت فرمودند این مطلبرا بشما ظاهر کردن سبب چه بود تماماً^۲ بیک زبان بعرض رسانیدند که خداوند داناست مرحمت فرمودند وزیر و مکّی و کامریا و تمام مریدهای من بدانید که این جانور عالمی بوده که از جانب خداوند حکم تعلیم تمام جماعترا باو داده بودند و جمع آوری مالیه سرکاری و بعد در جمع آوری مال من خیانت کرده و جماعترا هم درست تعلیم نموده و درست رسیده گی در کار جماعت نکرده و جماعترا بی تعلیم گذاشته و درست مؤمنین را بمطلب نرسانید و جماعت بی تعلیم مانده اند حال شماها بدانید که از بد رفتاری (۳۷۸) که در کار برادران دین کاهلی کرد و درست تعلیم نداد و درست رسیده گی در کار مال نکرده و تمام مریدها بی تعلیم مانده اند حال نه دین دارند و نه دین داری میدانند حال بر این بلیّه گرفتار است و افسوس می‌خورد که چرا درست براه حق تعلیم ندادم و جماعت هم اورا براین بلیّه گرفتار کرده اند و گوشت

تمامن^۲ در آن‌جا^۱

نمیتوانم حرکت کنم اما از قضای فلکی گاری اسبی در آنجا^۱ حاضر نبود و هم اسبی بود و سرکار آقاخان مکرر میفرمودند پاپیم خیلی درد میکند که نمیتوانم حرکت^۲ بکنم بعد آقای جنگی شاه رو به بنده فرمودند بیا سرکار آقارا به پشت گرفته به بر منزل بنده که راوی میباشم و از قرور جوانی پیش خود (۳۷۵) خیال کردم که من البته سرکار آقارا به پشت خود گرفته خواهم برد و قدم پیش گذاشتم و سرکار آقاخانرا به پشت خود سوار نمودم همین که پشت بنده آمد از حرکت باز ماندم^۳ خداوند کریم شاهد است جوری بر این بنده دست داد که چه عرض کنم بخیالم رسید که پاهایم بر زمین فرو رفت چنان سنگینی بر من اثر^۴ کرد که مرگرا بچشم خود دیدم و از حرکت ماندم^۵ بعد سرکار آقاخان فرمودند برو چرا نمیری^۶ پدر- سوخته و پای خودرا حرکت دادند و با زانو بر کمر بنده زدند و فرمودند حال برو خداوند تعالی داناست که چه دیدم محض فرمودن و حرکت پا بخیال بنده چنین آمد که قدری پنبه بر روی شانه من میباشد در دم روانه شدم از آن جا^۷ تا منزل بقدر پانصد ذرع مسافت^۸ بود رفتم تا (۳۷۶) بمنزل بعد رو کردند جا آقا جنگی شاه و فرمودند این خیلی تشریف دارند اول خیال میکرد که بچه به پشت او سوار میشود اما اول قوتش^۹ پاره شده بود و بعد من را خوب آورد و ده روپیه پاو بده خلاص تفصیل در آن منزل و آن سفر بسیار بظهور رسید اما مختصر بهتر و دیگر از معجزات آنحضرت آنست که روزی در کراچی

مندم^۵ اسر^۴ باز مندیدم^۳ حرکت^۲ در آنجا^۱

زرع مصافت^۸ از آن جا^۷ نمیری^۶ сокращение от

کوتش^۹

آنها نیستیم امّا شما بدانید اجل اینها رسیده بود من آنها را
 کشتم والا اگر من بخواهم میگویم باهو بیا و بدست اشاره
 فرمودند ماها تماماً^۱ بچشم خود دیدیم که نر آهوی سیاه از
 میان گله آهو جدا شد و (۳۷۳) همه جا^۲ آمد تا وارد چادر
 سرکار شاه حسنعلی یعنی آقاخان شد و رفت زیر تخت خوابید^۳
 فَرّاش خلوت آمد عرض کرد که يك آهو از صحرا^۴ آمد و زیر تخت
 سرکار خوابید^۵ فرمود برو اورا بیمار در دم رفت و آن آهورا آورد
 سرکار آقا فرمودند ای حیوان من تورا که نخواستیم امّا تو خوب
 کردی که آمدی حال مرخصی برو آن آهو از جای خود حرکت نکرد
 سرکار آقا آن آهورا قدری پیش خود طلب نمود و دستی بسر و رو
 و شاخ او کشید و فرمودند ای زبان بسته مرخصی برو همه بچشم
 دیدنکه هماندم آن آهو بحرکت آمد و رفت ازین کرامت تمام اهل
 آن قلعه کلمه شهادت بزبان جاری و بدین اسلام در آمدند و تا سه
 روز در آن قلعه ماندیم^۶ و سرکار آقا کسی را بر قرار فرمودند
 که تا چندی در آن بلده بماند و تعلیم راه دین را بآنها بنماید
 (۳۷۴) و بعد از آنجا^۷ روانه راجکوت شدیم و ایضاً راوی روایت
 کرد که دو سال بعد بخدمت سرکار آقا از بنگلور روانه بمبئی شدیم
 بگاری آتشی آمدیم تا رسیدیم باستانیشن ارکرم و از آن جا^۸
 آن گاری آتشی عوض شد^۹ آن گاری رفت مَدْرَس ماها در آن جا^{۱۰}
 از آن گاری پائین کردند که روز دیگر بگاری که از مَدْرَس
 میآید روانه بمبئی شویم امّا وقتیکه پیاده سرکار آقاخان رو کردند
 باقا جنگی شاه ولد خود و فرمودند پای من خیلی درد میکند که

خوابید^۵ صحرا^۴ خوابید^۳ جاه^۲ تمان^۱

در آن جا^{۱۰} عوض شد^۹ آن جا^۸ آنجا^۷ مندیم^۶

از مریدهای آقا آمد خدمت آقا و عرض کرد که حکم بفرمائید فردا کسی شکار نکند یعنی آهو نزنند که در این منزل که شب میرسیم تمام هندو میباشند و در مذهب آنها میپرستند آقاخان فرمودند ای پدر سوخته بسیار خوب برو بعد صبح از آن منزل روانه شدیم و سرکار آقا حکم فرمود (۳۷۱) کسی امروز تفنگ نزنند و این منزل هشت کوس مسافت^۱ دارد که باید برویم همه جا بشاه راه رفتیم تا قریب بمنزل يك گله آهو نزديك براه بودند و هیچ وحشت نکردند خود سرکار آقاخان تفنگ طلب فرمود و به يك تیر پنج آهو زدند و در دم فرمود آهوهارا حلال کردند و پنهان نمایند مختصرًا تا رسیدیم منزل دیدیم دروازه قلعه را بسته اند بابا علی محمد آمد و عرض کرد حال چه کنیم بسبب آهو زدن سرکار هندوها دروازه قلعه را بروی ما بسته اند و آنوقت بما نمیفروشند سرکار آقاخان فرمودند علی محمد تو برو و بزرگ آنها را همراه بیاور در دم بابا علی محمد رفت و ساعتی برآمد که با چند نفر از اهل قلعه آمدند و چادر برای سرکار آقا در جای بلندی زده بودند (۳۷۲) و چونکه عصر بود سرکار آقا در بیرون در سایه چادر نشسته بودند که هندوها آمدند سرکار آقا فرمودند بنشینید تا من با شما بگویم برسم خودشان نشستند سرکار آقاخان بعلی محمد گفت که این قوم هندو خیلی بی ادب^۲ میباشند علی محمد جواب بعرض رسانید بلی چونکه اهل دهاتی اند ادب^۳ ندارند بعد سرکار آقا رو کرد بآنها و فرمود که شما چرا دروازه قلعه را بسته اید و چیزی بما نمیفروشید مگر ماها آدم خود میباشیم و اگر هم از برای زدن آهو است که من طالب زدن

۱ مضافت

۲ عیب

۳ عیب

چونکه آن اعمارا پیش آقاخان بردند سرکار شاه حسن علی دست مبارک خود را بر چشم آن کور گذاشت و چشم او را از هم گشودند و فرمودند ای پدرسوختها چرا شماها آنقدر دروغ میگوئید اینکه چشمش باکی ندارد دردم آن اعا شفا یافت و در قدم مبارک سرکار آقاخان افتاد و اما آن دیگر را فرمودند باید پیش حکیم^۱ ببرند باز آنها عرض کردند خیلی بردیم و علاج نشده یکی (۳۶۹) از نوکرها عبد الحسین نام حاضر بود فرمودند عبد الحسین برو و در زیر تخم های او یک قدری ورم بیشتر دارد گرفته خوب زور بده عبد الحسین در دم بحکم سرکار آقا چنین کرد بقدرت خداوند سوراخی در او ظاهر شد مثل^۲ چشمه آب روان شد و بعد سرکار آقا فرمودند که او را به برند در شفا خانه پیش داکدار خودم داکدار مکنزی در همان وقت او را بردند پیش داکدار بعد که داکدار او را دیده بود گفته بود که اینکه خوبست خلاصه بعد از چندی رفتن و راوی گفت من چند مرتبه دیگر او را دیدم که در بمبئی آمد خدمت سرکار آقا و دیگر آن در- در اندیده و سلامت بود و ایضا راوی گفت از جمله کرامت سرکار آقاخان اینکه خودم بچشم دیدم در زمانیکه مرحوم (۳۷۰) ناصر الدین شاه بکربلا تشریف بردند در همان سنه من بخدمت شاه حسنعلی یعنی آقاخان از بمبئی روانه ملک کتیاور که یکی از پرگنه هند میباشد در شهر راجکوت در آن سنه در آن بلده مجلسی بود یعنی بقول انگریزها دربار بود روانه آن صوب^۳ شدیم تا ملک بروج بگاری آتشی رفتیم و از بروج باید براه خشک برویم از بروج که روانه شدیم چند منزل که رفتیم یک روز یکی

^۱ حکیم باید

^۲ مثل

^۳ صوب

بحکم خداوند تبارک و تعالی دعا میکنم و او خوب خواهد^۱ شد
 والا شماها دیگر همچو مطلبها خواهش نکنید بعد فرمودند
 بدایه انبار دار که مردی از همان پیروان و مریدان بود که دایه
 بود قدری روغن بادام در دماغ او بچکان و قدر گل گاو زبان
 بجوشان و باو بخوران و بگو اورا به برند منزل و خود سرکار آقا
 تشریف بردند در فوقانی بنکله و دایه بمحض روغن بادام در دماغ
 او چکانید در دم همان بچه عطسه^۲ زد و بحرکت آمد و بعد از
 دادن گل گاو زبان اورا بردند تا سه روز بعد دیدم همان بچه
 با پدر و مادر و مکی جماعت یا نذورات^۳ زیاد بخدمت سرکار آقا
 (۳۶۷) مشرف شدند و اسم آن بچه را گردانیدند فرمودند اسم
 اورا بگوئید بنده علی ایضا راوی گفت قریب یک سال بعد از
 این واقعه جماعت زنگبار بقدر صد نفر مرد و زن از جهت زیارت
 پیر خود سرکار آقا خان آمده بودند و جوانی پاکیزه پانزده ساله
 کور و یک نفر دیگر بیضه تین او بقراری ورم داشت که از گفتن
 خارج و از معالجه دور این هر دورا آوردند خدمت سرکار آقاخان
 و عرض کردند که تمام جماعت خواهش مند^۴ از آن مولا میباشد
 که نظر مرحمتی* در حق این دو جوان بفرمائید سرکار شاه
 حسنعلی در اول تغیر فرمودند و گفتند مگر من خدایم و اگر هم
 بحکم من باشد البته هرچه مصلحت دیدم دادم شماها (۳۶۸) چرا
 آنقدر کم اعتقادید بر دارید اینهارا بروید باز چند نفر بیک زبان
 عرض کردند که یا اینهارا بکش و آسوده نما یا آنکه شفا مرحمت
 فرما والا ماها در پیش اغیار شرمنده خواهیم شد بخصوص این
 کور که اقوام غیر دارد بعد سرکار آقا فرمودند اورا پیش بیاورید

۱ خواهد

۲ عطسه

۳ نذورات

۴ خواهش مند

بسیار (۳۶۴) بظهور رسانیدند اما راقم بهمه کلام نپرداختم و اگر بخواهم تمام مطالب را رقم نهامم مثنوی هفتاد من کاغذ شود بهر حال آقاخان از راه دریا روانه بسمت بمبئی شدند بعد از يك هفته در بندر صورت از دریا آمدند و در شهر صورت هم مریدهای آقاخان بسیار بودند و چند ماه در صورت بودند و بعد روانه بمبئی از راه خشک مختصراً از طرف محمد شاه چنین حکم رفته بود و خبر بدولت انگریز داده بود که چون آقاخان با من دشمن است از شما خواهش دارم که او را در نزدیک ایران^۱ نگذارید ازین جهت سرکار آقا را دولت انگریز تکلیف به کلمته کردند و سرکار آقاخان موجب روانه کلمته شدند و مهمانداری از جانب دولت خدمت میکرد (۳۶۵) چندی برآمد که خبر فوت مرحوم محمد شاه رسید و آن کرنیل که مهمان دار آقا بود آمد و خدمت آقاخان عرض کرد که حال شما مختارید هر کجا میل داشته باشید اختیار با شما است چونکه محمد شاه برحمت حق پیوست حال شما آزادید بهر کجا که میل جناب شما باشد اختیار با شما این بود که باز از راه دریا وارد بمبئی شدند بعد تا آخر عمر در بمبئی و پونه بسر بردند و در این مدت بسیار خارق عادت ازو بظهور پیوسته از آن جمله اینکه راوی موسی ابن محمد خراسانی که خود او در خدمت حاضر بود و نقل نموده که روزی پیروان بحضور شاه حسنعلی آمدند يك بچه بیمار سختی را آورده در خدمت بر زمین گذاشته و عرض کردند که مرحمت نموده درحق پدر و مادر این طفل بفرمائید (۳۶۶) آقاخان فرمودند که مگر من حضرت عیسی ام که مرده باید زنده نهامم خوب این بار

^۱ او را

و میخندیدند^۱ تا آخر امر تماماً خدمت سرکار آقا بعجز آمدند
 بعد سرکار شاه حسنعلی فرمودند که اگر در بین دیوار
 نبود آن حیوانات پیش من میآمدند حال شماها از خودتان
 گوسفندی بآنها بدهید و به بینید که این حیوانات مال مرا
 نمیخورند و آدمها مال مرا حلال میدانند و میخورند و نمیدانند
 که مال من خوردنی نیست بهر طور باشد از آنها خواهم^۲
 گرفت یا بسبب بیماری و دوا و حکیم یا کم کرده یا حاکم یا نف
 و روز خواهد گرفت^۳ خیال میکنند که مال آقاخان را میخورد
 و از خدا نمیترسند باری آنها رفتند و گوسفندی از مال خودشان
 آوردند و پیش آن مکرها انداختند در دم آن گوسفند را پاره
 پاره کردند و خوردند اما گوسفند آقا را نخوردند و بعد آقا در آن
 چشمه بدن شستند و بآن نهنگ ها (۳۶۳) فرمودند بخورید این
 گوسفند را من بشما حلال کردم بعد^۴ این کلام آن مکرها آن
 گوسفند را هم از هم دریدند و خوردند باین سبب چند نفر آن
 هندوها که بت میپرستیدند^۵ از بت پرستی باز آمدند و اسلام را
 قبول کردند و کلیمه شهادت بر زبان آوردند اما بشرط آنکه کسی
 از هم مذهب و مذهبهایشان^۶ خبردار نشوند و از جمله مریدها
 شدند ایضا راوی میگفت از آن قوم تا حال البته قریب دوسه
 هزار خانه بلکه زیاده شد خلاصه آقا (خان) از آب گرم مراجعت
 بکراچی نمودند و چندی بعد خیال حرکت^۷ از آذمک و آندیار را
 نمودند باری هر چند سرگذشت عطاشاه یعنی شاه حسنعلی
 یعنی آقاخان در ملک سند خیلی توقف نمودند از معجز و کرامات

بعض^۴ خواهد گرفت^۳ خا هم^۲ میخندیدن^۱

هرکت^۷ و مذهب هاشان از هم مزحج^۶ میپرستیدن^۵

شدیم در وقتیکه انگریز با اهل قندهار جنگ داشت خلاصه کلام از قندهار بعد از چندی روانه ملک سند شدیم از راه خشک بخوشی وارد خاک سند و کراچی شدیم و بین مریدها پسر میبردیم و بعد از چندیکه از طرف دولت انگریز فتح قندهار و حیدرآباد سند شد ایضا راوی نقل کرد و این حقیر از قول او نقل میکنم که آقاخان یعنی سرکار شاه حسن علی از کراچی عزم^۱ آب گرم شدند و از شهر کراچی تا چشمه آب گرم سه کوس مسافت است و در آن بلده دو چشمه آب قدرتی میباشد یکی بسیار گرم بعدیکه^۲ اگر بحرکت در او بروند البته خواهند سوخت مگر باید پآرامی و دیگر چشمه آب بسیار خوبی دارد (۳۶۱) بر مثال^۳ آب حمام و در آن چشمه چند مگر منزل گرفته و برزبان عجم نهنگ میگویند و اهل هند یعنی هندوها آنها را میپرستند و هرکس بآنجا^۴ میرود گوسفند بآنها میخوراند و مقصود از این مطلب این بود که وقتیکه سرکار آقا آنجا^۵ تشریف بردند اهل آنجا^۶ عرض کردند که شما میباید يك گوسفندی باینها بدهید آقا فرمودند که من گوسفند میدهم اما آنها گوسفند مرا نخواهند^۷ خورد آنها عرض کردند که البته خواهند خورد بعد سرکار آقاخان گوسفند را طلبیدند پیش خود و دستی بر آن گوسفند کشیدند و در پیش آنها انداختند^۸ اما آن حیوان ها دور آن گوسفند میگردیدند اما دهن بسته هرچه آن مردم زحمت کشیدند که شاید آن گوسفند را آنها بخورند اما دهن آنها باز نمیشد آنچه سعی کردند نشد و سرکار آقاخان تماشا میفرمودند^۹ (۳۶۲)

آنجاه^۵ بآنجاه^۴ بر مسال^۳ بهدیکه^۲ آزم^۱

میفرمودند^۹ انداختن^۸ نخواهند^۷ آنجاه^۶

کردند که این اسباب و اموال از خود سرکار خداوند گاری میباشد
 بعد سرکار آقا (خان) فرمودند شماها باید همراه ما بیآئید آنها
 بعرض رسانیدند هرکرا حکم باشد البته خاضر میباشدیم آقا فرمودند
 که عباسقلی و علیقلی و حسنقلی و ملا محمد و ملا علی اکبر و ملا
 حسنعلی و ملا جعفر قلی و علی داؤد و ملا زین العابدین و علی
 رضا و محمد رضا باید همراه ما بیآئید تا ماها را از خاک قائن خارج
 نمائید سردار عرض کرد این بندگان خداوند را چرا باید زحمت
 داد (۳۵۹) مرحمت فرمودند باکی ندارد از خود آنها پرسیدیم اگر
 میل ندارند که مرخص اند بروند بعد که از آنها پرسیدیم معلوم
 شد که از مریدهای قائن میباشدند همه قبول کردند و بعد حکم
 بحرکت نمودند و راوی احمد خان قاجار^۱ روایت کرد که از دهنه^۲
 در بند^۳ تا چهل پایه شش فرسنگ است اما خیلی بد راهی
 میباشد باری همه جا^۴ خود سرکار آقا با اسمعیل بیک دهنه دار
 پیشاپیش و سائر از دنبال شب را در چهل پایه منزل نمودیم
 از جهت آسوده بودیم صبح از آنجا^۵ روانه بطرف نایوندان^۶
 قدری که رفتیم دیدیم از جلو جمعی میآیند تا رسیدند و آب فراوان
 از برای ماها آورده بودند خلاصه تا رسیدیم و شب در همان جا^۷
 منزل بود و از همه جهت خوش گذشت مختصراً از آن جا^۸
 روانه و از پشت کوه بیرجند^۹ روانه قندهار شدیم و اول خاک
 افغان که رسیدیم میرزا حسن (۳۶۰) و سائر اهل قائنرا مرخص
 فرمودند از جهت نگهدار مریدها که انها را سرپرست باشند و خود
 و برادرها و برادرزادهها و چندی از نوکرها رفتیم تا که وارد قندهار

آنجاه^۴ همه جا^۳ دهن در بند^۲ قجر^۱

بیرجن^۸ جا^۷ جا^۶ نای بندان^۵

و بعد میرزا احمد را طلب فرمودند و فرمودند تو کاریکه
 باید بکنی اینستکه تمام نوکرهارا بگو که هرکس
 میخواهد^۱ برود مرخص میباشد و مواجب همه را بده
 تا حتی برادرانم اگر بخواهند بروند مرخص اند چونکه
 حال کاری نیست و من از خاک ایران خارج خواهم شد تا
 این خبر را مردم شنیدند بعضی مرخصی گرفته و بعضی
 بپمرخص مثل صحرای کربلا خیلی رفتن مگر (۳۵۷)
 خیلی که آنهم از برادران و برادرزاده گان و مریدان او
 بودند و نباشد که فردا از راور روانه شوند بعضی بخیال
 مالها بودند از آن جمله محمد باقرخان برادر آقا (خان)
 و دیگر برادرزاده او محمد جعفرخان و میگفتند فردا
 در لوط^۲ تمام حیوانات تلف خواهند شد^۳ از بیابانی
 و بیخوراکی تا آنکه صبح از راور روانه شدند و بعضیها کاه
 و جو برداشته بودند رفتند^۴ تا شب بدهنه^۵ درپند^۶
 رسیدیم در آنجا^۷ چشمه آبی بسیار خوبی خدا داده
 بود منزل نمودیم بعد از زمانی از طرف نای وندان قافله
 شتردار پیدا شد بعضی از نوکرها خیال کردند که این
 قافله را چپو خواهیم کرد تا رسیدند و منزل کردند بزرگ
 قافله آمد و جو و کاه و اسباب (۳۵۸) ما بحتاج بارداشتند و جویا
 شدند و رفتند طولی^۷ نکشید که با چند نفر دیگر
 یعنی تمام اهل قافله آمدند و اذن^۸ مرخصی حاصل کرده
 بخدمت سرکار شاه حسنعلی مشرف شدند و قدم بوسی نموده عرض

رفتن^۴ خواهند تلف شد^۳ لوت^۲ می خواهد^۱
 از ن^۸ تولی^۷ در آنجا^۶ بدنه درپند^۵

فرمودند امروز زحمت است تا امروز گذشت
و روز دیگر دو ساعت نپیم از روز بر آمده بود
آقا خان سردار ابو الحسن خانرا طلب (۳۵۵)
فرمودند و گفتند^۱ سردار خبری شده یا خیر
سردار عرض کرد که خیر فرمودند یک ساعت
پیش من در خواب^۲ دیدم که همین حال خداوند
تبارک و تعالی وصیله خواهد^۳ فرمود در همین
گفت (و) گو بودیم که محمد بیک خراسانی
آمد و عرض کرد که از طرف بم چندی نفر
آمدند و خیال خدمت سرکار آقا (خان) را
دارند و ما نمی‌دانیم که دوست باشند یا دشمن
سرکار آقاخان فرمودند البته دوست خواهند^۴ بود
هر دو آنها را بیاور محمد بیک رفت و آنها را
بمحضر خاطر کرد پرسیدن بخدمت آقا (خان)
همه بخاک افتادند و قتی که ملاحظه شد از مریدهای
هندوستان بودند که از راه سند (و) بلوچستان
آمده بودند و پول زیادی آورده بودند و بحضور
(۳۵۶) سرکار شاه حسنعلی گذاردند سرکار آقا (خان)
صندوقدار را طلب فرمودند و تحویل او کردند و
سردار ابو الحسن خان فرمودند سردار حال هرچه
لازم داری بگیر که انشاء الله فردا باید از راه لوط
روانه ناپرندان بشویم همه اسباب را فراهم بیاور
مگر گاه و جو که آنها را خداوند خواهد^۵ رسانید

^۱ گفتن

^۲ خواب

^۳ خواهد

^۴ خواهند

^۵ خواهد

ندیدیم چونکه تمام مردم از نوکر و غیر نوکر و تمام مالها بسبب بی خرجی از دست خواهند رفت سرکار آقاخان فرمودند سردار مگر در تنگ شمیل چه واقع شده بود و چه طور ^۱ شد سردار عرض (۳۵۳) کرد از سبب کرامتیکه در آنجا ^۲ فرمودید سرکار آقا فرمودند من خاطرم نیست تو بگو چه بینم سردار عرض کرد که نه این بود که وقتیکه بخمال بندر عباس وارد تنگ شمیل شدیم و دیدیم که از چندی پیش بحکم پادشاهی تفتنگچی زیادی دهن تنگ را بسته بودند و از پشت سر هم که لشکر شاهی آن طرف ^۳ تنگرا گرفتند و ماها را در دست تنگ گیر آمده بودیم و از جهت سورات و مخارج حیران ^۴ بودیم که از فضل خداوند تبارک و تعالی آندرویش نورانی از آن کوه بلند آمد و تا سه روز خرج تمام آدم و مال از روغن و گوشت و نان و برنج و جو و کاه تمام هرچه لازم بود بما میرساند و بنده بخمال باطل خدمت سرکار فضولتن جسارت (۳۵۴) نمودم اینکه جناب شما از کرامت فرمودید که فردا دو ساعت از ظهر گذشته از طرف کرمان خبری خواهد ^۵ آمد و راه از برای ما باز خواهد ^۶ شد همان شد که فرمودید و دیگر بنده از آن درویش خبر نداشتم که کی بود و کجا ^۷ رفت ملک بود حور بود فرشته بود و آن اسباب مخارج را از کجا ^۸ میآورد و میرسانید و حال هم فضولی میکنم اما چاره بجز اظهار کردن ندیدم و حال هم اگر نظری نفرمائی شما من از بی خرجی یا تلف خواهند ^۹ شد و یا فرار باید بکنند چونکه لازم بود بعرض رسانیدم سرکار آقا (خان)

خواهد ^۵ هیران ^۴ طرف ^۳ آنجا ^۲ چطور ^۱

خواهند ^۹ کجا ^۸ کجا ^۷ خواهد ^۶

جهت آن ناخوشی^۱ که عارض او بود و حکماء حکمت کرده بودند که باید بروید در آب گرم محلات ازین جهت روانه آب گرم میشوند چون که کاری باید بشود در همان وقت آقاخان بشکار تشریف برده بودند (۳۵۱) و در محلات نبودند که پیشواز بنمایند و ازین جهت فرصت^۲ بدست عبد المحمد آمد گفته بود که نگفتم آقاخان خیال یاغی گریرا^۳ دارد و شما قبول نفرمودید حال دیدید که من راست گفتم اگر خیال بد نداشت البتّه باید يك منزل که پیش باز قبله عالمرا بکند از این گفت (و) گوها میرزا آقاسی قبول میکنند و بخدمت پادشاه عرض میکنند و سبب حرکت شاه حسنعلی از محلات همین شده مختصراً تفصیل اینکه بعد از زحمات^۴ بسیار آقاخان از راه قاینات بقندهار و از قندهار بمملك سند و کراچی شدند چونکه تمام سرگذشت خود را آقاخان در کتاب بهرام و بهروز درج فرموده بودند لهذا مختصر نمودیم و حال قدری کرامات و خارق (۳۵۲) عادات که^۵ از آن جناب بظهور رسیده باید قدری گفته شود از قول چند نفر از نوکرهای معتبر آن جناب از آن جمله یکی علی رضا و احمد خان قاجار^۶ و محمد بيك و علی خان و سایر که در خدمت خاطر بودند نقل کردند و قتیکه از کرمان گذشتیم بمملك راور که رسیدیم از برای مخارج خیلی حیران بودیم سردار ادو الحسن خان برادر آقا (خان) آمد خدمت سرکار آقا و عرض کرد که هر چند بنده قرار داد بودم که دیگر خدمت سرکار جسارت ننمایم بجهت آنکه در تنگ شمیل آن کرامات از سرکار بظهور پیوست فامّا چاره بجز عرض

زهمات^۴ یاغی گرورا^۳ فرست^۲ ناخوشی^۱

قجر^۶ خارق آداب که^۵

فردا سه شکار خواهیم زد یکی نه ساله و يك شاخ دار و دو دیگر پنج ساله اما یکی لنگست و يك مار سیاه بسیار بزرگ قصد تو خواهد کرد و تو اورا خواهی کشت و يك پلنگ (را) عبد المحمّد فراهانی خواهد زد (۳۴۹) و من بخیال گذرانیدم که اگر این حرف راست شد آقاخان معجزه کرده اینخیال که بر دل من گذشت آقا فرمود صفر چه خیال کردی بگو انشاء الله عرض کردم انشاء الله صبح همان طور^۱ که فرمودند بانجام پیوست و بعد از آن کوهها که آمدیم پائین فرمودند بابا صفر وقت آن آمده که مرا از این ملک وطن مألوف^۲ حرکت دهند و آواره ملک غریب بنمایند من عرض کردم که میتواند این کار بکند فرمود بامر پادشاه و بگفته حاجی عبد المحمّد تیموری طولی نکشید که حاجی عبد المحمّد آمده محلات خدمت آقاخان بعد از ملاقات پا از آندایره^۳ بیرون نهاده راوی گوید که حاجی مذکور خیلی مغرور شده بود هر چند که از رعیت های خود آقاخان بود چونکه حاجی میرزا آقاسی که وزیر محمّد شاه بود و عبد المحمّد هم پیش او با عزّت (۳۵۰) و قرب بود خلاصه وقتیکه در مجلس آقاخان میآید و خواهش بیجا^۴ میکند یعنی صبیّه آقاخان را برای پسر خود میطلبید و از این حرف آقاخانرا خیلی بدش آمده اورا از مجلس حکم اخراج میفرمایند^۵ ازین جهت حاجی مذکور کینه آقاخانرا در دل گرفته و در طهران پیش حاجی میرزا آقاسی آمده و میگوید آقاخان خیال یابی گری^۶ را دارد اما میرزا آقاسی قبول نکرده بود خلاصه قضا کار خودرا کرد و میکنند چندی بعد محمّد شاه از

خواش بیجا^۴ انداره^۳ وتن معلوف^۲ تور^۱

یاقی گری^۶ میرفرید^۵

ملقب بعطا شاه را نگذاشتند^۱ که در خاک ایران همانند یا آنکه از راه بندر عباس دمکّه معظمه بروند لایق از راه قایمات بقندهار و از قندهار بخاک هند (۳۴۷) در ملک سند وارد (شده) و در بین مریدهای خود (ساکن شدند) بعد از چندی از آن ملک روانه شدند فاما سرگذشت آقاخان خیلی مطوّل^۲ اما قدر جزوی باید گفته شود خلد آشیان فتحعلی شاه مرحوم در وقتیکه محلاً ترا قبول^۳ باقاخان دادند و آقاخان با والده و عیال که صبیّه شاه باشد روانه محلات شدند چندی برین برآمد که حکم میکرد بیگئی کرمانرا از برای او صادر و روانه خاک کرمان بخوشی میگذرانید و اهل کرمان هم از حکومت او خوشی میکردند و خوش میگذرانیدند و تا مدتی چند سنه در کرمان حکومت نمودند و بعد رخصت حاصل نموده روانه محلات گردید و بحکم خداوند تبارک و تعالی چهار فرزند از آن نطفه پاک یعنی صبیّه فتحعلی شاه بوجود آمده یک پسر و سه دختر در محلات بخوشی میگذرانید تا آنکه قضا کار خود را کرده و آن پادشاه عادل یعنی (۳۴۸) فتحعلی شاه برحمت حق پیوسته و این خبر بهرجا^۴ منتشر شده ولد ولیعهد یعنی محمد شاه بر جای مرحوم فتحعلی شاه بر تخت سلطنت قرار گرفت و باز همان مهربانی در حق آقاخان مینمود و سرکار آقاخان یعنی شاه حسنعلی در آن ایام خیلی مائل بشکار بودند راوی از قول بابا کولهکش روایت کرد و گفت که بابا صفر میگفت از کرامتهای آقاخان که روزی بخدمت آقا (خان) بعزم شکار از محلات روانه کوه هفتاد قلّه و چکاب روانه شدیم تا رسیدیم شب در منزل فرمودند که بابا صفر

جاه^۴ طویل^۳ متول^۲ نگذاشتن^۱

هفتم آقا وارد محلات شد بعد از چندی مژده گانی مرا صد تومان لطف نمودند چیزی نگذشت که مرحوم فتحعلی شاه آقا سید حسنعلی را خواستند طهران و بعد از عدالت (۳۴۵) شاهانه صبیّه خود را به آقاخان یعنی شا حسنعلی دادند^۱ و محلات را تپول^۲ داد و در همان ملک بسر میبرد تا بعد فوت مرحوم خلد آشیان فتحعلی شاه و سلطنت محمد شاه مثل حاجی عبدالمحمد نیموری از جهت مطلب خود عناد پیشه خود گرفته و همه جا^۳ شهرت داده بود (که) آقا خان خیال یاقیگیر را^۴ دارد تا این خبر منتشر شد و کم کم بگوش خود آقا میرسد بعد خود آقاخان خواهشمند میشود که از دولت رخصت گرفته برود مکه معظمه از راه بندر یعنی بندر عباس تا آنکه بعد از گفت (و) گو (ی) بسیار اذن^۵ حاصل نموده و از محلات حرکت^۶ کردند که از روی کاشان بروند بندر عباس و از بندر عازم^۷ بیت الله الحرام بشوند (۳۴۶) از محلات روانه شدند تا از کاشان که گذشتن در تمام جاها بند (و) بست کرده بودند که آقاخان را گرفته بطهران گسیل دارید تا حتی^۸ مایحتاج باو نفرور شدند و از همه طرف راه هارا بر روی ما مسدود کرده بودند بهر جور و ترتیب که بود ما خود را بحوالی یزد رسانیدیم که لشکر شاهی دور تا دور ماها را گرفتند^۹ من لابد شدم حکم بچنگ دادم خلاصه لشکر شاهی شکست خوردند و خیلی از سرکرده ها بدست نوکرهای من گرفتار شدند خلاصه کلام اگر بخواهم از سرگذشت و معجزات آقاخان بنویسم البته کتاب دیگر باید (نوشت) مختصرًا آقاخان یعنی

ازن^۵ یاقی گیر را^۴ همه جا^۳ طویل^۲ دادن^۱

گرفتن^۹ تاحتًا^۸ عاظم^۷ حرکت^۶

بدهم^۱ فرمود قدری صبر کن من کار دارم گفتم درین دَرّه کوه چکار
 دارید گفت خواهی دید و يك آهو و دو بَرّه در پیش و گرگی از عقب
 از دور میآیند آمدند^۲ تا رسیدند بشاه حسنعلی چشم گرگ بر او
 افتاد در همان دور ایستاد و آهو با دو بَرّه آمدند تا خدمت آن طفل
 (۳۴۳) چیزی بزبان بی زبانی گفته و جوابی شنیده و راه بیابان
 گرفت و رفت و گرگ همان طور^۳ بر جای خود خشک شده
 ایستاده بعد از جای حرکت^۴ نمود بطرف^۵ گرگ و رو کرد
 باو که حیا نکردیکه بدوست ما زحمت دادی حال خداوند تورا روزی
 خواهد داد و روانه شدیم تا رسیدیم بر آن چادرها عطا سیّد حسن
 علی بمن فرمود حال مرا بگذار و برو و مژده گانی بگیر من
 رفتم و آنها را خبر کردم بیک محمدخان و خالو غلامعلی هر دو بشتاب
 دویدند و قدمهای او را بوسیدن گرفتند^۶ و هر يك گوسفند خوب
 بمن مژده گانی دادند بعد از آنها که از مطلب با خبر خواستند کس
 بخدمت والده آقاخان بفرستند خود آقا فرمود نه کربلائی داؤد باید
 خود برود و مژده (۳۴۴) گانی بگیرد چونکه زحمت بسیار کشیده
 حال کربلائی داؤد زود^۷ برو تا غروب نکرده خبر برسان و الا والده
 نوکرها را بسیار اذیت^۸ خواهد کرد در دم اسبی از برای من
 حاضر نمودند سوار شدم و بتعجیل روانه مجلات شدم دیدم که همه
 اهل باضطراب^۹ اند از برای آقاخان من يك سر رفتم اندرون
 خدمت بی بی سرکاره و مژده سلامتی آقا باو دادم بسیار خوش-
 وقت شدند و فرمودند کربلائی داؤد مژده گانی تو خواهد رسید
 بزودی آدم بهر طرف روانه نمودند و نوکرها خواستند بالاخره روز

حرکت^۴ تور^۳ آمدن^۲ والیت خبر بدم^۱
 اضطراب^۹ ازیت^۸ زود^۷ گرفتن^۶ و بطرف^۵

خود را حرکت^۱ میدهند آقاخان خود را حرکت^۲ میدادند آن
 تیر خطا رفت در بالای سر او بدیوار میآید و آن نوکر در بیرون
 در گرفتار میشود بعد از تفتیش آن نوکر میگوید مرا فلان
 دلالت باین عمل نمودند والدۀ عطا شاه خیلی رحیم دل بود او را
 رخصت نمود ایضا راوی کسی دیگر باو حکایت (۳۴۱) کرد که
 روزی در سر زراعت خود بودم و اسم آنکس کربلائی داؤد و اسم آن
 مزرعه آب بید بود ثقل کرده بود که وقتی در آن بیابان^۳ نظر
 افگندم دیدم کودکی در آن صحرا گاهی پنهان میشود در میان
 اشجار و علفهای^۴ و گاهی خود را ظاهر مینماید گفت بمن
 کربلای^۵ داؤد تو مرا چه طور^۶ دیدی گفت گفتم آقاخان
 قربانت کردم درین بیابان^۷ چه^۷ میکنی فرمودند که برادرانم
 با نوکرهای خود خیال داشتند که هم مرا بر مثال^۸ حضرت
 یوسف بچاه بیندازند اما نتوانستند و من از دست آنها فرار کردم
 و کربلای داؤد گفت من عرض نمودم حال بیابا برویم آبادی خدمت
 والدات^۹ فرمودند حال اگر بیابیم البته مرا خواهند کشت اگر
 با من محبت داری مرا به بر سر چادرهای بیک محمدخان (۳۴۲)
 و غلامعلی خراسانی و گوید من بگفته او کردم او را برداشته
 روانۀ آن چادرها شدم از محلات تا آن چادرها یکفرسنگ (و)
 نیم مسافت بود روانۀ آن راه شدم قدری او بدوش و قدری از درۀ
 کوهها^{۱۰} گذشتم دیدم آن طفل نشست عرض کردم قربان پا شو
 برویم راه دور است و من باید بر کردم خدمت والدات خبر

کربلا^۵ الفهای^۴ بیان^۳ حرکت^۲ حرکت^۱

کوها^{۱۰} ولت^۹ بر مثال^۸ چو^۷ چتور^۶

و مراجعت کردند اما مکی روز دیگر وارد (بلد) معصوم قم شدند و در کاروان‌سرای بیرون شهر منزل گرفته و خود روانه شهر شده تا رسید دم مقبره^۱ معصومه خواهر^۱ علی بن موسی الرضا رسید و قدری مکث^۲ نمود و دید که جمعی می‌آیند و در پیشاپیش طفلی نورانی که هوش از سر مکی ربود و مهصه^۳ (?) آندیدار شده که مجال گفتار از برای او باقی نماند تا آنکه رسید (۳۳۹) و فرمود تو هفت پشت خود را از من خواستی بشنو تا برای تو بگویم در دم عرض نمود قربان خاک پایت بنده را چه حد آنکه از حضرت خداوند سؤال نمایم بنده از سید ابو الحسن شاه خواش کردم نه از مولای زمان و فرمود همین دم رفته اسباب خود را گرفته بیا منزل و یکی از نوکرها را به همراه او برای راه بلد نمود و خود تشریف بردند و مکی رفته و سامان خود را گرفته آمد در عمارت سرکار آقاخان از قم بعد از چندی که در قم بودند باز از آن بلده روانه محلات شدند و در منزل پدر و اجداد سکنا نمودند و گفته اغیار^۴ برادران (او) کمر قتل او بر میان بستند و از کوشش می‌کردند بقول راوی که مرد با خدائی و از همه مطالبها با خبر بود همچنین خبر داده و شاهد هم می‌آورد (۳۴۰) از کسانی که در آن زمان حاضر بودند و مطالبها را کرامت و معجزه از آن بزرگ دیده بودند و نقل کرده^۴ بودند از جمله روزیکه عطا سید حسنعلی مشهور با آقاخان در ایام طفلی که مکتب می‌رفتند روزی در پیش معلم درس می‌خواندند دگفته دشمن نوکرهای برادر او غافل تفنگی بدو می‌زنند قضا در وقت مطالعه به عادت^۵ طفلی که در رقت درس

نقل کرده کرده^۴ عقیار^۳ مکس^۲ خاهر^۱

آدت^۵

ایام مکی از محال^۱ هندوستان مال واجبات آورده و راه بجائی
 نمیبرد و چند روز در قلعه هندپها منزل کرده و منتظر شناسائی
 بود تا این که سپید ابو الحسن خان براه نمائی والده و لله
 آن مکی را خواسته و گفت مکی چرا مال مارا نمیدهی مکی
 از ترس میگوید حاضرم اما عرضی دارم^۲ گفته (۳۳۷) بود^۳
 بگو عرض کرده بود خواهشدارم اسامی اجداد بنده را تا هفت
 پشت بمن بنمائی چونکه مأمورم^۴ ابو الحسن خان در میماند
 در جواب و تغیر زیاد بمکی مینماید که مکی از ترس میگوید
 چشم صبح حاضر خواهم کرد و بر میگردد در منزل خود یعنی
 در همان قلعه که خود اهل هند ساخته بودند و مالک بودند
 میرود و از هر یک جویای مطلب میشود کسی سریعا^۵ جوابی
 نمیدهد تا یکنفر خبر او را دلالت میکنند که برو پیشی شاه محمد
 خان خراسانی که از اهل حق است در دم پیشی شاه محمدخان
 مطلبرا^۶ ظاهر نمود و این تمام سخنها او شنید در دم بدو گفت
 که اگر امام زمانرا خواهان باشی باید همین امشب^۷ روائه قم
 شوی که در آنجا بمطلب خواهی رسید و گفت اگر (۳۳۸) بخواهی
 من همین امشب ترا روائه نمایم مکی قبول کرد فی الفور^۸ شاه
 محمد خان حکم کرد دو اسب از اسب های خود را زین کردند یکی
 از برای مکی و یکی برای راه بلد در دم روائه قم شدند روز دیگر
 خبر بسپید ابو الحسن شاه دادند او گفت کسی رفته او را گرفته
 بیاورد در دم آدم از عقب روائه شد اما فائده^۹ نداد و نرسیدند

مأمورم^۴ گشت بود^۳ ارضی دارم^۲ مهال^۱
 فایده^۹ فلفور^۸ امشب باید^۷ ومطلبرا^۶ سریعا^۵

قضیه هایلله تمام پیروان در محلات اجتماع نمودند و آن مطلب را در میان اولاد آنحضرت ظاهر و چند نفر از زن و مرد که صاحب بصیرت بودند در دعوت محلات مجتمع شدند و همه اولاد آنحضرت را خواستند و در دور هم جمع شدند و آن مطلب را ظاهر نمودند و از جاریه مطالبه آن امانترا کردند و آن جاریه حاضر نمود و در وسط ^۱ مجلس (جعبه‌را) نهاد پیروان از فرزندان آن بزرگوار ابراز سر درون جعبه را نمودند سید محمد تقی خان که ارشد بود و مادر او کنیز بود و سید ابو الحسن خان و سید محمد باقر خان (۳۳۵) هر سه صریحاً گفتند که ماها از درون بیخبریم شاید درون خطی ^۲ یا توماری باشد بموجب او عمل کنیم این مطلب را هم آن‌ها اظهار نکردند لله و نوکرهای آنها چونکه آند آقا زاده طفل بودند تا مطلب بمولانا سید حسنعلی شاه ملقب بعطا و آقاخان رسید که آنحضرت هم طفل بود بسنّ هفت ساله بزبان مبارک فرمود که من بگویم درون این صندوق چه میباشد همه بعرض رسانیدند که بسیار لطف و مهربانی میشود فرمودند درون صندوق جعبه است و توی جعبه قدری پنبه میباشد و در میان آن پنبه قدری آتش و قدری یخ است و در زیر آنها سنگ عقیق یمنیست ممهور بامهار (۳۳۶) یعنی بمهر تمام اجداد بزرگوارم از آدم تا الحال حسب الامر سر صندوق و جعبه را گشودند و دیدند تماماً نشانیها که ظاهر فرمود مثل آنکه بعینه خود او بند و بست کرده بودند آنوقت همه تماماً طوعاً بآن حضرت بیعت نمودند چندی گذشت از عداوت ^۳ اعدا و برادران و معاندین با والده ماجده خود از محلات هجرت به (بلده) معصومه قم نمود در آن

۱ وصت ۲ ختی ۳ اداوت

از برای تجدید عهد خدمت آن بزرگ سلسله بزیارت مشرف
 میشدند و زیارت کرده و باوطن مألوفه^۱شان مراجعت مینمود(ند) از
 آن حضرت کرامت و خارق بکرات عدیده ظاهر گردیده من جمله در
 وقتیکه از جانب پادشاه خلد آشیان فتحعلی شاه قاجار بحکومت
 یزد مأمور شدند با تمام مردم از روی مهربانی رفتار مینمودند
 و مردم^۱ از هر دیار میآمدند و حق مال واجبات خود را بحضور
 آنحضرت میرسانند جهال^۲ اندیاز حسد بردند و ملا حسین نامی را
 پیشوای خود قرار دادند و کمر قتل آن بزرگوار را بر میان بستند
 و از کرامات آنحضرت است که چند نفر از رؤسای^۳ پپروانرا مثل
 مریدهای هندوستان (۳۳۳) و سایر بلاد بعیده طلب فرمودند و در
 مجلس خاص فرمودند که شب جمعه در همین شهر یزد من را
 با شش نفر دیگر شهید خواهند کرد همان نوعیکه معاندین معاویه
 بر جد بزرگوارم امیرالمؤمنین شوراندند و پسر او یزید را
 بر جد بزرگوارم حضرت امام حسین علیه السلام شورانیدند تا
 او را بشهادت رسانیدند و همچنین جهالهای اینزمان هم که از
 حقیقت بیخبرند کمر قتل مرا هم بر میان بستهاند و بمطلب
 خود خواهند رسید و من يك نشانی بیکى از کنیزهای خود سپردهام
 بعد از من هر کس از پسران من که علائم و نشانی آن ودیعه را^۴
 ظاهر کرد بدانید که جانشین من خواهد بود و اوست مقتدای اهل
 حق و اوست امام وقت شماها بعد از من او خواهد بود تفصیل
 این (۳۳۴) واقع بسیار بوده و در ناسخ التواریخ^۵ با شرع و بست درج
 است ضرور بطول کلام نیست مختصر بهتر^۶ اما بعد از وقوع این

در تواریخ^۵ و دیرا^۴ رؤسای^۳ جهال^۲ مرده^۱

بجتر^۶ ناسخ

حسب الفرمان واجب الإذعان آن مقتدای اهل ایمان بدعوت (۳۳۰) و دلالت مشغول بودند و از ولایت‌های بعیده مثل ملک چین و بدخشان و کابل و بخارا و چترال و یارکند و قره‌شهر و کاج‌قر و سمرقند و پنجاب و هندوستان و از عربستان و ترکستان و خود ایران آمد و رفت و مراسلات برقرار بود و مرادات حاصل و حاجات برآورده در کمال جان‌فشانی و در فرمان برداری و خدمت گذاری از مال و جان بی‌مضایقه بودند و آنحضرت ولیعهد و جانشین قرار داد ولد خود سیّد حلّیل اللہ را و از شاه خلیل اللہ علی‌قا مولانا ابوالحسن شاه علی ملقب به باقرخان این شش سجدہ در کھک کہ قریه از قریہای محلّات است مدّعتند و از آن مکان مشرفہ مرقدہای مطہرہ و اجساد مقدّسہ چہ بسیار علامات و کرامات ظاہر و باہر شدہ و میشود (۳۳۱) معدنی است از سنگ مرمر در آن دیار ظاہر است و مشہور است بمعن شاه نزار علی و دیگر تا حال بر ہمہ خاصّ ظاہر است کہ در آن مقبرہا بغیر از روغن حلال و پاک چیز دیگر بجای چراغ نمیسوزد و روشن نشدہ و نمیشود و از آن اجساد مقدّسہ چہ بسیار کرامات ظاہر و باہر شدہ کہ تکرارش لازم نیاید چونکہ از اغیار^۱ بسیار تجربہ کردہ اند چہ بر سر آن معدن سنک کہ تا حال ہم تا اسم مبارک مولانا شاه نزار علی را بخوبی بر زبان جاری ننمایند آن سنگ مرمر را پیدا نخواهند کرد ظاہر نخواهد شد خلاصہ کلام هنوز^۲ ہم چندی از مریدها از دیارها آمدہ در آن بلدہ مجاورہ شدند و مولانا شاه خلیل اللہ ثانی بعد از پدر بزرگوار بر سریر مکنّت امامت و ولایت قرار گرفت و رؤسای^۳ (۳۳۲) آنقوم از کلّ بلاد و اوطان

رؤسای^۳ هنوز^۲ اقیار^۱

که (از) اولاد مولانا سیّد حسنعلی بود بآندیار در رستم و بچشم خود دیدم که شاخهای آندرختهها بهم پیوسته بود و از پیران آنها شنیدم که تا حال سه مرتبه شاخهای این سه درخت سه مرتبه بهم‌دیگر نزدیک و باد آن شاخهارا میانداخت تا الحال بهم رسیدند که مولانا تشریف (۳۲۸) آوردند و ما میدانیم که آقا علی شاه خود سیّد حسن بیک میباشد خلاصه بعد از آن که نادرشاه بایران رسید مأموریت محلاترا بسید حسن بیک داده چندی گذشت معاندین از راه عناد پیش نادر شکوها کردند تا آنکه مولارا متهم نمودند و میرزا مهدی هم از راه عناد مذهبی کاری کردند که نادر حکم کرد چشمهای سیّد حسن بیک را میل زدند و بظاهر نابینا نمود با همان نابینائی بر همان قاعده پیش با خلق مهربان بود مخصوص در باره ضعیفاء و مساکین و بیوه‌زنان و یتیمان مانند اجداد بزرگوار خود رفتار میفرمودند و کمند محبت آنسرور در دلهای مزگی و قلوب صافی‌ها بر مثال آهن‌ربا و آهن و کهربا که میربود و در علوم جامع‌العلوم و در حکمت بی بدل و بی نظیر (۳۲۹) بود و آن بزرگوار وصی و ولیعهد و جانشین خود قرار داد ولد ارشد خود سیّد جعفر خان ملقب بقاسم علی ^۱ و قاسم علی شاه بعد از پدر بزرگوار خود بر سریر ولایت و امامت قرار گرفت و تمام پیروان و مریدان هر دیار بخدمت آن بزرگوار میرسیدند و تجدید عهد مینمودند و آنجناب مثل اجداد طاهریں خود رفتار میکردند و آن بزرگوار وصی و جانشین خود قرار داد فرزند ارجمند خود سیّد ابوالحسن ملقب به باقر شاه و او بعد از پدر بر سریر امامت متمکن و بر قرار شد و بر مثال اجداد و پدر با پیروان رفتار مینمود و معلّمان و مأذونان ^۱ در هر ملک

معزونات ۱

با استعدادشان باذنتها رسانیدند و از خدمات و ادای مالیّه یعنی زکوة مال مولا یعنی حق مال مولا یعنی سهم امام را فراخور بضاعتشان فرونگذاشتند و در نهایت سرور و خوشی در مقام فرمان برداری میکوشیدند و محبتشان با یکدیگر و بین ابناء الجنس روز بروز افزوده میشد و مولانا شاه سید علی ولیعهد و جانشین خود قرار داد یکتا فرزند ارجمند خود شاه حسنعلی (را) که ملقب به سید حسن بیك بعد از پدر بتخت امامت و ولایت قرار گرفته و آن سرور بغایت (۳۲۶) مهربان و با سخاوت و مروت و با انصاف و رحمدل و با شفقت و مرحمت و رأفت^۱ بود در عهد او سلطنت ظاهر با سلطان حسین صفوی بود و سلطان حسین اثنا عشری بود و پیروی ملاهای ظاهرپرا مینمود تا آنکه افغان زور گرفت و ایرانرا گرفت و سلطان حسینرا گرفتند و حبس نموده بود خلاصه نادرشاه افشار سر بر داشت و مملکت ایرانرا از اغیار خالی کرد بوزارت میرزا مهدی خان و دلالت مولانا شاه حسنعلی و گذارشات نادرشاه در همه جا روشن و هویداست که نادر تا ملك كابل و هندوستانرا گرفت و در وقتیکه نادر باؤل خاك پنجاب یعنی پیشاور که وارد شده بود پیروان و مریدان مولانا سید حسن بیك ملقب (۳۲۷) بشاه حسنعلی بخدمت میرسیدند^۲ و در وقت از آندیار خیال حرکت^۳ نمودند چند نفر از اخلاص کیشان بعرض رسانیدند که حضرت مولانا بازکی بایندیار تشریف خواهند آورد مرحمت فرمودند هر وقت این میخ های که اسب مرا بسته اید سبز شد و درخت شد و شاخهای آنها بهم پیوست من خواهم آمد درین مقال یکی از مؤمنین گفت در سنه هزار سیصد و دو بنده بخدمت آقا علیشاه

هرکت^۳ میرسیدن^۲ رعفت^۱

تجدید عهد و خاک آستان بوسی بدر بار آن جناب حاضر میشدند و کسانیکه بر رأی^۱ صادق بودند و کمالات و صفای قلب داشتند و دیده بصیر آنها پاک بود آثار امامت را در سیمای اقدسی آنحضرت مشاهده مینمودند و این چند کلمه اشعار از بعضی از قصائد آنجنابست شعر که فرموده

تا نیست چمن لائق هان رشحه نیارم (۳۲۴)
تا نیست صدق قابل درّ قطره^۲ نریزم
در انجمن اهل خرد نشأی فیضم
اندر سر غفلت زدگان رنج بخمارم
امروز بمن نبرد غافل و فردا
سجاده امید کند لوح مزارم
بازی ندهندم که ندارم سر بازی
گر پاک برم لیک بسی نیک قمارم
گویند فلان جاهل (و) طفلست و ندانند
طفلم نشمارند که من پیمر کبارم

و مولانا شاه نزار علی عطاء الله وصی و ولیعهد قرار داد ولد خود شاه سید علی را و مولانا شاه سید علی بعد از پدر بزرگوار بر سریر امامت متمکن شده و از همه ملک و دیارها رؤسا^۳ بآستان بوسی و دیدار حاضر شدند و سر تسلیم در قید طاعت در آوردند و از کمالات با برکات آن قدوه اقام احیای قلب حاصل نمودند و زبان شکرانه (۳۲۵) این نعمت بتهنّیات و ثنا گشودند و از کرامات و خوارق عادات و معجزاتی که از آن سید جلیل مشاهده نمودند و خلوص اعتقاد و جان نثاری^۴ و عبادت و بندگی بالانسیبه

نساری^۴ رؤسا^۳ غطره^۲ رئی^۱

و دیار از برای تجدید عهد بحضورش از خراسان و بخارا و هرات و کابل و بدخشان و محال ایران و عربستان و هندوستان و سایر بلادها سهم امام و نذورات^۱ بآستان مبارک می‌رسانیدند و در محضر انور تماماً بآستان بوسی حاضر شده بودند و شاه طریقت و حقیقت بآن گروه از سر مهربانی در افشائی میفرمودند بدلالیت نسایه موعظه مینمودند و خلاصه کلام شاه نور الدین ولیعهد و جانشین خود بر قرار نمود شاه خلیل الله علی را و خود و شاه ذوالفقار علی و شاه نور دهر الملّقب بمراد میرزا^۲ در انجنان مدفن شدند و مرقد مبارکشان در انجنان (۳۲۲) است بعد از شاه نور الدین ولد او خلیل الله علی بر مسند ولایت و امامت قرار گرفت و مریدها نیز بآن سرور بیعت نمودند و بفرمان برداری کمر ارادت و عبادت و دینداری بر میان بسته و بخدمت مشغول گردیدند و تمام مریدها حسب الامر بصروت و انصاف و احسان و ریاضت و طهارت و تقوی و بندگی مشغول شدند و همه در تحصیل علم و کمال و معرفت میکوشیدند و همه سعی از برای سعادت آخرت مینمودند و تماماً متّصف بصفات حمیده و اخلاق پسندیده روزگار میگذرانیدند و شاه خلیل الله علی از انجنان هجرت نموده و در قریه محلّات در دهیکه او را کهک میگویند اقامت فرمودند و شاه خلیل الله علی (۳۲۳) وصی و جانشین خود قرار داد ولد خویش را در امر امامت نزار علی الملّقب بعطاء الله و مولانا شاه نزار علی بعد از پدر جای او بگرفت و مقتدای کلّ گشته و در وقت ولیعهد شدن بر مثال جدّ بزرگوار حضرت مستنصر بالله طفل بوده و کرامات عدیده از آن بزرگوار بظهور پیوسته و پیروان و مریدان از برای

بمرامیرزا^۲ نذورات^۱

رَوَ بِنْدَه گئی شہ ذوالفقار کن ¹
 ورنہ بروز حشر بسی باشدت دَکَم
 نامش مدام (۳۲۰) ذکر زبان ساز و حرز جان
 جز ذکر پاک حضرت او بر میار دم
 خالی ز ذات او ذبُود لحظه جهان
 میخوان حدیث او خلق الارض دمیدم
 ایجاد خلیق بهر شناسائی خود است
 نیامدن ز بهر خور و خواب ² از عدم
 زاهد خدایرا نشناسی و خوانیش
 ای بیخبر فسانه مغوان و فسون مدم
 خواند ³ بلند بر سر منبر خطیب شهر
 طبلرا ⁴ میان تهیست گهی زیر و گاه بم
 از روی حرص و آز فغان ⁵ بر گرفته است
 تا یاریش کنند بدینار یا درم
 چیزی که دورت از ره حق افکنند بت است
 ایدل صمدپرست شو و بگذر از صنم
 جانرا غذا ز معرفت کردگار ده
 پیوده چند میدوی اندر پیہ ⁶ شکم

و مولانا شاه ذوالفقار وصی و جانشین خود قرار داد فرزند
 خود شاه نور الدین را (۳۲۱) و شاه نور الدین بعد از پدر بر
 سریر امامت قرار گرفت و بزرگان و رؤسای ⁷ آنقوم از هر ملک

¹ Размер не выдержан.

² خاب

³ خاند

⁴ В под-

линнике ⁵ فغان

⁶ Про-

⁷ رؤسای

тив метра پیہ

گهی گدا و گه سلطان و گاه میر هزار^۱
 تغیر راه نیاید بذات او هرگز
 نظر ز عالم صورت بسوی معنی دار
 پیغمبران ز امام زمان خبر دادند
 بقدر دانش خود هر يك از صفار^۲ و کبار (۳۱۹)
 که هست و بوده و باشد بصورت و معنی
 بصدق دل بعلی کرده اند هم^۳ اقرار
 محققان حقائق ازو شدند آگاه
 نصیر و ناصر و رومی سنائی و عطار
 تو هم امام زمانرا بدان و وافق باش
 اگر زاهل یقینی ازو مکن انکار
 مگوی سر حقیقت بجاهل منکر
 مثال خواجه منصور میشود برادر
 ایضا از اشعارات نیازست که از جانب شاه ذوالفقار در
 بین جماعت بدعوت مشغول بود خیلی کامل و عارف بوده

شعر

ایدل بر راه راست ز اخلاص^۴ نه قدم
 بگذر ز راه باطل و بر خود منه ستم
 غافل مشو ز صاحب دنیا و دین دمی
 منشین خموش بذکر جلالش کشای قم

۱ Размер не выдержан. ۲ صفار ۳ В подлиннике همه،

что не соответствует метру ۴ В подлиннике اخلاص، что не

соответствует метру.

مدام هست و بگردد بامرش این پرگار
 کسی خدا نشناسد بچشم مادر زاد
 اگر چه هست بدانش چو بو علی عیار
 بحجّت و بمعلم خدایرا بشناس
 که رهروان طریقند و سالک دیندار
 اگر امام شناسی خدانشناسی تو
 و گرنه آتش دوزخ دهد ترا آزار
 امام وقت شه ذوالفقار را بشناس
 که هست خواجه همان نقد...¹
 میان خلق چو انسان بصورت مردیست
 که طالبان به به برد ره بخالق جبار
 بیان کنم چه بود غار حضرت مهدی
 نهان شده ز منافق و جسم او شد² غار
 بنقّ خویش ظهورش ز راه نطقه بود
 تمام عمر درین آمده شده³ در کار
 گهی پدر بنماید گهی پسر باشد
 گهی چه ظاهریان علم میکنند تکرار
 گهی به تخت نشستہ شهنشہی دارد

1 Этот стих, как пропущенный, написан сбоку на поле рукописи
 киноварью, и последние его слова были более чем наполовину срезаны,
 когда рукопись была переплетена.

2 В подлиннике شده, что не
 соответствует метру.

3 В подлиннике شدست, что не соответ-
 ствует метру.

کامل و پاك بوده در ابتدای امر درجات عالیات آنجناب و لمعات نور از رخسار او لاینقطع آشکار میدیدند و هر کس بیک خیالی توجیه^۱ مینمود و مریدها تمامًا سر بر امر و فرمان و تعلیم معلّمان رفتار مینمودند و هر که يك طینت بود مطابق حکم و امر بندگی و دینداری مینمودند و حجوبات ازیشان منکشف و مقاصد و حاجات بر آورده بمقصد خود میرسیدند و مولانا پوزر علی شاه وصی و جانشین خود قرار داد ولد خود شاه مراد میرزارا و مولانا مراد میرزا بعد از پدر خود بر سریر سلطنت قرار گرفت و اعیان اسمعیلیّه با رؤساء^۲ از برای تجدید عهد بخدمت میرسیدند و بعد از مرادات حاصل کرده مراجعت بمکان خود مینمودند و بکار (۳۱۷) دعوت و دلالت مشغول میشدند و پیروانرا بامامت آن مولا دلالت میکردند و آن حضرت ولیعهد و جانشین^۳ خود قرار داد فرزند ارجمند^۴ خود شاه ذوالفقار علی را و ذوالفقار بعد از پدر بر مسند امامت قرار گرفت و رؤسای^۵ قوم بخدمت میرسیدند از برای تجدید عهد و بعد از حصول مطالب مراجعت مینمودند و مردم را بدین داری و عبادت موعظه میکردند و تمام اخلاص کیشان در نهایت اعتقاد و خدمت میکردند و همه عرفاء و فضلاء در توصیف و تمجید آن عمر خود را صرف مینمودند و از اشعار ملا عزیزالله قمی است که فرمود

نظم که

اگر ظهّور امامت نبودی در عالم
اثر ز خلق نبودی و در جهان دیّار
همیشه بود و باشد بصورت و معنی (۳۱۸)

رؤسای^۵ ازجمنده^۴ جاه نشین^۳ رؤساء^۲ توجی^۱

(۳۱۴) بر طرف میشود و مثل اینکه در دل شب شمع داخل خانه شد البته تاریکی معدوم میشود و شمع خانه دل نور ایمانست پس مؤمن کسی است که نور ایمان در دل او قرار گرفته باشد پس ای مؤمن اول باید نفس را از هوا و هوس نهی کند^۱ آن وقت آن نفس از دنایس مذکوره و از خیالات تیره پاکیزه میگردد آنوقت بافلاح و رستگاری میرسد همچنانکه در کلام مجید خبر داده که قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا^۲ یعنی بدرستیکه رستگار شد کسیکه پاکیزه کرد نفس اماره خرد را از شک و آرزو و امل و جاه و جلال و محبت دنیا و کسیکه دنبال هوا و هوس و زخارف دنیاوی برود بداند که ضایع کرده باشد عمر خود را و کسیکه عمر خود را در هوا و هوس و آرزوی دنیا بگذراند و در عبادت (۳۱۵) و بندگی و محبت و دوستی نگذارند تباه و هلاک خواهد شد فرمودند کسانی که در طریقه مرتضی علی که راه حقیقت است قدم نهاده اند باید بهمه کس خوب باشند و با یک دیگر اتحاد قلبی داشته باشند تا مصداق المؤمنین کنفس واحده بوضوح پیوندند و مولانا شاه غریب میرزا ولیعهد و جانشین خود قرار داد ولد خود شاه بوزر علی و آنسرور بعد از پدر در مقام وی قرار گرفت و او مثل اجدادش خلیق و خوش محاوره و بااداب حمیده و صفات زکیه بوده و جمیع بده درو صفات مرتضوی و حالات مصطفوی و در زمانیکه بر سریر امامت قرار گرفت بظاهر طفل هفت یا هشت (ساله) پوه و کرامات عدیده از او مشاهده میگردند بعد از بروز کرامات بر بعضی از کوتاه نظران عقیده صافیه بر ایشان حاصل ولی بر کسانی که ایمان جبلیه (۳۱۶) و فطریه شان صافیه و بر خلقت فطریه بوده اند و ایمان و عقائدشان

۱ Быть может, کند نهی؟

۲ Кран, 91(9).

بخشایش را باذنتها رسانیده و از طرف هندوستان و عربستان از برای حوائج و بعضی مطالبها آمد و رفت بسیار میشد و عید السلام ولیعهد و جانشین خود قرار داد ولد ارشد خود شاه غریب میرزا را و غریب میرزا بعد از پدر بزرگوار در مقام وی قرار گرفت و جماعت پیروان باو بیعت (۳۱۲) نمودند و آن بزرگوار سایه عطوفت و عنایت بر بالای سر همه افکنده و ابواب فیض باطنی و ظاهری بر طالبان و ارادت مندان و اخلاص کیشان گشوده و از انقباس قدسیه آن خلیل زمان سعادت باطنیه و ظاهریه از برای همه اخلاص کیشان نیک اعتقاد حاصل و همه بدیدار و گفتار انوار او مائل و از گفتار کرامت آثار اوست میفرموده مؤمن کسانی باشند که در امان باشند خلأقی ازو یعنی اذیت او باحدی نرسد و مستجمع در او اخلاق کریمه و صفات جمیل باشد و افعال و اقوال او حسنه باشد و هیچ افعال قبیحه^۱ و احصال زلیله و مکاید شیطانیه از او صادر و واقع نشود (۳۱۳) و این مقام و درجه در وقتی حاصل میشود که کامل باشی و کمال وقتی حاصل میگردد که بنده گی و عبادت و دیدنداریرا بوجه اتم کرده باشد و این عبادت وقتی حاصل خواهد شد که عارف بحق و معرفت حقیقی حاصل نموده باشد^۲ و این معرفت وقتی حاصل میشود که صفای قلب حاصل شده باشد و صفای قلب وقتی دست میدهد که غبارات تیره از آئینه قلب زدوده شود و روپیدن آنغبارات بجاروب یقین و بآب علم شست (و) شو دادنست^۳ و کدورات قلب و امراض قلب که مهلك جانست از شك و نفاقست و دواى او یقین است باین معنی که هرگاه شمع یقین در خانه دل او قرار گرفت ظلمات شکوک

۱ قبیحه

۲ نمود باشی

۳ داده نست

و مریدان قوّت گرفتند و از اطراف بطرف ایران بخدمت مستنصر بالله میرسیدند و شاه طهماسب^۱ چونکه تربیت یافته در دست مولانا مستنصر بالله حیدر علی بود و با يك دیگر بزرگ شده بودند^۲ و با یکدیگر مأنوس و همراز بودند اظهار خصوصیت و ابراز خلوصیت مینمود مخصوصاً قلاعیکه از مریدهای او بود از هیچ وجه اجعاف و تعدی نمیشد و علمای اسمعیلیّه در هر آبادی که بودند پادشاه از برای هر يك خلعت جداگانه میفرستاد و هر امریکه در نزد آنها میگذشت در پیش شاه ممضی بود و در نزد خلق بغایت محترم بودند ازین جهت که در آن عصر (۳۱۰) مذهب اسمعیلیّه قوّت گرفته بودند و تمام مردم در نهایت امنیّت و کمال راحت در عبادت و بندگی حق میگذرانیدند و مستنصر بالله چند نفر از علماء که صاحب فضل و دانش بودند از برای دلالت و دعوت کردن جماعت باطراف فرستاد من جمله بابا شهید را بهرات و ملا عبد الرحمن بجام و میرزا ابو القاسم آسترآبادی را بامیر محمد حکیم بدعوت بری و به بعضی اطراف مرحمت فرموده و ولیعهد خود قرار داد ولد ارشد خود عبدالسلام را و عبدالسلام در جلالت و سخاوت و مروّت و اخلاق جمیله و صفات مرضیه عظیم المثل بوده و بعد از پدر بزرگوار خود جای وی بگرفت و از برای تجدید عهد رؤساء^۳ بانجام میرسانید و تعلیم (۳۱۱) دهنده گان بفیض حضور آنحضرت مشرف میشدند و آن بزرگوار ابواب مرحمت و ملاطفت عطوفت بر وجوه همه طالبان و پیروان گشوده بکمال مهربانی و لطف و مرحمت و نوازش فرموده و در باره فقراء و مساکین و ضعفا و ایتام و بیوه زنان^۴ مثل پدر و اجداد خود فیض و

بیهو زنا^۴ رؤساء^۳ شد بودند^۲ طهماسب^۱

بوده و حسب الوصیّه^۱ پدر سّجاده‌نشین بوده و بعد از پدر مقتدای
 از باب ارادت گردید المستنصر بالله حیدر علی شاه جای پدر
 شاه طاهر را گرفته و از همه ملک و دیار از فضلی آن قوم از
 برای تجدید عهد خدمت مولانا مستنصر بالله حیدر علی شاه
 میرسیدند و شاه محمد طاهر قدّس سره بورع و تقوی و مروّت و
 سخاوت و علم بیهمتای عهد خویش بود و وجه و خوش محاوره
 بوده چه در ایران و چه در هندوستان نفس خیرخواهی بر صحیفه
 صغیر و کبیر نگاشته بود و زبان گوهر افشانش مبین دقائق
 کتب سبّحانی و باطن خجسته‌اش مظهر آثار ولایت و امامت و خاطر
 فرخنده مآثرش مُثبت^۲ انوار هدایت و ارشاد و در (۳۰۸) هر علمی
 کامل بوده در علم ریاضی و تفاسیر و حدیث و فقه و اصول و سائر
 حکمیّات بی‌عدیل بوده و در نظم و نثر مهارت تامّ داشته و کتاب
 دیوان و قصائد و انشاء و در جمیع بلاد خصوصاً در هند سائر و
 دائرست و از تصنیفات او شرح باب احد عشر^۳ در علم کلام و شرح
 جفریه و تفسیر بیضاوی و حاشیّه شرح ارشاد و محاکمت و مجسطی
 و شفا و مَطول و گلشن و شرح تحفه شاهی که در سالی که در
 پالکی بود گفته امّا مولانا مستنصر بالله حیدر علی چون برخی
 از احوال آن بزرگوار ذکر شد و بعضی از گذارشات اینست که
 از پدر بزرگوارش کرامتها بر خاصّه و عامّه خلق از ایرانیان تا
 هندوستان ظاهر و باهر گردید که در تواریخ‌ها همه درج شده و
 کسانی که (۳۰۹) آن امام را بد میگفت همچنانکه باجدادش بد
 گفتند خجل و منفعل شدند این بدگویان در نزد شاه اسمعیل
 صفوی و در نزد بیغمبر روسیاه شدند و دهن‌های همه بسته شد

احادی عشر^۳ مسبط^۲ حسب الوصایه^۱

صفوی عریضه های جهلی از راه عداوت در باب مذهب شاه طاهر^۱ نوشته بودند همه خجّل و شرم سار شدند و داعیان اسمعیلیّه مثل ملّا شاه محمّد نیشابوری و ملّا علی آسترآبادی و ملّا رستم جرجانی و ملّا علی مازندرانی و ملّا ایوب ابو البرکّه شیرازی و ملّا عزیز الله گیلانی و ملّا پیر محمّد آسترآبادی و ملّا اسمعیل دامغانی^۲ و ملّا لطف الله کرمانی و ملّا عبد الجواد سیستانی و ملّا علی محمد کاشانی و ملّا جعفر قمی و ملّا حسین قایینی و ملّا محمّد تونی و ملّا جعفر قلی باخرزی و علی حسین هراتی و ملّا حسن عبد الآبادی و ملّا علی حیدر قلی جامی و ملّا مجنون خراسانی و عبد الغفور نیشابوری و ملّا اسکندر سبزواری و ملّا رستم قایینی و ملّا حسین کرمانی و علی خان سیرجانی و شاه محمد خان خراسانی (۳۰۶) و حسن بای هراتی و ملّا تقیان (۹) بیک بخارائی و میرزا بزرگ و میرزا جعفر و میرزا کوچک قایینی و میرزا صفوی و میرزا جان محمّد کابلی و سیّد حیدر شاه و سیّد شاه محمد و چندی دیگر از بدخشانی (ها) و دیگر افاضلهای زیاد که از پیروان و مریدان خواص شاه محمّد طاهر بودند وارد در ملک دکن و احمدنگر مشرف بحضور اقدس مولانا شدند و همه در نهایت سرور و خوشی لوازم بنده گی بجای آوردند و بمطلب خود فائز گشتند و در سینه نهصد و پنجاه و شش شاه محمّد طاهر این جهان فانی را وداع^۳ فرمود و سه پسر از آن باقی ماند حیدر علی شاه و ابو الحسن شاه و ابو طالب شاه و حیدر علی شاه توالدش در عراق ایران شده بود و سائر^۴ از دکن هند و حیدر علی ملازم شاه طهماسب^۵ (۳۰۷)

طهماسبی^۵ و ژایر^۴ و دا^۳ دامغانی^۲ طار^۱

قوّه حرف زدن را نداریم برهان شاه دست بر دست گذارده دید که
 اثری از تب در بدن عبد القادر نمانده (۳.۳) و بخواب است و از
 بیماری خداوند شفاگر است فرموده پس لوازم شکر آلهی را بجا^۱
 آورده و روز دیگر برهان شاه با وابستگی‌گذاشتن تماماً بشاه محمد
 طاهر بیعت نمودند و از جمله مریدان با اخلاص او شدند و از
 عوام اهل سنت که این مطلب را شنیدند جهالت و نادانی بر آنها
 غالب شده و بخون او و بخانه^۲ پیر محمد هجوم آوردند و با یکدیگر
 می‌گفتند چونکه این سید از علوم غریبه با خبر است ملاهای
 ما را گمراه کرده و علمای ما را افسونی خوانده و از راه بدر برده
 و زبان آنها را بند کرده و هر جا کسی بود که ادّعی^۳ فضل و دانش
 و کمال میکرد و همه را مطیع خود گردانید اکنون تدبیر چیست
 بعضی از آنها گفتند ماها هجوم آورده که شاه طاهر را (۳.۴)
 باید کشت بعضی گفتند تا برهان شاه در قید حیات است
 اینمعنی صورت نخواهد بست چون غوغا از حدّ گذشت و بسمع
 برهان شاه رسید بشاه محمد طاهر عرض نمود که چه باید کرد در
 این امر شاه طاهر فرمود بهمین زودی بر اینها غالب خواهیم شد
 خداوند یاری‌کننده است^۴ برهان شاه بدون تأمل حکم داد بلشکریان
 و بر عدوّ غالب شدند و بعد از آن برهان شاه سه مرتبه لشکر
 باطراف کشیدند و هر سه مرتبه بر عدوّ مظفر و منصور گردید
 و شاه اسمعیل صفوی ازین مطلب آگاه شد که برهان شه بدست
 مؤمن شاه یعنی شاه طاهر باطنی مذهب سنت را ترك کرده و
 مذهب تشیع را اختیار کرده و مریدان او بی نهایت مسرور شدند
 و از برای او جایزه و انعام فرستادند (۳.۵) و کسانیکه بشاه اسمعیل

۱ بجا

۲ بخانه

۳ ادّعی

۴ یاری کننداست

رسید که علاج او ازین بابت خواهد شد و این سخن را شنید در حصول شفای فرزند خود باقصی الغایات دست در دامن شاه طاهر مستحکم زد و گفت آنچه مرکوز خاطر قدس مآثر است بیان فرمائید تا مهما ممکن بجا بیآورم و نگذارم کسی گزندی بذات اقدس شما برساند شاه طاهر گفت اگر ولایت (۳۰۱) مرتضی علی علیه السلام مرا قبول کنی و دوستی خانه دان رسول خدا را در دل خود قرار دهی و اقرار کنی بامامت ذرّیّه پاک رسول اکرم امشب که شب جمعه است و من دعا میکنم و امیدوارم که خداوند تعالی عاجلاً شفاء^۱ عنایت خواهد فرمود برهان شاه این کلام هارا بجان قبول نمود و شب در پهلوی ولد خود خوابیده هر چند سعی مینمود که روپوش در روی او بر قرار بماند که تصرف هوا نشود لکن از شدت حرارت تب مردم آن روپوش را بدور میانداخت و برهان شاه گفت چنین معلوم میگردد که عبد القادر همین امشب همان ماست روپوش را از روی او بردارید تا نسیم دنیا بر بدن او وزد تا ساعتی آسایش (۳۰۲) کند و تا قریب سحر همچنان نشسته بود که لشکر خواب^۲ دلش را ربود و در اثنای خواب دید شخص نورانی پیدا شد و فرمود ای برهان بر خیز که خدای تعالی بمرکت علی و اولادش عبد القادر را شفا بخشید و تو باید که از گفته فرزندم شاه محمد طاهر ملقب بمؤمن شاه بیرون نروی برهان شاه از فرط^۳ خوشوقتی از خواب بیدار شده دید که لحاف بر زبر عبد القادر است پرسید که لحاف بر بالای عبد القادر پوشانیدید^۴ گفتند در همین دم خود بخود روپوش بحرکت در آمده بالای عبد القادر پوشیده شد و ماها از دهشت

پوشانید^۴ فرت^۳ خاب^۲ شفاع^۱

پادشاهانه گردانیده بجهت یمن آن سیّد زکی را از جمله مجلسیان
حضوری قرار داده و پایه قدر و منزلت او را از (۲۹۹) تمام مقربان
گذرانید رباعی

تو چون دانه قیمتی غم مدار * که ضایع نگرداندت روزگار
اگر ریزه زر زدند از گاز * بیفتد بشمعش بجویند باز
خداوند تعالی رحمت کند صاحب سخنها که فرموده نُزِّلَتْ
بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ^۱ يُرِيدُونَ لَيُطْفِئُوا نُورَ آلِهِ (يَأْفَواهِمْ) وَاللَّهُ مَتِّمُ نُورِهِ
وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ^۲ اگر تمام مشرکان از حق منکر شوند و هو
عینی عن العالمین و بر قرار است فرمود گز جمله کائنات کافر
گردد^۳ * بردامن کبریا نشینند^۴ حال باز آمدیم بسر مطلب
برهان شاه را پسری بود عبدالقادر نام پسر بقب محرقه گرفتار
شده بود و تمام اطباء از هر مذهب و طایفه از معالجه عاجز ماندند
کار بجائی رسیده بود که برهان شاه میگفت در معالجه فرزندم
(۳۰۰) چنانم اگر پهلوی مرا بشکافند و جگر مرا بر آورده در
علاج او صرف کنید که حیات او را بر حیات خود میگزینم کار
بجای رسیده بود که صدقات به بتخانه ها فرستاده بود و از کافر
و مسلمان نمانده بود که طلب دعای خیر در حق او نکرده و هیچ
معالجه نشده بود و معالجه پزیر بود که اطباء جواب داده بودند و
مأیوس شده بودند تا اینکه شاه طاهر فرمودند که مرا چیزی بغاطر

۱ Коран, 3(30).

۲ Коран, 61(8); в суннитской и шиитской редакциях Корана последнее слово — الكَافِرُونَ. Возможно, что окончание этого стиха здесь заменено другим окончанием, взятым из суры 61(9) или из суры 9(33).

۳ Размер не выдержан.

۴ ننشید کرد

جامع علوم ظاهری و باطنی بود رسیدم و مثل او ندیده بودم و در تمام صفات حسنه عظیم المثل است این همه با بزرگان و دانشمندان (۲۹۷) مجالست کرده‌ام مثل بزرگوار نه دیدم نه در ایران و نه هیچ کجا^۱ ندیدم و نیست چنین فاضلی و عالمی هر آینه نعمت عظمی دانسته بخواندن علم مجسطی مشغول شدم و از میامین نفوسی قدسیّه او فیوضات نامتناهی شامل حال بنده گردیده و بسیار از مجهولات اسرار و مکنونات معلوم و منکشف گشته که طایر بلندپرواز انسانی را بمدارج عالیّه او کند و عقل ذرّه بین نکته دانات عقلای زمان را از اطوارش آگاهی نه ع* در وصف کمالش عقلا حیرانند * بقراط حکیم و بو علی سینا نادانند^۲ * برهان شاه طالب مجالست آنقدوة اقام شده در زمان مکتوب شوق آمیز و محبت انگیز بقلعه پرنده فرستاد باین مضمون رباعی

چه باد صبح گذر کن سوی حدیقه انس (۲۹۸)

چه سرو ناز قدم رنجه کن باین گذار

مسیح وار نمازنده روح و جان مرا

تو ماه بدر و جهان شب جهانیان مسیبار

چون خواجه جهان دکنی نامه را کشود و بر مطلب آگاهی حاصل کرد ناچار ولایت شده شاه سپید طاهر را احضار کرد بعد از قبول او اسباب سفر مهیا در سنه نهصد (و) بیست و هشت او را بسمت احمدنگر توجه داده و اعیان و شراف بامتقبال شتافتند و او را با کرام و عزّت بشهر در آوردند و برهان شاه بعد از ملاقات دید درجات و کمالات و سطوت و شوکت و بزرگی او از آنچه پیر محمد ذکر کرده بود بالاترست لهذا آنسرور را مشمول عنایت

کجا^۱

Метр не выдержан.^۲

رفع اتهام حکم کرد که پروانه قتل او را بنویسند و در پنهانی بمیرزا حسین که ناظر دیوانی بود بند و بست نمود بقرار کردن شاه محمد طاهر با اهل بیت خود بعزیمت هندوستان متوجه بندر جرون شدند و از اتفاق حسنه روزیکه کشتی روانه هندوستان میشد آنها همان (۲۹۵) روز رسیدند بعد الورود^۱ داخل در کشتی شدند و بعد از نماز جمعه چون نسیم عنایت سبغانی بر سفینه^۲ وزیدن گرفت از آن بندر روانه و جمعه دیگر در بندر کود که یکی از بنادر هندست وارد (شدند) و گویند که آن قورچیان که مصحوب قتل او بودند چون که اراده الله تعالی تعلّق نگرفته بود که شاه طاهر شهید شود و باید شاه طاهر عاقبت محمود بلاد دکن را از فیض قدوم شریف گلستان ارم سازد برسیدن آن بندر فرستاده گان پادشاه آن سپید بهند رسیده بودند و بعد از ورود وارد قلعه پرنده شدند و خواجه جهان دکنی که از امرای سلطان بودند از قدوم سعادت لزوم آن بزرگوار خبر یافته بانواع تعظیم و تکریم او را تلقی و ملاقات نموده و نظام شاه بخلاف عادات سابقه استاد پیر محمد شیروانی را (۲۹۶) برسم رسالت نزد خواجه جهان دکنی به پرنده فرستاد و او در آن شهر بخدمت شاه طاهر رسید ملکی دیده بصورت بشر و جهانی بلباس وحدت و عیسی گاه دانش آموزی یوسفی وقت مجلس افروزی وجود مبارک آنجناب را دولت شگرف و نعمت بیمپایان دانسته قریب یکسال در حضور او بخواندن درس محسّطی مشغول و بعد از یکسال پیر محمد باحمدنگر مراجعت کرده خدمت برهان شاه و برهان شاه پرسید که این همه موجب تأخیر چه بود جواب داد که درین سفر بخدمت دانشمندی که

صفینه^۲ لدالورود^۱

یکی از مضافات ^۱ قزوین است که در سرحد گیلان است توطن اختیار نموده بود و اولاد آنجناب هنوز ^۲ بسادات خواندیه مشهوراند و در نزد سلاطین و حکام معزز و مکرم بودند و حکماء و عرفاء و بزرگان اخلاص بآن بزرگوار صادق بودند و چون خلافت و ولایت و سجاده نشینی از طرف والد خود باو رسیده و پیروان از هر دیار دست ارادت بدامن ولای آنحضرت زدند و منقاد و مطیع فرمان مبارک آن سرور بودند و باعث بشهرت عظیم شد و میرزا شاه حسین اصفهانی که (۲۹۳) ناظر شاه اسمعیل صفوی بود با تَبَعَهُ خود بشاه طاهر ارادهٔ صادقۀ ثابت ^۳ داشتند و شاه طاهر از قزوین ^۴ پیرون شدند و ریاست کاشانرا اختیار نمود و بدان دیار تشریف بردند قضا را طالبان و پیروان و مریدان از هر اطراف هجوم آور شدند و مسند تعلیم و تعلّم رواج گرفت و شهرت تمام گرفته و مریدان از چهار سمت روی بکاشان آوردند و کلانتران بلده از روی حسد و عداوت سراسر تهمت بشاه اسمعیل ^۵ نوشتند که حال طایفه اسمعیلیّه و داعیان ایشان مانند صبح از شرح و بیان مستغنی است و شاه محمد طاهر که درین عصر مقتدای ایشانست در ترویج آن مذهب میکوشد و مذهب شان بغایت (۲۹۴) در ترقیبست و ملحدان و چراغ کشان ^۶ و محمودیان و زندیقان برو مجتمع گشته اند و با سلاطین و بزرگان اتحاد تامی دارند و سلاطین اطراف باو بیعت کرده اند و زودست که در مذهب اثنا عشری احدی باقی نماند و همه مذهب اسمعیلیّه اختیار ^۷ کنند شاه اسمعیل صفوی ^۸ چون خود او هم در سلسلهٔ جلیله متهم بود بجهت

۱ مضافات

۲ هنوز

۳ ثابت

۴ قزوین

۵ اسمعیلی

۶ چراغ کوشان

۷ اختیار

۸ صفویه

مردم به جنازه او را بر زمین گذارده و روی جنازه (۲۹۰) را باز میکردند و روی جسدا میپوسید و بعضی گفته‌اند چونکه در زمان پدر وفات کرد ازین جهت امام جعفر موسی را جانشین خود قرار داد اما شیعه اسمعیلیه از آنجایکه از واضحاتست که صاحب خانه بهتر میدانند از بیگانه میگویند که اسمعیل نمرده بود لیکن تقیّه موت او را ظاهر کردند که بنی عباس قصد قتل او نکنند و اصل نض اولست و گویند حضرت اسمعیل امام است نه موسی و بعد از اسمعیل ولد او محمد امام بود و محمد بجانب ری تشریف بردند و وارد شدند بقاضی منصور و منصور صبیّه خود را باو تزویج نمود و از آن بلد بهمرای بایزید بسطامی رفتن بفرغانه و آن جنابرا چهار پسر بود احمد و حسین و علی و جعفر اما احمد و حسین بطرف دیلم (۲۹۱) رفتند و امامت بر احمد قرار گرفته و حسین بمردیه پیری رسید ملقب به پیر غالب الدین و علی و جعفر بطرف خراسان رفتن و حضرت اسمعیل مادرش هم نیز حسینی نسب بود و بعد از آنکه دولت سلاطین فاطمیین در مصر سینه پانصد^۱ و شصت و هفت انقراض پذیرفت ولد نزار بن مستنصر بالله اسمعیلی هادی بالله در ملک ایران در الموت متمکن سریر حکومت گردید و حکومت این طایفه صد و هفتاد سال امتداد یافت تا در زمان حکومت شاه خورشاه هولاگو خان خروج کرده و شاه خورشاه با اهل بیت خود متفری شد بطرف آذربایجان و در تبریز متوطن شد در آخر یکی از اولاد شمس که از سادات سجاد نشین بود (۲۹۲) و اسم او مشهور بمؤمن شاه ابن قاسم شاه بن شمس الدین محمد بود و در موضع خواند که

^۱ پانصد

دیدن برهان شاه رسول خدا را که فرموده بود آنچه فرزندم شاه محمد طاهر بفرماید بآن عمل کن تا فرزندت شفا یابد و آخر هم بدعای (۲۸۸) او شفا یافت و کرامت‌هاییکه از این خاندان واده^۱ جلیله دیده شده باید دانست که سادات اسمعیلیه صحیح النسب و بر حقد و هر کسی قبول نکند خود داند و مرتضی علی و پیغمبر خدا و هم باید دانست که این کسان هم حضرت امیرالمؤمنین را قبول نکردند خلاصه کلام از نسب شاه محمد طاهر الملقب بمؤمن شاه بن اسلام شاه بن قاسم شاه بن محمد زرنوز ملقب بشمس تبریزی بن رکن الدین محمد ملقب بشاه خورشاه بن علا الدین محمد بن جلال الدین حسن بن علا محمد بن حسن علی^۲ ذکره السلام بن قاهر بن مهتدی^۳ بن هادی بن نزار بن مستنصر بالله که سلطان مصر من ذریه اسمعیل بن جعفر الصادق علیهم السلام است و جعفر الصادق پسر ارشد خود را اسمعیل را^۴ ولیعهد خود قرار داد (۲۸۹) چونکه اینمطلب بر عامه و خاصه معلوم و پوشیده نیست و تواتر مشهور است و تمام اولاد حضرت امام جعفر الصادق آگاه بودند و همه متفق بودند و در همه تواربها مسطور است و کسی نمیتواند منکر شود ولی بعضی از معاندین گفته‌اند چون حضرت اسمعیل در پشت خانه خدا شرب خمر نمود این بد سبب شد بر اینکه حضرت امام جعفر الصادق او را عزل فرمود و امر ولایت را بعد از موت مُلسم داشته بموسی و او را بشارت بآتش داده و باز روایت کرده‌اند که در وقت موت اسمعیل امام جعفر جَزَع جَزَعًا عَظِيمًا و حَزَنَ حَزَنًا طَوِيلًا یعنی جزع کرد جزع کردن بزرگ و محزون بود محزون طولانی و بعد از غسل او سه

اسمعیل را^۴ معتدی^۳ حسنعلی^۲ خوانده^۱

کتاب چنین نوشته که چون از شاه محمد طاهر علوی الحسینی شرحی^۱ در میان آمده لازم است که بعضی از سرگذشت و گذارشات او باید گفته شود لهذا وقتی که در ایران بود از دست جهّال و مردمان مفسد آن بلد از ایران فرار نمود (۲۸۶) بطرف هندوستان چندی مرقوم گردانم انشاء الله تعالی و یقین باید کرد که حضرت شاه محمد طاهر یکی از اولاد خلفاء و سلاطین اسمعیلیّه مصر است که ایشان سادات حسینی و در کتاب حبیب السیر مسطور است که اسمعیلیّه که سلاطین فاطمیین باشند در بلده مغرب و مصر بعزت تمام سلطنت مینمودند و در زمان سلطنت آنها شیعه ظاهر و نمودار گردید و با همه کس بمرّوت و مهربانی و عدالت و رَأْفَت را بانتهای رسانیدند مخصوص با یتیمان و بیوه زنان مثل اجداد بزرگوارشان رفتار میکردند و مدّت دولتشان دوصد و هشتاد و شش سال امتداد کشیده و اوّل کسیکه از آنها ظهور کرد و مالک سلطنت ظاهری شد ابو القاسم محمد بن عبدالله المقلّب بمهدی محمد بود که از نسل محمد بن اسمعیل (۲۸۷) بن امام جعفر الصادق است و در آنزمان هواخواهان بنی عبّاسی در زمان خلافت و سلطنت بنی فاطمه در مصر اختلاف در نسب آنها کردند و الا صحیح النسل و نسب اند و خبر داده اند در حدیث حضرت رسول خدا که قال رسول الله علی رَأْسِ ثَلَاثِمِائَةِ تَطُوعُ الشَّمْسِ مِنْ مَغْرِبِهَا یعنی در اوّل سنه سیصد آفتاب طلوع میکند از مغرب زمین این بود که مهدی محمد اسمعیلی از طرف مغرب مثل آفتاب طلوع کرد و لوای امامت و ولایت افراخت در مصر و شام و حلب و حرمین و بغداد تماماً مسخّر و مطیع آنحضرت شدند و از قرار خواب^۲

ادای حرفهای بدیکه در باره آنجناب و مذهب او بزبان جاری کرده بودند پیشیمان و خجل و شرم سار شدند و این خبر چون بسمع سلطان بهادر رسید در احترام آنحضرت بیش از پیش کوشید و بعد از سه ماه رخصت انصراف ارزانی فرموده و در سنه نهصد و سی از احترامیکه بشاه طاهر کرد و از قدم مبارک او سلطان بهادر بر سلاطین خلیجیه مسلط گشته ولایت هندرا بتصرف خود در آورده و بر تخت سلطنت قرار گرفته مقرر شده بود که سلاطین بروند بسلام سلطان بهادر (۲۸۴) و برهان شاه شاه طاهر را در خلوت خواند و عرض نمود که هرگز نخواهد شد که فلان بر تخت نشیند و ما او را سلام کرده باشیم شاه طاهر را تدبیری بغواطر رسید و فرمود در نزد من قرآنپست بغطا جد بزرگوارم حضرت امیر المؤمنین علی علیه السلام که سلطان بهادر خبر دارد و بسیار طالب دیدن او را دارد و مرا بغاطر میبرد که اینمقدمه را با خداوند خان در میان آوریم و روز ملاقات آنرا همراه به بریم البته از برای پیشوازی آن کلام از تخت فرود خواهد آمد و باستقبال خواهد شتافت برهان شاه را پسند خاطر گشته روز دیگر که شهنشاه شرقی نژاد پای بر تخت نه پایه نهاد باتفاق برهان شاه شاه طاهر بجایکه جهت ملاقات ترتیب داده بودند متوجه شدند چون نزدیک رسیدن شاه طاهر آن قرآنرا گشودند و بر دست گرفتن خداوند خان (۲۸۵) بسلطان عرض کرد این کلام همان قرآنپست که خط شریف علی بن ابی طالب علیه السلام است سلطان بهادر بی اختیار از تخت بزیور آمد باستقبال شتافت اول قرآنرا گرفته و زیارت کرد و سه مرتبه بر چشمان مالید و بعد جویای احوال آنها شده پس سلطان باز بر تخت بر آمده و برهان شاه و شاه محمد طاهر در مقابل بر آمده و استادند سلطان از استادن شاه طاهر کمال اضطراب بهم رسانیده و تکلیف جلوسی نمود و صاحب

بحری که در احمدنگر بر تخت قرار گرفته بود شاه محمد طاهر را با اشیای نفیسه نزد سلطان بهادر بگجرات فرستاد سلطان بهادر ملاقات شاه طاهر نمود چندی در تعظیم و تکریم آن بزرگوار نکوشید و خداوند خان که وزیر بود و از جمله مریدان شاه طاهر بود و بر دانشمندی و نجابت و سیادت و مرشدی آنحضرت با خبر بود بسمع سلطان بهادر رسانید و سلطان بهادر را پیشیمانی ره داد^۱ بجهت تدارک و تلافی مافات مجلس عظیم آراسته یکی از مقرران و خدمت کاران را بطلب شاه طاهر فرستاده وقتیکه شاه طاهر حاضر گردید بالاتر از جمیع اکابر و علماء جای داد و متعذر شد (۲۸۲) و گفت اگر بنده نسبت بملازمان شما کوتاهی شده باشد مأخذ نفرمائیید که در مجلس حالیه فراخور شأن و جلالت و بزرگواری شما لوازم اعزاز و اکرام حتی المقدور بجا میآوریم و گویند که جمیع علمای گجرات و خاندیس^۲ که در آن مجمع حاضر بودند هر يك خورا اعلم علمای شیعه ائدا عشریه و مجتهد میدانستند از تقدّم شاه طاهر رشك برده و دیگ حسدشان بجوش آمده سخنان نا شایسته و بیجا^۳ در باره آن بزرگوار بزبان جاری میساختند و در پیچ و تاب شدند سلطان بهادر خداوند خانرا حکم فرمودند که اهل فضل را در خلوت در مجلس خود جمع کرده با شاه طاهر صحبت علمی بدارند تا قدر همه بر مردم معلوم گردد چون مجلس منعقد گشته همه علماء بر کیفیت و کمیت (۲۸۳) حالات و علم او با خبر گردیدند همه سؤال و جواب در محضر آنجناب مضمحل و دهن بسته و صامت و ساکت ماندند همه بی اختیار بمولویت یعنی بمولا بودن آن سرور و با علم و افضل بودن او اقرار کردند و از

^۱ رخداد

^۲ خاندلیس

^۳ بیجا

گرفت و در عمل امامت بسیار بقاعده و خوبی رفتار مینمود و پیروان از همه جا ^۱ رو باو میداشتند و زکوة مال خود را باو میرسانیدند و معلّمان آن طایفه خلّقا با امامت اسلام شاه میخواندند و آن جناب در اواخر عمر بایران تشریف آوردند و در اوّل محالّ کرمان در شهر بابیك و از آنجا ^۲ از روی یزد و کاشان در شهر قزوین ^۳ توطن نمودند و از همه اطراف مریدان ^۴ و پیروان رجوع باو داشتند و اهل ممالك بغایت خوشوقت بودند و از اصفهان و کاشان و شیراز و کرمان و دامغان ^۵ و رودبار و جرجان و خراسان و قاینات ^۶ و هرات و کابل و بدخشان و هندوستان و تمام بلادها بحضور او حاضر میگرددند و با حاجات بر آورده مراجعت (۲۸۰) مینمودند و آب شفا برای هر خسته و بیماری از نزد آن بزرگوار باطراف بلادها ^۷ میبردند و در سخاوت و مروّت و شجاعت مثل اجداد طاهره بود و مولانا اسلام شاه ولیعهد خود قرار داد ولد خود مولانا محمد را و مولانا محمد بعد از پدر بزرگوار بر مسند امامت متمکّن و بر قرار گردید و بزرگان دین و رؤسا ^۸ از همه جا بدیدار مبارک آنحضرت برای تبریک حاضر گردیدند و صاحبان بصیرت در حضور انور آنحضرت از رخسار منور میدیدند آثار امامترا و در زمان آنحضرت از اهل ایران از کسانیکه فی الجمله دانا و عارف بودند رشته ارادت در گردن عقیدت نهادند و همه بر راستی در شاهراه حقیقت قدم میزدند و در تواریخ اسم مبارک آنحضرت شاه محمد (۲۸۱) طاهر است فی تفصیل احوال و حکایات آن بزرگوار در تواریخ فرشته مسطور است و آن حکایات اینست که برهان شاه

مَرّکَه ^۴ غزوین ^۳ و از آنجا ^۲ از همه جا ^۱
 رؤسا ^۸ بلاد ^۷ غاینات ^۶ دامغان ^۵

مینمودند اوّل از تمبریز که بیرون شدند از طرف جیلان و چندی در آن ملک ماندند و بعد بطرف کاشان و ورامین چند گاهی توقّف نمودند و از آن بلد بطرف قزوین^۱ و از آنجا^۲ بدامغان^۳ و رودبار و در آن دیار خیلی مکس نمودند و بعد روانه خراسان و هرات (شدند) و از هرات به بخارا و باز مراجعت بهرات و تمام آندیارها^۴ و کابل و بدخشان تا الی^۵ پنجاب و ملتان و قدری از ملک سندرا سیر نمودند و باز مراجعت در ملتان توطن نموده و باز از آنجا^۶ روانه تمبریز (شدند) و از تمبریز بدیلم و از دیلم بجانب مغرب و مصر و شام و رومیّه^۷ و با ملّای روم ملاقات نمود (ند) و چندی در آندیار مانده^۸ و از آنجا^۹ بهمراه ملّا جلال الدّین صاحب کتاب مثنوی به تمبریز آمدند و بعد (۲۷۸) از تمبریز باز بملتان و ملک پنجاب آمدند و بقیّه عمر در همان دیارها بودند و پیروان از اطراف میآمدند و بمطلب رسیده و مراجعت میکردند و مولانا شمس الدّین محمد تمبریزی ولیعهد خود قرار داد ولد خود قاسم شاه را و داعیان و معلّمان و ریشسفیدان طایفه اسمعیلیّه را خبر داد که بعد از من ولد من قاسم را بدانید که اوست صاحب تمام عالم و حسام الدّین را^{۱۰} بطرف روم فرستادند و ملّای روم اکثر اوقات ملازم خدمت (او) بود و کار او نصیحت و موعظه بود و در سنه ششصد (?) و سه مولانا قاسم شاه در جای پدر بزرگوار خود قرار گرفته و مدّتی بر مسند امامت بر قرار بود و ولیعهد خود قرار داد ولد ارشد خود اسلام شاه را و اسلام شاه بعد از والد خود بر سریر امامت (۲۷۹) قرار

۱ غزوین ۲ و از آنجا ۳ بدامغان ۴ اندیایا

از ۹ منده ۸ عرومیّه ۷ از آنجا ۶ تا الا ۵

حسام الدین را^{۱۰} آنجا

و جانشین بر قرار نمود ولد خود شمس الدّین محمّد را (۲۷۵) و اسرار ولایت را باو سپردند و بدانید که از رکن الدّین محمّد بمعد گذارشات این خانه واده جلیله در هیچ تواریخ بنظر حقیر نرسیده شاید مثل زمان سابق که سلطنت ظاهری نداشتن سرگذشت این طایفه در خیلی تواریخ دیده نشده البتّه چنین باشد چونکه اجداد رکن الدّین محمد چه در مصر و چه در ایران سلطنت و ریاست ظاهریرا متصرّف بودند ولی از زمان رکن الدّین محمد که ریاست ظاهریرا ترک نمودند مردم اغیار^۱ از راه عناد اراجیفها گفتند فامّا باید دانست که صاحبخانه از درون خانه خود بهتر با خبر است نه بیگانه و شخص بیرون از اندرون چه خبر دارد و اینرا هم باید خیال کرد و دانستکه صحیح هم باید باشد که مرید از مراد خود (۲۷۶) البتّه با خبر تر است نه هر بیخبری و از زمان رکن الدّین محمد از کم و کیف کما هو حقّه از مریدان این سلسله شنیده شده که از داخل خانه بهتر با خبرند از بیرون اینست که در زمانیکه مولانا رکن الدّین محمّد در تهریز تشریف داشته بودند از پیروان در آن دیار بسیار بودند و مولانا رکن الدّین محمد بعد از ورود آنجا^۲ چندی از رؤسای طایفه را از هر جا^۳ طلبید و منصب باطنی که امر ولایت است بولد خود شمس الدّین که اسم مبارک او محمد زردوز مشهور بود واگذار نمود و شمس الدّین بعد از والد ماجد خود جای پدر را گرفت و معلّمان و داعیان از هر طرف میآمدند و تجدید عهد میکردند و مرخص شده به سر کار^۴ و وطن خود میرفتند و شمس الدّین خود بنفس (۲۷۷) نفیس در بین جماعت و پیروان خود که شیعه اسمعیلیّه باشند گردش

عقیار^۱

آنجا^۲

هرجا^۳

به سرکار^۴

میدهند و مراد مییابند و این آثاریکه^۱ الآن مشاهده میکنم گاهی نمیدیدم که اگر آنوقت این نوررا دیده بودم هرگز دامن او را (۲۷۳) رها نمیکردم عطار گفت ای برادر یقین بدان که در آنوقت در دل تو شك بود و دست از آلوده گئی دنیای دنی برنداشتی بودی و لسانا اسم امامرا بر زبان میآوردی و در این سفر که بمطلب رسیدی بدانکه دست از آلوده گئی دنیا باز داشتی^۲ البته بآرزوی دل واصل شدی و ازین جهت که آثار امامترا ظاهرًا مشاهده کرده‌ایم و بجز نور ولایت بنظر ماها چیز دیگر دیده نمیشود و در زمان پیش در عهد پیغمبر هم همین صورت بود مثلاً حضرت سلمان نور میدید و لیکن ابو جهل مثل خود بلکه پست^۳ تر میدید و خودرا برتر میدید الآن هم روشنی‌را چشم بینا می‌بیند نه که اعا بدان ای برادر که چشم ناشناس هم اعماست و چشم حق بین چشم دیگر که گفته است فرد * دیده خواهم که باشد شه‌شناسی * (۲۷۴) تا شناسد شاهرا در هر لباسی * و مطابق این که گفته‌اند * فرد * تو بتاریکی علی‌را دیده * زان سبب غیری برو بگزیده * حاصل کلام روزی مولانا رکن الدین محمد بعطار گفت تو باید به‌مراه صدر الدین بروی بهندوستان وزودست که من ازین حکومت فانی خواهم گذشت و در کتاب دبستان مسطور است که بعد از علاء الدین محمد ولد ارشد او رکن الدین محمد خورشاه پادشاه شد و حسن مازندرانی (را) که یاغی شده بود گرفته سیاست نامه یافته و در زمان هولاگو متفری شدند با اهل و عیال خویش بطرف ترکستان در سنه ششصد و پنجاه (و) يك در تبریز متوطن شد و در پنهانی طلب نمود چندی از رؤسای^۴ طایفه‌را و در حضور جمعی ولیعهد

از رؤسای^۴ بلکم پس^۳ باز داشت^۲ آساریکه^۱

درگاه خود ناامید نماید و از حال به بعد با خود امامست که جوئیای ماها باشد و تا سه روز در همان مکان برقرار بودند روزانه سوّم دیدند شخصی آمد و گذشت و متحمّل آنها نگردید عطار و صنعان باز پیشه شدند که این مکان راه عبور و مرور که نیست که خیال کنیم که راه گذر است (۲۷۱) و براه خود می‌رفت و باین جا^۱ کسی می‌آید که راه گم کرده باشد و این شخص هیچ نرسید و جوئیای راه نشد شاید ستیری باشد گویا ارواح^۲ نبیاء آذهارا حرکت داده هر دو بشتاب آمدند تا باو رسیدند و جویا شدند از کجا^۳ می‌آئی گفت از هند پرسیدند بکجا^۴ می‌روی گفت بطرف قهستان بچه کار فرمود بدیدار امام زمان بعد عطار پرسید اسم مبارک امام چیست جواب فرمود رکن الدّین محمد و جوئیای اسم خود او شدند گفت صدر الدّین این مطلب را که شنیدند هر دو بخدمت صدر الدّین روانه شدند تا رسیدند بحضور مولانا رکن الدّین محمد و دیدند آنچه را که خواهان بودند و صنعان بعطار گفت ای برادر من چند مرتبه (۲۷۲) خدمت این کسی رسیده از دور و نزدیک و از خارج هم می‌شنیدم که این طایفه این کس را امام میدانند باینکه همه وقت در ریاضت بودم تعیین هم بجهت امتحان خیره نظم می‌کردم مرادی حاصل نمیشد و هیچ آثار امامت در او مشاهده^۵ ننمودم اما می‌دیدم که در جمال و کمال و جلال و سخاوت و عطا و جاهت و حیدر دهر است گاهی بخود خیال می‌کردم که (از) اولاد رسول خدا است و بزرگ است مطابق قول جدّ بزرگوارش رفتار میکند و کرامتی هم که از او ندیدم مرا عجب می‌آمد از آنهائی که نیاز باو

بکجا^۴ از کجا^۳ ارواح^۲ و باین جا^۱

مشاهد^۵

وقت خود را نشناخته باشد موت او موت زمان جاهلیت است در این صورت بعد از اینکه عمر بآخر رسیده باین تحصیل علم و راه بامام وقت پیدا نکردیم بلکه بوئی از نشان او نیافتیم پس فرق بین ما و عوام الناس چو باشد که از هیچ علمی بهره ندارند جز خوردن و خوابیدن و باز گفت نه اینست کسیکه راه بامام وقت خود ندارد در (۲۶۹) فرمان او نیست باید بداند که زن و مال و جاه برو حرامست صنعان گفت چنین است عطار گفت در این که من و تو معرفت و راه بامام روزگار نداریم چه برتری بر بهیمه یعنی حیوانات نداریم مگر در اکل و شرب فرقی است که ما طعام میخوریم و حیوان کاه و گیاه پس تا مادامیکه راه بامام عصر پیدا نکرده‌ایم آنچه حیوانات میخورند باید ما هم بخوریم برو و یکدل و یکجهت شده باید^۱ از جای خود حرکت^۲ نمود و گفت فرد * خداوند و آن^۳ بنده رحمت کند * که دگان عطار غارت کند * و هر دو از نیشاپور روانه شدند تا رسیدند باصفهان و در کوهی پناه بردند و در میان آن کوه جزیره و در آن جزیره چشمه آبی بود در آن سر چشمه وارد (۲۷۰) شدند بعد از زمانی عطار گفت ای برادر بدانکه تا این حدّ با ما بود که از جای خود حرکت^۴ نمودیم از برای راه بامام پیدا کردن که از مال و منزل و عیال و فرزندان گذشته‌ایم تا این جا بیائیم و ماها علم نداریم که حضرت امام در ظاهر کجاست ولی امام میداند که ما بامید دیدار او از سر جان و مال گذشته در این دیارها^۵ حیرانیم حاشا بکرم او که ما را از

۱ بیا و ۲ حرکت ۳ В подлиннике بر آن، что не

соответствует метру.

۴ حرکت ۵ این دیاها

معاصر علاءالدین محمد بود و ارادهٔ صادقه باو داشت و نیز در تواریخ سر جان ملکم^۱ و (در) تواریخ ایران مسطور است که علاءالدین محمد در سن ده ساله گی وارث مسند پدر بزرگوارش گردید و نصائعی که از برای پیروان میفرمود در اواخر^۲ همین کتاب برشته تحریر خواهد آمد انشاء الله تعالی و ولیعهد خود قرار داد علاء الدین محمد ولد خود رکن الدین محمد ملقب بشاه خورشاه و در تواریخ ایران مسطور است که بعد علاء الدین محمد ولد او رکن الدین محمد بر سریر سلطنت متمکن گردید چون بر سریر فرمان (۲۶۷) روائی بر قرار گشت جمعی از رؤسای ملت^۳ و امنای دولترا بانواع خلعتها بنواخت و میرزا عبدالله اذنانی^۴ با شیخ اسمعیل همدانی را از برای دعوت در هر بلد و سعدی و عطار از جملهٔ اختصاص یافته گان او اند و شیخ مصلح الدین یعنی شیخ سعدی از حضرت مولا مرتضی علی قا الی^۵ مولانا رکن الدین محمد برشتهٔ نظم در آورده و حکایت شیخ عطار (را) علیه الرحمت گویند که شیخ صنعان وارد بر عطار گردید زمان نهاری بود طعام حاضر نمودند در آن حین عطار گفت ای رفیق شفیق اگر اذن باشد چند مطلبی عرض نمایم صنعان گفت آنچه را ارادهٔ تست عین صلاح است عطار گفت معنی حدیث حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرموده اند (۲۶۸) كَه قَالَ النَّبِيُّ لَوْ خَلَّتِ الْأَرْضُ مِنْ إِمَامٍ زَمَانٍ سَاعَةً لَمَاتَتْ بِأَهْلِهَا صُنْعَانٌ گفت صدق یا رسول الله عطار گفت نه اینست که نیز خبر داده که قَالَ النَّبِيُّ مَنْ مَاتَ وَ لَمْ يَعْرِفْ إِمَامَ زَمَانِهِ مَاتَ كَمَيِّتَةِ الْجَاهِلِيَّةِ باز صنعان گفت صدق یا رسول الله و عطار گفت پس کسی که بمیرد و صاحب

تاالا^۵ ادمانی^۴ از رؤسای ملت^۳ در عواخر^۲ ملکم^۱

و سکنای خواجه در قهستان بوده و ملازم خدمت او بود و در آتش‌کده نیز مسطور است که خواجه نصیر طوسی در قهستان و در تمام آن قلاع بجهت دعوت اسمعیلیّه گردش میکرد و مردمرا بدین اسمعیلیّه که اصل دین جعفریست دلالت و ارشاد میکرد و مخالفان دین اسمعیلیان در ایران چند مرتبه خواجه را از برای همین مطلب گرفته و حبس نمودند و خواجه در بعضی از گرفتاریهایش تَقِیَّه میگفت که من اسمعیلیّه نیستم من طریقهٔ امام حنبل را دارم یا آنکه تَقِیَّه گفته بوده و یا از زبان او عداوتاً شهرت داده بودند و بعضی از معاندین میگفتند اگر او مذهب امام (۲۶۵) حنبل را دارد پس چرا رواج مذهب اسمعیلیّه را میدهد این خبر بخواجه رسیده بود جواب گفته بود پولهای ایشان مرا باین کار باز داشته و اخلاق ناصری را حسب الحکم تصنیف نمود باسم جناب حسن ناصر یعنی اخلاق ناصری و مطلوب المؤمنین هم از تصنیفات خواجه محمد نصیر طوسی است که حکم علاءالدین محمد شده بود^۱ در قانون و طریقهٔ اسمعیلیّه و اخلاق و صفات و رفتار و گفتار مؤمنین که حال هم در بین اسمعیلیان اینهر دو کتاب موجود است و در اخلاق ناصری رمزاً ثبوت میکند امام حاضر را و می‌رساند که من در حضور او محکوم بحکم و هر جا که اسم سلطان را برده مقصودش مولانا علاءالدین محمد است و دیگر مرتبه او را مخالفان حبس کردند و ایلخانی که یکی از ملازمان علاءالدین محمد بود خواجه را از حبس نجات (۲۶۶) داد و به‌مراه خود نگه میداشت و نهات‌هایکه متعلق بایلخانی در بین اسمعیلیان از برای دلالت و دعوت و ارشاد بی تَقِیَّه و بابا افضل کاشانی نیز

شد بود^۱

و خوش سیما بود در تواریخ سر جان ملکم^۱ مسطور است که حسن ناصر از ارتکاب و اشتغال مناهى دقیقه مرتکب نمیشده و مبرا از عیوب و معرّا از علل بوده و مردم را امر بمعروف و نهى از منکر مینمود و در همان تواریخ مینویسد که حسن ناصر از نسل خلفای مصر است و از ذرّیه اسمعیل بن جعفر الصادق است که از خلفای فاطمیین مشهور و معروف است و ملقب بحسن علی^۲ ذکر (ه) السّجود بود علی سینا معاصر او بود و از جمله اختصاص یافته گان و سرسپرده گان دربار حسن (۲۶۳) بود و از تصنیفات او بسیار است و در مذهب اسمعیلیّه از جمله دعوت کننده گان بود و خواجه^۳ نصیر طوسی و بابا افضل کاشانی در خدمت او تحصیل علوم نافعه نمودند و اسمعیلیّه مذهب بود و حسن علی^۲ ذکره السلام ولیعهد خود قرار داد ولد خود علاء الدّین محمد را و علاء الدّین محمد جای پدر بزرگوار خود بگرفت و ریاست او چهل (و) نشی سال بود و امور اسمعیلیّه در عهد آن حضرت روی بترقی بود و آن اوّل کسی بود از اسمعیلیّه که با ملوک خارجه طرح دوستی انداخته و همه ملوک از اطراف باو ارسال و رسلشان آمد و رفت مینمودند و نهایت احترام از آن میداشتند و خلیفه بغداد هم از پیروان او بود و در ایّام ریاست و سلطنت آن جنگی اتفاق نیافتاد مگر با حاکم (۲۶۴) عراق^۴ و او هم در جنگ اوّل مقتول گشت و خواجه نصیر طوسی هم از جمله اختصاص یافته گان آن جانب بوده

۱ ملکم ۲ حسنعلی ۳ خواجه ۴ محراق. У Маль-

кольма (по франц. переводу): «excepté contre le gouverneur de l'Irak» (J. Malcolm. Histoire de la Perse. Paris, 1821, t. II, p. 135).

و پیروان از اطراف ^۱ برای تجدید عهد بخدمت میرسیدند و بعد از حصول مرادات و مطلب و حوائج بوطن مراجعت مینمودند و مهتدی ^۲ بالله نیز مثل پدر خود اعتنا بحکومت ظاهری مینمودند کما فی السّابق سلطنت ظاهر بتصرّف محمد بن کیا بزرگ امید ^۳ بوده و مهتدی ^۴ بالله اوقات خود را در کار جماعت صرف میفرمودند و جماعتهم با کمال صداقت و اخلاص خدمت میکردند و ضیاء الدّین خجندی که نسب او بسلیمان میرسد بزرگ جماعت قرار دادند و او مردم را بامامت شاه مهتدی ^۵ بالله دعوت میکرد در سنه ششصد (و) بیست (و) دو الهتدی ^۶ بالله ولیعهد خود (۲۶۱) قرار داد ارشد خود القاهر لدین الله را بر تخت امامت و ولایت قرار گرفت و تمام پیروان در فرمان او در آمدند و محمد کیا بزرگ هم برحمت حق پیوست و حکومت ظاهری را هم قاهر متصرّف گردیدند و خاصان همه بخدمت شتافتند و تمام حکام و ضباط ^۷ بدربار حاضر میآمدند و بمطلب رسیده مراجعت مینمودند و تمام رعیت بفراغت میگذرانیدند القاهر لدین الله کمال الدّین قهستانپرا با خواجه ظهیر فاریابی بدیار دیلم از برای دعوت فرستادند و در زمان سلطنت شاه قاهر هیچ آشوبی نشد و خلق باستراحت گذرانیدند و قاهر ولیعهد خود قرار داد ولد عزیز خود حسن علی ^۸ ذکره السلام که ملقب بحسن ناصر است و در زینة التّواریخ مسطور است که مولانا حسن ناصر (۲۶۲) بعد از پدر بر سریر سلطنت و امامت قرار گرفت و آنچه در جلوس پدر بود در جلوس خود جاری و بر قرار نمود و بغایت مهربان و با سخاوت و مروّت و شجاع

معتدی ^۵ معتدی ^۴ امین ^۳ معتدی ^۲ از طرف ^۱
حسنعلی ^۸ ضیّات ^۷ الهتدی ^۶

هجده^۱ رویداد و کیا بزرگ (۲۵۸) امید چون از آمدن مولانا هادی با خبر گردید خود را از حکومتیکه حسن صباح باو واگذار نموده بود خلع نمود و در خدمت شاه هادی خود را بڭاك افگند و عرض نمود که این حکومت و دولت که حسن به بنده واگذار نموده است و برین خدمت مرحمت نمود فرمود که باین کار مشغول باش تا زمانیکه صاحب ولایت ظاهر شود آن وقت اختیار با اوست و حال وقت آنست که مرحمت نموده مؤمنین را بدیدار ظاهر سرفراز و بهره‌مند گردانی جواب فرمودند الآن^۲ باید تو بحال خود بر قرار باشی تا وقت ظاهر شدن خواهد آمد کیابزرگ بعرض رسانید که میخواهم بنده در فرمان و در خدمت‌گذاری بسر برم من بعد در کار آخره مشغول باشم مولانا شاه‌های فرمودند پس اگر این (۲۵۹) خیال بسر داری پس پسر خود محمد را بر جای خود بر قرار نما و خود مشغول به بنده‌گی اشتغال نما و شاه‌های را سه پسر بود و در امورات مریدان و پیروان می‌پرداخت و پیروان از همه اطراف رو بر آن آستان می‌آوردند تا حتی از بخارا و بلخ و بدخشان و آذربایجان و عربستان و مصر و مغرب‌زمین و دیار دیلم و ایران تمامًا در کمال سرور و عیش بودند و همه در خدمت آنحضرت کسب کمالات میکردند و شاه‌های ولیعهد خود قرار داد فرزند ارشد خود شاه مهتدی^۳ بالله را و بعد هر یک از علماء و دانایان حقیقی را از برای دعوت بهر جائی فرستادند از آن جمله ملا علی مازندرانی را که نسب او ببلال میرسد باصفهان (۲۶۰) فرستاد و در سنه پانصد و^۴ ششش ولد او شاه مهتدی^۵ بر تخت ولایت و سریر امامت قرار گرفت

۱ هشتاد

۲ الان

۳ مهتدی

۴ پانصد

۵ مهتدی

هادی به بابا سپیدنا فرمودند از طرف تو خلاقی ظاهر خواهد شد
 سپیدنا ازین خبر بغایت افسرده و متوخش و متفکر شدند و از
 خدمت بیرون رفت (۲۵۶) و آن روز تا شب و آن شب تا صبح در
 اندیشه و فکر بود صبح بخدمت حاضر شد و عرض کرد یا مولانا
 این مطلب که مرحمت فرمودند بنده امیدوارم که بر این بنده ظاهر
 بگردانید همان دم شاه هادی خبری سپیدنا فرمودند در دم حسن
 صباح بمجّرد شنیدن از خدمت مرخص و در منزل آمد و گویند
 همان ساعت طشتی و کاردی مهیا نمود و چهار پسر خود را فرد
 سر برید و بعد فرمودند که ای جماعت من هر چهار فرزند خود را
 سر بریدم که شماها بعد از من گمراه نشوید و منافقین شماست
 نکنند و بگویند حسن از جهت خود و اولاد خود این امر را ظاهر
 کرد و شماها از باطن کار با خبر باشید و بدانید که این سلسله
 جلیله از نسل مولانا نزار بن مستنصر بالله من صلب مولانا
 اسمعیل بن (۲۵۷) امام جعفر الصادق علیهم السلامند و پیروان
 تماماً^۱ بر صدق و قدردانی و جوانمردی بابا سپیدنا شکرها نمودند
 و از مرحمت و عنایت مولانا شاه هادی که نخواست که پیروان در
 شبهه بیفتند ابراز مطلب را ظاهر کردند و آفرین بر مردانگی
 و دینداری بابا سپیدنا حسن صباح که از این سبب چهار پسر خود را
 از يك كلام مولانا فرمود سر برید و مطلب دیگر اینکه حکیم سوزنی
 که اسمش شمس الدین محمد است و نسب او بسلیمان فارسی
 میرسد ارشاد گرفته پسمرقند رفت از برای دلالت و دعوت در
 سنه^۲ پانصد و شصت و نه (برحمت خدا رفت) و رحلت بابا سپیدنا
 ازین دار فانی و بدار باقی در شهر ربیع الآخر در سنه پانصد^۳ و

پانصد^۳ پانصد^۲ تمام^۱

و خود بمصر مراجعت^۱ کردند و در نواحی مصر و شام و سلمیه و خوابیه و سائر آن ولایت‌ها محی‌الدین عربی‌را^۲ از برای دعوت و دلالت بر قرار نمودند (۲۵۴) و محی‌الدین جماعترا دلالت مینمود بامامت حضرت شاه نزار و میگفت بمردم که ولی عهد مولانا نزار بدانید که ولد او شاه‌های مپاشد و آن جناب با حسن سعید بایران رفته‌اند و تا آن ملک مسافت^۳ بسیار است اگر بخواهید که امام زمانرا دیدار کنید باید ریاضت بکشید تا صفای قلب پیدا کنید تا نور حق در دل شما تجلی کند و مولارا دیدار توانید کرد و محتاج برفتن آندیار نیست و وفات محی‌الدین عربی^۴ در بیست (و) دوم ربیع الثانی سنه ششصد و سی و هشت در دمشق بوده در دامن کوه قاسیون^۵ از برای سنه او شاه ناصر خسرو علوی فرمود فرد * عقل فرمود صاحب الارشاد^۶ * سال ترحیل او بقدر زمین * باری شاه‌های (۲۵۵) با حسن سعید عزیمت الموت فرمودند چون بنواحی آنجا^۷ رسیدند حسن سعیدرا فرستادند که سیدنارا بگو راز مارا از عامه خلأقی مخفی بدارد که صلاح در آنست بابا سیدنا چون خبر یافت باستقبال بیرون آمد با رفیقان گفت که اینکه ما باستقبال آمده ایم سیدی هست از کعبه می‌آید چون مولانا بقلعه تشریف آوردند غیر از بابا سیدنا و حسن سعید کسی از باطن اطلاع نداشت و سیدنا با پیروان بامر و فرمان آنحضرت رفتار میکردند چون چندی برآمد و سیدنا در خدمت بود روزی شاه

اعرابی^۴ مصافت^۳ اعرابی‌را^۲ مراجعت^۱

(во всех изданиях) — نفعات الاذنی У Джамі فاسون^۵

آنجاه^۷ صاحب الارساد^۶ قاسیون

کردند گفتند ایراهب بدانکه بعد از يك سال دیگر فلان ماه و فلان هفته و فلان روز و فلان زمان فرزندی من نزار با دو فرزند خود و حسن سعید که از خاصان من اینجا^۱ خواهند آمد حاجت خود را از او بخواه و از آنجاییکه اعتماد (۲۵۲) واثقی بکلام آنحضرت داشتم در انتظار بودم تا کنون گذرانیدم و این مژده روز بروز بر بجهت و مسرت من میافزود تا امروز که سر وعده بود تهیه فراهم آورد^۲ منتظر بودم تا از عنایت باری بمطلب پیوستم اکنون بهره میفرمائید استادهام شاه نزار گفت که چند روزی در اینجا^۳ خواهم ماند^۴ و اسرار ما را از خلق پنهان میباید داشت بعد از چند روز عزیمت بغداد فرمودند و مدتی که در آنجا^۵ نزول اجلال داشتند و مستعلی خبر یافت که نزار در بغداد کسی فرستادند نزد خلیفه که برادر نزار بدان دیار آمده او را بجانب مصر روانه نمائید و اگر احوال نمایند منتظر لشکر باشند که ببغداد خواهم فرستاد و انواع خرابیها خواهد شد بعد از رسیدن این خبر بشاه نزار که رسید (۲۵۳) رو کرد بحسن سعید و فرمود که برادر مستعلی^۶ مرا بشهادت طلبیده ناچار من بمصر میروم و تو با فرزندانم هادی باید بروی در ایران در الموت پیش حسن صباح ایحسین سعید تو بدان که حسن صباح حکومت خود را بوزیر خود کیا بزرگ و گذار نموده و خود در خلوت نشسته و بدل بیقرار و چشم اشکبار شب و روز در انتظار ماست چونکه من خود باو وعده نمودهام و وعده وفا شود و از بغداد روانه ولایت خوزستان و از آنجا^۷ شاهپیرا با حسن سعید بقلعه الموت نزد بابا سیدنا قدس سره فرستادند

در آنجا^۴ خاهم ماند^۳ در اینجا^۲ اینجا^۱

از آنجا^۶ برادر مستعلی^۵

خود^۱ مراجعت نموده و آن رقعه را بخدمت المصطفیٰ لدین الله نزار حاضر مینماید و مولانا نزار آن کاغذ را گاهی که میگذشاد او نوشته بود که فرزندان مخصوص تو هستی و هر کس راه حق را طالب است البته باید که اطاعت امر فرزندان نزار را بر گردن بگیرد و متابعت او کند و حسن سعید به مجرد مشاهده کردن این کرامت سجد کرد و از روی اخلاص مُنقاد او شد و عرض نمود مطیعم بآنچه فرمان دهی حضرت نزار فرمود (۲۵۰) که مستعلی خیال آشوب دارد چاره نیست بجز فرار کردن چاره دیگر نیست و الا دین بآمال خواهد شد تو برو و ده سراسب ترتیب ده و مهیا کن تا درین شب از دست دشمن فرار نمائیم که حسن سعید بموجب فرموده آن حضرت عمل نمود و بخدمت آن سرور آورد آنحضرت با فرزندان و حسن سعید و سائر خواصان خویش سوار شدند و در همان شب از مصر روانه گردید رو بجانب شام چندیکه راه طی^۲ نمودند روزی رسیدند به غار که مکان راهبی بود و آواز دادند راهب آمد و گفت شما المصطفیٰ نزار میباشید گفت آری گفت با دو فرزندان خود هستید فرمود بلی در دم راهب در را گشاد و بیرون آمد و خود را در (۲۵۱) حضور او بجا انداخت شاه نزار گفت ترا از کجا^۳ معلوم شد که اسم من نزار است با هر دو فرزندان خویش و با حسن سعید راهب بعد از ثنا بعرض رسانید که روزی دانی نهان و حاضر مستنصر با بزرگان و غلامان بشکار و بسیر آمده بودند و خود او باینجا تشریف آوردند در حالتیکه من مشغول عبادت بودم و بعد من از آن جناب ابراز حاجتی نمودم مرحمت فرمودند و بمن احسانها فرمودند و بعد رو بمن

از کجا^۳ چندیکه را^۲ بخوانه خود^۱

خلق هر نوری اینست که ولی آن دور را بشناسند و اطاعت امر کنند و باید دانست که در بودن آفتاب چراغ بیروغن نور ندارد بنور برق نمیتوان راه پیمود مگر نبود ماه پس علمیکه از محقق زبان که پیر وقتست نیاموزی آن علم تحقیقی و توحیدی نیست بلکه تقلیدی و مجازیست علمیکه از حقیقت ترا آگاه نگرداند باعث هلاکت است که حضرت رسول فرموده که قال النبی وَ کَم مِّنْ عَالِمٍ یُّضِلُّ وَ مَعَهُ عِلْمُهُ لَا یَنْفَعُهُ یعنی چه بسیار از علماء است که گمراهند و با اوست علم او که او را منفعت (۲۴۸) نمیدهد باید بدانند که آن عالمی است که از امام حتی بی خبر است و شناخت باو ندارد و او را پیدا نکرده و برای اعتقاد خود که علم دارد و مغرور است در این باب حکیم سنائی فرموده فرد * علم کن تو ترارها نکند * چهل زان ^۱ علم به بود بسیار * اما گذارشها و حکایات حسن سعید که مشهور است بابو الخیر در تاریخها مسطور است که سعید در زمان سلطنت مولانا مستنصر بالله علوی از جمله داعیان اسمعیلی بود و صاحب علم و فضل بوده و روزی حضرت مستنصر بالله سطری سر بهر بحسن سعید میدهد و میفرماید که هر کس اولاد من از تو این سطر را طلب کرد باو بده و بدان که اوست جانشین من و باید ابراز این مطلب را کنی تا زمان وقت اینکه چندی بر این بگذشت ^۲ و مولانا مستنصر بالله (۲۴۹) ایندنیارا وداع ^۳ فرمود و کسی دیگر از اولاد سطر را نخواست مگر مولانا شاه نزار که حسن سعید را بجزیره خود در خلوت طلبید و فرمود آن امانت من را بده و حسن سعید را ازین فرمایش که شنید فوراً ^۴ بخانه

^۱ В подлиннике از آن، что не соответствует метру.

^۲ بگذشت ^۳ وداع ^۴ فوراً

است و کدام يك مرسل¹ و جعلی است یا هر دو خبر صحیح باشد لیکن بضد یکدیگر باشند لایذ اسباب مردّد شدن است پس بچیزیکه احتمال راست یا کذب بدهد یا ندانی که این خبر صحیح است یا غیر صحیح یا خبر بضدّ هم در يك مطلب که اسباب تردید شود عمل نمودن باو باطلست و هر دینی که عمل باحکام او باطل باشد لیس بدین پس دین حقّ و راستی همان دین است که احکام دین را از صاحب دین که امام حقّ قائم است بشنوی و عمل کنی زیرا که اگر دین حقّ همان دینی نباشد که در هر زمان احکام دین از صاحب او استعمال² نمائی و برای و اجتهاد و اخبارات از قول بیگانه کفایت نمائی میخواستی³ هیچ (۲۴۶) دینی باطل و بیکار نباشد و هر کس باحکام شریعت هر نبیّ که باقی و مستقیم باشد و همچنین جائیز نیست باقی ماندن بر شریعت انبیاء سلف و در شریعت جایز نیست باقی ماندن⁴ بر فتویّ میّت اگرچه مطابق فتویّ یا مجتهد حقّ اعلم باشد رمزاً تنبیه و شاهد است بر اینکه دین حقّ همان دینیست که احکام او را از صاحب او که امام وقتست باید استماع نمود و تحصیل کرد آنکه اگر از رأی و اجتهاد و اخبارات و ریاضت بی شناخت هدایت حاصل میگردید بلعم بن باعور مجتهد عصر خود بود و وحید دهر بود چونکه نبیّ وقت خود که حضرت موسی بود و او را نشناخت و یاغی شد طاعت او و بالا و شد و اجتهادت و فقهات⁵ (۲۴۷) و ریاضت او عین ضلالت بود آنوقت دور نبوّت بود تکلیف خلق در این بود که نبیّ آن عصر را بشناسند و اطاعت کنند و حالا دور ولایت است و تکلیف

ماندا⁴، نماید میخواست³ استعمال² مرسله¹

فقهات⁵

و (٢٤٢) همچنانکه از آدم تا کنون بهمین معنی بوده و تعلیم گرفتن با جماعتست و جماعت با امام وقتست یعنی از تعلیم معلّم صادق جماعت امام شناسی میشوند و علامت باطل از کثرت است و اهل کثرت صاحبان رأی و جهد و اخبارند که برأی و اعتقاد و جهد خود یا از اخبار و احکام دین و عبادت خلق ترتیب میدهد و حالا آنکه هم دین و هم خلق صاحب دارند ولی هر جا ^۱ احمق و نادانی و بی مغزیست که مقلّد میشود و هر کس فی الجمله عرفاء نیتى و شامه دارد گاهی مقلّد نمیشود زیرا که رأی و اجتهاد و اخبار باعث بر اختلاف میشود بدلیل اینکه هر مجتهدی از برای خود دامی تنیده ^۲ و رأی و فتوای ترتیب داده و در يك مسئله هر يك (٢٤٣) فتوای دارند بر خلاف یکدیگر ازین جهت است که خلق فرقه فرقه شده اند و بعد از هر پیغمبری در شریعت دکانی از برای خود چیدند و اختلاف فرقه فرقه شد از همین رأی و اجتهاد و اخبار مختلفه بود زیرا که رأی لازم دارد جهدا و جهد لازم دارد ظنّ و گمان را پس رأی منتهی نمیشود بظنّ و گمان از این سبب است که در يك مسئله هر مجتهدی رأی دارد و فتوای میدهد مثلاً ^۳ یکی حلال میداند و یکی حرام و ازین سبب اختلاف در میان مقلّدين پیدا شده و میشود پس باید دانست که رأی و اجتهاد دارای دو عیب است یکی اختلاف و دیگر ظنّ و گمان اختلاف مردود است و عمل ظنّ و گمان هم باطل اما خبر یا صدق است یا کذب و یا خبری باشد باختلاف یکدیگر و ندانی که کدام يك (٢٤٤—٢٤٥) ^۴ صحیح السند

Страница ٢٤٤ написана
^۴ ^۳ مسئله ^۲ طنپیده ^۱ هر جا
 вторично на стр. ٢٤٥. Переписчик сговорил эту описку внизу на
 стр. ٢٤٤, а стр. ٢٤٥ перечеркнул, но последующую нумерацию
 страниц не изменил.

اینرا دور تسلسل گویند و چند فصل دیگر ذکر کرده که بعضی از آن فصلهایش اینست که جدا کرده است (۲۴۰) حقرا از باطل باین بیان که در ^۱ عالم نوری است و ظلمتی است و صحتی است و مرضی هم هست و همچنین حقّی است و باطلی هم هست که فرموده أَصْحَابُ النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ ^۲ علامت حق و وحدتست که هست يك هست است و آن وجود حضرت احدیت است که در مرتبه ذات احداست واحد یگانه است که در مقابله شماره و قرینه ندارد بیشریك و بیمثل و بی شبهه و واحد است بصورت و صفت و علامت و باطل کثرتست و هرکس داخل در وحدت است از کثرت باخبر است و ناچیزست و هر کسی در کثرت ماند از وحدت بی خبر است و هالك است اگرچه کثرت عین وحدتست مثل جنس آهن که استاد حدّاد هزار گونه آلات ازو میازد و در جنس همه آهن (۲۴۱) میباشد و یکیست و در اسم مختلف است و اختلاف اسم هم از اختلاف صورتست مثل قلم تراش و شمشیر و کارد و امثال اینها پس امام اگر هزار شکلهای در قرانها و ادوارها خود را ظاهر گرداند که همان ذات يك ذاتست بی تغییری و تبدیل پس هر کسی آن ذات اقدس را میشناسد بهر اسم و لباس که برآید میشناسد و از قدرت او باخبر است پس همچنانکه شخص از نان سیر میشود نه از اسم او پس از وحدت مراد حاصل میشود نه از کثرت پس اهل کثرت از حضرت مرقضی علی همان اسم او را میداند نه ذات مولارا و او را میگویند مظهر العجائب است و هر کسی امام را ازین گوفه افعال عاجز بداند کافرست و باید دانست که وحدت با تعلیم است یعنی کسی از خودی خود ترك این معنی را نمیکند بتعلیم معلّم صادق

^۱ كدر ^۲ Коран, 59(20).

که فرقهٔ قائلند بصحّت قول هر معلّی و هر عالمی را قبول میکنند بدون تشخیص کردن صادق و کاذب بودن او آنها باطلند رؤسایشان¹ هم رؤسای² مبطلین اند و گفته است حسن که این طریقه (۲۳۸) حقّ³ میشناسند محقّرا که نبوّت باشد بحقّ که امامت باشد بمعرفت اجمالی یعنی باشاره از امام که این پیرو راه نداشت زیرا که نور امامت ذاتیست و نور نبوّت عطااست وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ⁴ بهر کسی که عطا کند البتّه خاصّانرا باشاره آگاه میگرداند پس اوّل میشناسیم پیرو را بامام وقت اجمالاً هر کسرا که تعیین فرماید در امر دعوت و بعد حقّرا که امامت است بمعقّ که پیغمبر ایّام خود است و می شناسیم بشناختن تفصیلی و تحقیقی و امام را باحتیاج می شناسیم و می بینیم که از همه جهت و از همه بابت و در همه وقت و در همه صورت محتاج باوئیم و این احتیاج ثبوت میکند که يك کسی هست که در⁵ هیچ وجه و در هیچ صورت و در هیچ (۲۳۹) وقت و از هیچ بابت و بهیچ کس و بهیچ چیز محتاج نیست و نخواهد شد پس همان شخص امامست و واجب است بودن او بجهت هر امری و کاری پس از احتیاج امامرا شناختیم و از امام پیرو را اجمالاً و از پیرو امامرا تحقیقاً درین صورت و در تسلسل نیست که اگر غیر این باشد دور تسلسل آید و دور تسلسل باطلست مثل اینکه معرفت خدا واجب است و معرفت خداوند حاصل نمیشود و مگر بمعرفت پیغمبرشناسی نمیشود هر خداشناسی مثل اینکه عبادت موقوفست بمعرفت و تا کسی را نشناسی امر او را اطاعت نمیکنی و تا اطاعت نکنی بشناختن نمیروسی

رؤسایشان¹

رؤسای²

حقّه³

Коран, 2(256).

کدر⁵

خود پس معلّم میشود و ثابت میگردد بر اینکه لابد است معلّم معتمد و صادق باشد و معلّم صادق آنستکه از فتوای امام حتّی حاضر که خلیفه حقّ است فتوی و حکم دهد نه از رأی خود پس علمای که از فتوی و رأی خود حکم میدهند هر چند (۲۳۶) مطابق باشد بحکم و فتوای امام حاضر آن فتوی و عمل او باطلست و در فصل الثالث در کتاب خود ذکر کرده است که هرگاه ثابت شد احتیاج بسوی معلّم صادق ایا پس لابد است از شناختن او اوّلًا و بعد تعلیم بگیری از او یا جایز است تعلیم از هر معلّمی و محتاج نیست بتشخیص او همین قدر که کسی که ممکن نیست در رفتن در طریق و سلوک مگر به پیشرو که اوّل رفیق ثمّ الطریق همراه بلدی باشد چه خائن باشد و چه امین و بنابر اوّل که باید اوّل معلّم را بشناسی که صادقست و بعد تعلیم از او بگیری این کاریست بیخطر و مطابق عقلست و بنابر ثانی که از هر معلّمی جایز است تعلیم و مشخص کردن لازم نیست که صادق است یا کاذب امیست یا خائن و این کاریست پر خطر زیرا که (۲۳۷) راه بلد خائن در نصف راه جامه ات را هم خواهد برد یعنی معلّم کاذب ایمان ترا میبرد^۱ و در فصل رابع یعنی چهارم کتاب خود ذکر کرده که مردم دو فرقه اند فرقه قائلند باینکه احتیاج است مردم را در معرفت باری تعالی بسوی معلّم معتمدی صادقی پس واجب است اوّلًا تعیین و تشخیص او و بعد تعلیم از او و فرقه دیگر میگویند هر علمی را از هر معلّمی از غیر تشخیص و تعیین جایز است و ازین کلمات ظاهر گردید بر اینکه آن فرقه که قائلند بتعلیم معلّم صادق و بتعیین و تشخیص او حقّست رؤسای^۲ آذپایه رؤسای^۳ محققین اند و نیز ظاهر گردید

۱ میبرد

۲ رؤسای

۳ رؤسای

نشنیده بود و برای خود و یا با اعتقاد خود و بیهوای نفس خود آن فتوی را داد و فتوی از پیش خود یا از غیر شنیدن از صاحب علم داخل در بدعت شد و پیغمبر فرموده كُلُّ بِدْعَةٍ حَرَامٌ و بعد هم اصحاب بدعت و رأی داخلند در اصحاب هوا و خداوند در کلام فرموده وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ^۱ و علی الثانی که آن فتوی و آن قول و آن اعتقادی که در تو حاصل شد از جانب (۲۳۴) شخص دیگر است پس آن شخص یا صادقست یا کاذب یعنی یا راهرا بلد است یا نیست اگر راهرا بلدست هر دو بمنزل میرسند و اگر بلد نیست هر دو هلاک شوند یعنی آن فتوی که مجتهد میدهد یا از قول امام حی است یا نیست اگر از فتوی امام حی است که مجتهد یا مقلد هر دو ناجی اند و اگر از قول امام حاضر نیست چه آن قول مطابق بحکم و رأی امام حی باشد چون^۲ نباشد هر دو هلاکند و هر دو در ضلالت و گمراهی اند پس ثابت شد که بعضی عقل و نظر معرفت خدا حاصل نمیشود محتاجند بتعلیم معلّمی که صادق باشد و آن معلّم یا امام حی است در هر زمان یا کسی که او تعیین کند برای دعوت که اگر بمجرد عقل و نظر معرفت حاصل آید و امر خدا فهمیده شود پس بعث انبیاء (۲۳۵) و بودن اوصیاء عبت میشود پس نبی یا وصی در همه وقت لازم بل واجب است و معلّم صادق یعنی راه بلد امین لازم است و ذکر کرده است در فصل ثانی یعنی دوم فرمود هر گاه ثابت شد احتیاج بسوی معلّم ایا صلاحیت دارد هر معلّمی یا لابد است از معلّم صادق و آنکه قائلست بر تعلیم هر معلّمی چو صادق و چو کاذب جایزست از برای او انکار کردن بر معلّم خصم خود که او ضدّ مذهب تست که اگر منکر از قول او شود یعنی از معلّم خصم

۱ قرآن، ۳۸(۲۵). ۲ چو

فرموده از برای مفتی یعنی فتوی دهنده در معرفت و شناخت باری تعالی یکی از دو قول باید باشد یا قائلست باینکه معرفت باری تعالی بمجرد عقل و نظر است یعنی همینکه عاقل بودی و چشم بینا داشته البته حقرا میشناسی و محتاج بمعلم صادق نیستی یا قائل هستی باینکه نیست طریقی و راهی در خداشناسی مگر بتعلیم معلم صادق همچنانکه در معرفت هر اسمی و رسمی و هر کسبی و پیشه محتاج بتعلیم معلمی و یا بتعلیم استاد (۲۳۲) و گفته است حسن که هرگاه کسی فتوی بدهد بقسم اوّل که بمعض عقل و نظر خداشناسی حاصل میشود و نمیتواند انکار کند بر عقل و نظر دیگری که بگوید آن عاقلها و آن صاحب نظرها خداشناس نیستند و کافرند پس باید هر صاحب عقلی و صاحب نظری را کافر نگویند و آنکسانی هم که بمعقل و بمنظرند تکلیف معرفت از آنها ساقط است پس باید هیچکافری در عالم نباشد و هیچکس را کافر و خدا-ناشناس نگویند و اگر منکر شود از عقل و نظر دیگری که بگوید هندو یا نصاری یا یهودی با بودن عقل و نظرشان کافرند پس همان انکار دلیلست بر اینکه منکر علیهم یعنی صاحب عقلهایکه منکری از خداشناسی شان پس همان انکار دلیلست که آنها محتاجند بغير خودشان پس همه کس محتاجند بغير (۲۳۳) خودشان که تعلیم معلم باشد چون^۱ در حق شناسی و چون^۲ در هر کسبی و هر دو قسم ضرورتیست بسبب اینکه انسان هرگاه فتوی بدهد بفتوی یا بگوید قولی را و یا اعتقاد کند باعتقادی هر يك ازینها یا از نفس خود آن شخص است و یا از جانب دیگری و علی الاوّل که از جانب خود باشد شمرده میشود از اصحاب بدعت و رأی چونکه از کسی

چو^۲ چو^۱

شبهانگاه بزدان قبرش میسپارد و از ظاهر دنیا حال باطنش معلوم و از گذشته‌ها حال آینده مفهوم کسیکه عیبهای دنیا را فهمید باید از او در حذر باشد و اگر حذر نکند احمقست و آنچه از برای دنیا جمع کردی پراکنده میشود و آنچه از برای دنیا سعی کردی ضایع میماند این بناهای عالی و محکم ساختن آخر خراب میشود و اموالش بمیراث بدیگران قسمت (۲۳۰) میشود و فرزندانش یتیم خرمش با دیگری محرم عهدش شکسته بساطش برچیده دشمنانش شاد

و خندان و دوستانش دوروزه گریان نظم

زمانه پند ز آداب خویش داد مرا

که ای حکیم خردمند عاقبت محمود

چه گنجها که نهادند و دیگری برداشت

چه رنجها که کشیدند و دیگری آسود

وایا ماها ساکن نبینیم درین خانه که پیش از ما جماعتی بودند و عمرشان از عمرهای ما طولانی‌تر و آثارشان بیشتر امانشان زیاده‌تر تهیّه ایشان فراوان‌تر و دنیا را پرستیدند بجهل و نادانی که گویا مدامی هستند در نعمت فراوانی و عاقبت مردند و آرزوها بگور بردند نه اسبابی و نه توشه در گور تنگ و تاریک بردند و ناامیدی از روشنائی بظلمت قرار گرفتند و از وسعت بمضیق^۱ افتادند البته عاقل لبیب چنین دنیای (۲۳۱) بیوفائی را اختیار نکند حالیا از دیگران باید عبرت گرفت و اگر نگرفتی عاقبت عبرت دیگران خواهی شد مطلب عمده در چهار فصل گفته خواهد شد برامید حقّ چهار فصل باپاسیدنا حسن صباح در کتاب ملل (و) التحل و دبستان المذاهب مسطور است که در فصل اوّل کتاب حسن که

^۱ بمضیق

دهنده و ضرر رساننده است و مانع خیرات و ناپید (؟) ¹ سبب آتست
 ساکنانش را میخورد و رهروانشرا میزند و هر که باو پناه برد
 محذولش میکند اولش مشقت (۲۲۸) و عناء و آخرش فناء و بی حلالها
 حساب و فی حرامها عقاب پادشاهی دنیا مذلتست و عیش او آتش
 شیرینش تلخ و غذایش سم زده اش در معرض موت و صحتش در
 عرصه بلا و صاحبان شوکترا خوار میکند و صاحبان ذخوت را
 فگونی سار هر کرا بلند کند بر زمین میزند و دوستان خود را
 خوار میکند کسی بنظم آورد

اگر دل از غم دینارها توانی کرد

نشاط و عیش بیاغ وفا توانی کرد

و اگر بآب ریاضت برآوری غسلی

همه کدورت دلرا صفا توانی کرد

ز منزلات هوس گر برون نهی قدمی

نزول در حرم کبریا توانی کرد

ولیک این عمل رهروان چالاکست

ز نازنین جهان ترک کی توانی کرد

و این دنیا هرکرا جامه پوشید آخر عریانش کرد و توانگریش

فقر است (۲۲۹) و شادیش اندوه است در حین که دنیا بکسی

غذا دهد ناگاه اورا طعمه خاک و مار و مور میسازد و هنگامیکه بکسی

خدمت کند ناگاه خادم دیگری میسازدش و گاه شاه گاه گدا ²

گاه صحت گاه مرض گاه شادی گاه ماتم و غم گاه سور و گاه

ماتم گاه سپر و گاه گرسنه صبح تاج سروری بر سر میزند و شام

رویشرا بخاک سپاه میگذارد صبحگاه بتخت پادشاهی مینشاند

¹ Быть может, تأدیق

² کداه

توبه باز است و زبان تَعَدُّر کوتاه است از برای سفر پر خطر خود باید زاد و راحله و توشه مهیا نمود هم چنانکه از برای سفر ظاهر پیش از سفر اسباب لوازمات سفر مهیا میکنند پس از برای سفر آخرت که باید زاد و راحله ترتیب داد (۲۲۶) که از غافله سعادت باز نمایم و دل بسته گی باین عاریت سر او آنچه داری عاریه از دیگری بتو و از تو بدیگری خواهد ماند^۱ پس دل باینها نباید داد و باینها دل بستن عین سفاهت است زیرا که راحت دنیا عین مشقت است محسوس است که از در و دیوارش بلاها میبارد انسان بیچاره هم گریز گاهی ندارد جز جوار حضرت دوست و بدانید که خیاط قضی هیچ جامه وجود احدیرا بیطر از عدم ندوخته و قامت هیچ آفریده را بپیماد اجل نیافریده همچنانکه در کلام خود خبر داده که قول الله تعالی إِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَ لَا يَسْتَقْدِمُونَ^۲ و نقاش صورت بر صحائف ممکنات جز قلم کُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ^۳ رقم ننموده و چراغ (۲۲۷) وجود هیچکس را تا آخر روشنائی نداده لیکن چون تأویلات شیطانی کثرت جهل و نادانی بدیده دل انسانی چنان حجابی کشیده که بی اعتباری دنیا را غفلت ورزیده نه از رویت بصیرتی و نه از شنیدن عبرتی و حال آنکه دنیا منزلیست خوفناک و مصاحبیست پیماک و محبوبه ایست مکاره معشوقه ایست غدار و راهیست لغزنده و مرکبیست سرکش این دنیا بجلوها مردم را فریفته خود کرد و آرزورا زبون خود ساخته و مکر و حيله را زینت خود نمود و حال آنکه نعمت و زینتش بقا ندارد و فریب

خواهد ماند^۱

^۲ Коран, 10(50) и 16(63).

^۳ Коран, 28(88).

حسن که موعظه کردند ازین بود که کسانیکه داخل در طریقهٔ اسمعیلیّه بودند در دین داری کامل بودند و همه مؤمنین و موقنین و مطابق گفتار حضرت خاتم النبیین سلّم الله علیهم اجمعین بودند و اکثر آنها بدرجۀ کمال رسیده بودند و تذهیب اخلاق و زکای نفس (۲۲۴) و تصفیۀ قلب حاصل نموده بودند و از کمال معرفت شان بوده که اکثر آنها کرامتها مشاهده شد و در بسیار از تواریخها مسطور است که واقعه نفس الامر شیعه شیعه اسمعیلیّه است الظاهر و عنوان الباطن رفتار و گفتار و سلوک و صداقت و دین داری شان شاهد است بر حق شناسی و حق پرستی و حق بودن دین مذهب شان و پناه می برم بخداوند از شرارت و نعوست و شومیّت کسانیکه اسناد بد^۱ باین طایفهٔ پاک طینت و پاکیزه سیرت میدهند و اگر اقتضای دشمن همین است که نیکان را متهم سازند هم چنانکه حضرت رسول خدا را کذاب و ساحر و مجنون و خارجیش میخواندند و باید دانستکه همچنانکه دین پیغمبر ارث مانده از برای نیکان و پیروان و منافقین بدگفتند و هم مرپیروان را (۲۲۵) ارث مانده محض^۲ مقصود بشنو از موعظه های حسن صبح است که بخواصان و پیروان میفرمود اَیُّهَا النَّاسُ تا مادامیکه قوه دارید و میتوانید در دینداری بکوشید و چند چیز را بر چند چیز ترجیح دهید و غنیمت بدارید در دینداری یکی حیاطرا پیش از ممات که در زیر خاک نمیتوان دینداری نمود دیگر سلامتیرا پیش از بیماری و دیگر جوانیرا پیش از پیری و یکی مالرا پیش از تلف سبقت بگیرید در خیرات و میراث که همه اینهارا زوالست و مادامیکه باب

محظ^۲ بدناجا^۱

زر سرخ که سیدنا نوشته بود باو داد و مهدی آن وجه را گرفت
 و پی کار خود رفت و بعد کار حسن صباح بالا گرفت آثا فاثا
 و در ترقی بود و چنان شد در آن عهد که همه مردم خواهان او
 بودند و باندک زمانی همه را مسخر نموده و آفلقعه را بلدة الاقبال
 نام نهاد و همه کارهایش^۱ با کرامت بوده و بهمه کسی عدالت و
 مهربانیها مینمود و رعیت همه ازو دلشاد بودند و تا مدت سی
 و پنجسال حسن بدولت و اقبال گذرانیده و بعد از آن کیا بزرگ
 که وزیر او بود وصی خود قرار (۲۲۲) داده بود و تخت و دولت را
 باو سپرد و فرمود که زودست که صاحب و مالک دو جهان خود
 تشریف بیاورد و بر تخت ظاهر و باطن قرار گیرد و کیا بزرگ
 امید نیایه بر حکومت قرار گرفت و بادا سیدنا حسن صباح در
 کمال صلاح و تقوی بسر میبرد^۲ و مبالغه او در ترویج شرع بینهایت
 بود و پیوسته در امور دین و علوم اشتغال داشته و مردمرا بکارداری
 مشغول میساخت و همه خلق از رفتار و گفتار او و مکارم
 اخلاق او راضی بودند و همه فیضها میدیدند و میبردند و هیچ
 کسی در زمان او بردیگری تعدی و ظلم نمیکرد و همه دعای خیر در
 حق او میکردند و حسن را سیدنا لقب است و وجه تسمیه (۲۲۳)
 که حسن را حسن صباح مینامند این بوده که خیلی نیکو صورت
 و خوش سیما بود و بر مثال طلوع صبح صادق صورت او روشن
 بود و روشنائی میدارد و در ایام او فدائیان در هر دیار بسیار شده
 بودند و اهل جور و ظلم^۳ و کسانی که أَشْهَدُ أَنَّ عَلِيًّا وَلِيُّ اللَّهِ
 نمیگفت بقتل میرسانیدند و آن قوم شرّ اشرار را از میان خلق
 بر طرف کردند و مذهب شیعه در ایران قوت گرفت و از نصائح

۱ کارهایش ۲ میبرد ۳ ظلمه

چهار صد و هشتاد و چهار شبی (چند نفر) از مردم الموت حسن را بقلعه در آوردند چون حسن بقلعه در آمد علوی مهدی که از جانب ملک‌شاه حاکم آندپار بود و روزی در مجلسی که جمعی از علما بودند اظهار کرده که بعضی از احکام شرع خُدمه جایز است و این مطلب در نظر حسن بود تا روزی در مجلسی در بین مکالمه حسن بعلوی مهدی گفته بود که بقدر يك چرم گاوی ازین قلعه بمن بچند میفروشی جواب داده بود که سه هزار دینار زر سرخ میدهم و حسن قبول کرده و مهدی بملاحظه اینکه بنیاد حسن پیشیمان شود در کمال مسرّت و خوشی در مقام مبايعت بر آمده مبايعه واقع گردید باسقاط کافه یعنی بمهر تمام (۲۲۰) که گفته اند خیرات لاسیما خیار الغبن (۹) و لوکان فاحشاً بل افحش باجرای مصلحه بعد الاقباض بعد از گذشتن احکام شرعی حسن صبح پوست گاوی را احوال ساخته مثل تار ابریشم و آنرا بر گرد قلعه الموت کشیده و تار چرم همه دور قلعه را فرا گرفته و کاغذی نوشت بر رئیس مظفر که بحکومت دامغان و توابع گردد. کوه اشتغال داشت و دعوت حسن را بجان و دل قبول نموده بود بدین عبارت نوشت که برادر مهربان رئیس مظفر الدین مبلغ سه هزار دینار زر سرخ در بهای قلعه الموت را بعلوی مهدی بدهید علی التّبیّ المصطفی و آله السّلام حسْبُنَا اللهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ^۱ وَ نِعْمَ الْوَلِی وَ نِعْمَ النَّصِير^۲ و آن نوشته را حسن داد بعلوی مهدی و او را (۲۲۱) از قلعه بیرون نمود و مهدی بعد از مدتی بدامغان رفت و آن رقعه را بر رئیس مظفر داد و رئیس مظفر آن رقعه را^۳ گرفت و بوسید و بر دیده نهاد و در همان مجلس سه هزار دینار

۱ قرآن، 3(167). ۲ قرآن، 8(41). ۳ رقعه را

از جهت اطلاع دعوت بمصدق این حدیث که فرمود قال النَّبِيُّ
مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَعْرِفْ إِمَامَ (۲۱۷) زَمَانِهِ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً وَالْجَاهِلُ
 فی آثار مردم شناختند امام وقت خود را و پی بمقصد بردند
 و این شعر از فزاریست که در قهستان از جمله داعیان اسمعیلیه
 بود * تو اگر امام وقتت نشناختی بتحقیق * بیقین بدانکه بر
 تو زن و مال و زر حرامست * پس حسن بقلعه های رودبار و قزوین
 و سائر بلادها دافیان و معلّمان فرستاد و در آنعهد هر کجا
 شیعه بود اسمعیلی بوده و بعد از این مطالبها خود حسن در
 قصیه که در نزدیک الموت بود ساکن شده در کمال آسوده گی در
 زهد و تقوی و ریاضت و اخلاق کریمه بسر میبرد و اهل آندیار
 اکثر مردم شیعه اسمعیلی شدند و در آذربایجان از آن جماعت
 بسیار شدند لا ینقطع (۲۱۸) بطرف بابا سیدفا از برای درک احکام
 دینداری آمد و رفت میکردند و بسیاری از اهل تسنن شیعه
 اسمعیلی شدند و مذهب جعفری اختیار نمودند بلکه اکثر اهل
 ایران بدلالیت بابا سیدفا حسن صباح و یاران او ترك سنی گریز
 کردند مخصوصاً در نیشاپور و در فاتحه تقویم است که در قزوین
 احدی شیعه نبود و همه بدلالیت حسن شیعه شدند و کم کم در
 کنار و گوشه شیعه شدن شیوع یافت و مذهب شیعه قوّت گرفته
 و در ایران اَشْهَدُ اَنَّ عَلِيًّا وَلِيُّ اَللّٰهِ گفتن هم در زمان حسن
 جاری گردید والا در ملک ایران مخصوص در خراسان و نیشاپور
 که همه قاضی القضاات بودند و مدرسه ها بود و دار العلمها بود
 و احدی جرأت^۱ گفتن این کلام را نداشتند (۲۱۹) بلکه گوینده
 کلمه اَشْهَدُ اَنَّ عَلِيًّا وَلِيُّ اَللّٰهِ خیلی کم بود و در ماه رجب سنه

اهل کشتی گم نخواهد شد بمجّردیکه حسن این کلام را فرمود باد
 همان زمان ساکت شد و همه اهل آن کشتی آسوده شدند و دعای
 خیر در حقّ حسن مینمودند لا جرم ازین گفت گو محبّت حسن
 در دل آن مخلوق جاری گرفت و این خبر در همه جا^۱ شهرت
 گرفت و بابا سیّدنا در حدود مغرب رفقارا و داع (۲۱۵) نمود
 و از آن کشتی بخشکی و بعد چندی باز بکشتی دیگر و روانه
 شام و حلب شد و اهل طریقه را از حقیقت حال با خبر نموده
 و از آنجا^۲ عازم بغداد گردید و کیفیت و چگونه گیرای بعرفاء
 و اکابر قوم اطلاع داد و از بغداد بغوزستان و تمام اعیان و اکابر
 اسمعیلیّه را خبر داده که امام بر حقّ بعد از مولانا مستنصر
 بالله مولانا المصطفی لدین الله فزار است و از آندیار باصفهان
 آمده بدین قیاس در عراق و آذربایجان^۳ سیر مینمود و مردم را از
 مطلب آگاه میگردانید و میگفت مشتبه نشوید ازینکه مستعلی
 بر سلطنت ظاهری قرار گیرد و باید یقین کرده بدانید که امام
 بعد از مولانا امام المستنصر بالله حضرت شاه فزار است و بر
 همه عرفاء (۲۱۶) و عقلاء پوشیده نماند و تماماً خلائی امامت
 حضرت مولانا شاه فزار را قبول کردند و آنچه بابا سیّدنا میگفت
 صبیح و معتبر میدانستند و صدق و دیانت و بیغرضی و بیطمعی
 و خیرخواهی و شناخت و کرامت حسن صباح بر تمام شیعه
 مخصوصاً بر صاحبان فضل و علماء و کسانی که معتقد بودند معلوم
 بود و یقین شان بامامت حضرت مولانا مستنصر بالله و یا بامامت
 حضرت مولانا شاه ولایت مرتضی علی علیه السلام که ابدًا شائبه و گمان
 در آنها نبود و حسن داعیان و معلّمان بهمه اطراف و دیار فرستاده

آذربایجان^۳ و از آنجا^۲ در همه جا^۱

باید کرد که همان ولیعهد امام امامست لا غیر او قطعاً و یقیناً پس حسن مردمرا بامامت حضرت فزار دعوت و دلالت میکرد و امیر الجیوش دید که حسن مردمرا بمولانا فزار میخواند و این مطلب چه قدر شباهت دارد بمطلب ابو ذر غفاری^۱ که در شام در زمان خلافت معاویه مردمرا بامامت حضرت مرتضی علی میخواند بالاخره امیر الجیوش بهزار بهانه حسن (۲۱۳) را در قلعه دمیات^۲ محبوس کرد و چون چنان کردند بمجرد همان شب برجی از برجهای آنقلعه که در کمال استقامت بود از اصل بیفتاد ازین خبر معاندین و امیر الجیوش شرمندہ شدند و دیدند که رسوا میشوند حسن را از قلعه در آورده و با طایفه از نصاری^۳ مجبوراً در کشتی باوی نشانیدند و بجانب مغرب روانه کردند و چون سفینه بمیان دریا رسید باد مخالف حرکت نمود و آب دریا بحرکت^۴ آمد و موجها برخاست تا بعدیکه تمام ساکنان کشتی مضطرب شدند و آغاز اضطراب نمودند و تماماً^۵ یقین غرق^۶ شدنرا کردند در بین دیدند حسن را که ابداً اضطرابی ندارد و تغییری در روی او نیست از روی تعجب از او پرسیدند که سبب چیست که ترا مضطرب (۲۱۴) احوال نمی بینیم جواب گفت که مولای من بمن فرمودند معاندین از عداوت ترا در قلعه محبوس خواهند نمود و بمحض اینکه ترا داخل قلعه کنند برجی از آنقلعه خراب خواهد شد و بعد ترا در کشتی خواهند نشانید و چندیکه دریا را پیمودی چنان باد تندی حرکت خواهد کرد که همه اهل کشتی یقین بغرق نمایند ولی باید که هیچ غباری در دلت راه ندهی که موئی از سر

بهرکت^۴ نسارا^۳ دمیات^۲ ابازر غفاری^۱

قرق^۶ تمامن^۵

بالحلہ علوی فاطمی من اولاد حضرت امام جعفر الصادق علیہم السلام
 بر مسند خلافت متمکن بود و حسن صباح که ملقب بسیدنا بود^۱
 بخدمت سلطان زمان المستنصر بالحلہ رسیدہ و سلطان اورا منظور
 نظر الطاف و مرحمت گردانید و حسن یکسال در خدمت پسر
 برد و چندی بر نیامده بود کہ میان سیدنا و امیر الجیوش بساط
 خصومت شد بسبب اینکه حضرت مستنصر بالحلہ از اوّل امر
 ولایترا بہ ولد ارشد خود نزار دادہ بود و ولیعهد و جانشین
 خود قرار دادہ بود^۲ و بعد هواخواهان مستعلی مدعی شدند کہ
 اگر چه از اوّل (۲۱۱) امر ولایت باو مفوض فرمود ولی از جهت
 نزار بدأ شد و نزار را از ولایت عہدی خلع فرمودہ و آن منصب را
 بہ پسر ثانی خود احمد کہ ملقب بمستعلی است دادہ و چونکہ این
 مطلب بنابر هجوم عوام و امیر لشکر کہ امیر الجیوش بود و خالوی
 مستعلی بود از جهت خواہرزادہ^۳ خویش کوشش کرد با بزرگان
 و سرہنگان ہمدستان شدہ تا اینکه سلطنت ظاہر را بسبب خواہش
 ایشان بمستعلی واگذار شدہ فامّا حسن صباح این مطلب را قبول نکرد
 و میگفت نصّ نوّم اعتبار ندارد و نصّ همان نصّ اوّل است و بہیچ
 جهت برنمیگرد و نہ عقلاً و نہ نقلاً زیرا کہ امامت ریاست باطنی
 است و من عند اللہ و فی لوح محفوظ^۴ و بدأ محالست و این (۲۱۲)
 مطلب من عند المخلوق نیست کہ بدأ حاصل شود پس بواسطہ
 هجوم عوام اگر بر فرضیکہ حکم ثانویہ ہم فرمودہ باشند باید
 دانست از جهت سلطنت ظاہری بودہ نہ باطنی و باید دانستکہ
 امام ہر کسی از اولاد خود را کہ ولیعهد بر قرار کرد از اوّل یقین

قرار داد بود^۲ کہ ملقب است بسیدنا بود^۱

لوح محفوظ^۴ خاہرزادہ^۳

که در طبیعت حسن طیشی تمامست سخن اورا اعتماد (۲۰۸) نشاید لا جرم سلطان از حسن رنجید لهذا حسن در فکر افتاد که اینها ابدًا از خدا خبر ندارند و در غفلت میباشند و از عدالت و انصاف خارج و خیال کرد که استادان در نزد دنیاپرست حرام است و باید با کسی انس گرفت و صاحب شد که لا اقل^۱ خدا پرست و بر معاد قائل باشد پس از آن دیار بیرون شد و بطرف رودبار (رفت) و در نزد عبد الملك که از جمله فضلاء آن عهد بود و داعی اسمعیلیه بود و بعد از چندی از آن دیار بخیال مصر و قصد آستانه بوسی حضرت امام زمان بعزم همین نیت سفر اختیار نمود و از آندیار باصفهان رفته و از بیج سلطان و نظام الملك در خانه رئیس ابو الفضل نهاد شده (۲۰۹) روزی در اثنای محاوره در زبان آورد که اگر دو یار موافق مییافتم سلطنت این ترك و وزارت آن تاجيك را بر هم میزدیم رئیس ابو الفضل این سخن را حمل بر خبط دماغ نمود چون بعقل این مطلب بسیار بعید مینمود بی آنکه ابر از مطلب کند اغذیه و دوايکه تعلّق بر تقویت دماغ دارد در حال حاضر ساخت و بخدمت حسن صباح آورد و خواهش^۲ کرد که استعمال کند و حسن از کمال عقل و زکاة از ما فی الضمیر او اطلاع یافت ولی هیچ نگفت و از آنجا بجای دیگر رفت بعد از آنکه بر قلعه الموت مستولی شد رئیس ابو الفضل از اصفهان بدیدن او آمد بابا سیدنا گفت باو که دماغ من خبط داشت ی! از آن تو دیدیکه چون در (۲۱۰) یار موافق یافتم بمدد مولای زمان چه گونه بمدد رسیدم کوتاهی کلام سیدنا بمصر رفت و در آن زمان سلطان مصر المستنصر

خواهش^۲ لا اغل^۱

تا اینکه سلطان روزی از خواجه استفسار کرد بچند گاه دفتری که منقح و محتوی بر جمع و خرج ممالک باشد ترتیب توانی داد خواجه در جواب گفت در دو سال شاید سلطان گفت دیر میشود از آن میان حسن در سلطان متعبد شد که در عرض چهل روز این مهم را سر انجام دهم مشروط بدانکه^۱ (۲۰۶) همه نویسندگان در این مدت در سر کار باشند سلطانرا این عهد مستحسن افتاده و حسن بوعده وفا نموده در اربعین دفتری مشتمل بر جمع و خرج ممالک بغایت تنقیح و توضیح و تصحیح ترتیب داده در آنچه باید و شاید و نظام الملک از استماع این خبر مضطرب شده بروایتی غلام خود که با غلام حسن دوستی داشت و بروایت دیگر خود خواجه آن دفتر را از غلام حسن گرفته و ابتر و توپر تو کرده و ترتیب دفتر را مقدم و مؤخر^۲ نموده چهره آن دفتر را بر قرار سابق صورت داده و رفته و این مطلب را هم غلام حسن بحسن نگفت و در وقت عرض حسن آن دفتر را ابتر دید و بتنظیم و ترتیب آن (۲۰۷) مشغول گشت و سلطان ازین مطلب بسیار کوششی داشت بجمع و خرج حاصل ولایات و تعجیل مینمود و حسن از جهت ابتر بودن دفتر نمیتوانست جواب بگوید و هان و هون گفت و سلطان از این کلام ملول شده و گفت موجب تعذّل و سبب اهمال چه^۳ باشد جواب مطابق سؤال نیافت متغیّر شده همان ساعت خواجه فرصت یافته گفت دانایان در اتمام امریکه تا دو سال مهلت بخواهند و جاهلیکه دعوی نماید که در عرض چهل روز آن مهم را کفایت کند بانجام رساند البتّه جواب آن باید هان و هون باشد بنده سابقاً بعرض رسانیده بودم

چو^۳ و ماخر^۲ مشروط بدانکه شرط اینکه^۱

شاه رسید در نیشاپور از جهت امتحان پیش خواجه آمدند و خواجه بدانچه پیمان بسته بود نپرداخت هر دو بی نیل مقصود مراجعت کردند تا چندی گذشت عمر خیّام پیش رفته و بمطلب خود رسیده فامّا بعد مدّت ایّامی باز حسن بخواجه پیوست و خواجه باز بحسن التفانی نکرد این بار حسن فرمود ای خواجه (۲۰۴) تو از اهل تحقیق و اصحاب دانشی و میدانی که این دنیا متاعیست قلیل و طالب او ضلیل که فرموده إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَهْوَ وَ لَعِبٌ^۱ یعنی دنیا بازیچهٔ اطفال است و آلوده کیش (؟) ضرر^۲ و وبالست و روا نباشد که از جهت جاه و منصب و ریاست این دو روزه نقص پیمان نمائی و خود را در زمره يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ^۳ داخل کردی فرد * دست وفا در کمر عهد کن * تا نشوی عهدشکن جهد کن * و خواجه ازین گفتارها^۴ جواب نتوانست گفتن و او را در مجلس سلطان در آورد و خواجه چونکه از علم و ادراکات و دانش و فضل و کمال حسن صبح با خبر بود از خوف اینکه مبادا که حسن کارش پیش شود و مقرب سلطان شود بعرض سلطان^۵ رسانید که حسن خیلی تند و گزبزن و صاحب طیش است (۲۰۵) یعنی با تزویر و تدبیر فریب دهنده و دروغ گو اعتماد باو نه شاید کرد چون حسن مرد دانائی و فاضلی بود بنابر دیانت و صیانت باندك زمانی در مزاج سلطان تصرف نمود و چونکه خلیق و خیرخواه بود که در خلقت حسن بجز مهربانی و صداقت و دیانت چیز دیگر هویدا نیست در بسی از امورات جلیله بنابر سخن حسن میکرد

گفتاها^۴ ۳ قرآن، 2(25). ۲ زرر ۱ Ср. Коран, 29(64).

بعرض سلطان سلطان^۵

کامل کرده بودند و مشغول بر ریاضت بودند والد حسن آن هر دورا
 برده و بامام موقّق نیشاپوری سپرد و ایشانرا باستفاده علوم مشغول
 گردانید و خود بعبادت و زاویه نشینی^۱ بسر میبرد و مردمرا
 براه حقّ دعوت و موعظه^۲ میفرمود و حسن و عمر خیّام و ابو
 القاسم که ملقّب بنظام الملک باشد و او از (اهل) سنّت (و) جماعت
 بود و در پیشی امام موقّق هر سه همدرسی بودند و چون پدر
 (۲۰۲) حسن پیشی خبر داده بود که ابو القاسم بپایه بلندی که
 نظام الملکی باشد خواهد رسید و حسن بعد از زحمت بمرتبه
 صوری و معنوی خواهد رسید لاجرم روزی حسن با ابو القاسم
 و عمر خیّام که همدرسی بودند دوستی فوق العاده پیدا کرده بود
 روزی در خارج شهر در میان باغات و سیر و تماشا^۳ حسن میگوید
 که ما هر سه نفر برادر و در هر امری مساوی میباشیم یا نه آن
 هر دو جواب دادند بلی در هر امری مشترکیم باز حسن گفت
 از ما سه نفر اگر (یکی) بدولتی و ریاستی برسد میخواهم بدانم
 بین هر سه بالسویه باشد و در آن وقت از یکدیگر صرف نظر
 نخواهیم نمود یا که خیر خلف وعده خواهد شد جواب دادند که
 امیدوار چنانیم که نشود و هر سه بدین موجب پیمان و میثاق
 باهم بستند (۲۰۳) و قبول کردند بعد از چندی ابو القاسم
 بوزارت سرفراز گردید در ایّام پادشاهی الب ارسلان و عمر خیّام
 روزی بحسن پیوسته و بگوشه نشینی و نشر فضائل و ریاضت
 میکوشیدند و در ذیل بجهت تشخیص وفای انسانی منتظر وعده
 بودند که شاید نظام الملک از این نو یار عزیز یادآوری نماید و این
 مطلب صورت نبست تا اینکه آن گذشت و سلطنت بسطان ملک

۱ زاویه نشینی

۲ موعظه

۳ تماشا

قبیله و وطن دار بودند پس چرا پادشاه (۱۹۹) نشدند پس بتحقیق باید دانست که این مطالب درجهٔ امامت است که اگر میل پیداشاهی داشته باشد البته که سلطنت حق اوست و اگر میل داشته باشد بدرویشی گدای زمان خواهد بود و در کتاب دبستان چنین مینگارد از احوال بابا سپیدفا حسن صبح که حسن صبح خود واجداد (او) از یمن بودند من طایفهٔ حمیری و از یمن با پدر بمدینهٔ حضرت رسول و در زمان حضرت امام جعفر الصادق از مدینه بکوفه و از کوفه بقم و از قم بری آمده بودند ملا رستم جرجانی که در تاریخ فرشته مینویسد و میگوید بایزید بسطامی معاصر مولانا محمد بن اسمعیل بوده و بعد از وفات (۲۰۰) محمد در نرغانه در سر معجزه آن حضرت مجاور شده در حوالی بسطام و این فرد از فرمایش آن جنابست رحمة الله علیه * گر خبر داری ز نص صادق ایدل هوشدار * غیر مولانا محمد کو امام روزگار * و نام او حسنعلی بود و از علم نجوم و حساب و هندسه و طبیعی و ریاضی^۱ و هیئت کامل و بی نظیر^۲ بوده و زاهد و پرهیزگار بوده و شیعهٔ اسمعیلی بوده و حاکم آن قلاع و هم اهالی آن دیارها سنی مذهب بودند مگر مردم رودبار و دهات بعضی اطراف که شیعهٔ اسمعیلی بودند با اهل بسطام و جاجرم و کوهسار آن دیار و امام موقت نیشاپوری که اعلم علمای اهل سنت (و) جماعت (۲۰۱) بود و در آن زمان والد حسن صبح که نام او علی بود از جهت دفع مظنه^۳ اعدای ولد سعادت مند^۴ خود حسن را به نیشاپور آورده بهمراه عمر خیام که از تربیت یافته گان والد حسن بود و عمر خیام با حسن صبح در نزد والد حسن درس حکمت را

با سعادت مند^۴ مظنه^۳ بی نظیر^۲ ریاض^۱

خطبه را از عبّاسیان و میخواندند بنام المستنصر بالله و مردمرا بامامت آن بزرگ میخواندند و دیگر علی بن محمد الصّلیحی در بلاد یمن میخواند و مردمرا بامامت آن امام برحقّ بر سر منبرها و بعد از این مطالب مشهور است و نیست حاجتی در نوشتن بر عرفاء (۱۹۷) و کاملین که صاحب ادراك و شادّیه داشتند مینمود که حضرت مستنصر بالله امام برحقّ است و نور پاك مرتضی علی است و دیگر اینکه مستنصر بالله در وقتیکه مسلم بولایت شد هفت ساله بود و خاصّان بسیار از آن کرامت و معجزه مشاهده کرده اند و روز ولادت آنحضرت صبح سه شنبه که سیزده روز باقی مانده بود از ماه جمادی الآخر سنه چهار صد (و) بیست و زمان وفات شب پنجشنبه که دوازده روز باقی مانده از ماه ذو الحجّه که روز غدیر خم^۱ باشد که سنه سבעه و ثمانین و اربع مایه و ولیعهد او ولد او نزار بود و ولد مولانا نزار بهمراه حسن سعید^۲ از مصر بایران تشریف بردند و در آن بلده بر سریر سلطنت (۱۹۸) متمکن شدند و کرامتهای عدیده از اولاد شاه نزار بن مستنصر بالله دیده شده از آن جمله که مستعلی سلطنت ظاهری عربستان را کسب^۳ از مولانا نزار گرفت بروایت اصحّ آنحضرت را در مصر بشهادت رسانید الهادی بامر الله ولد نزار در مملکت ایران بر سریر سلطنت قرار گرفت و اگر کسی صاحب ادراك پیدا شود و فکری در این باب بنماید میفهمد که این مطالبها تماماً کرامت و خارق عادات^۴ است که پدر را در ملک شهید کنند و پسر در ملک دیگر پادشاه شود اگر میگوئی که از جهت سیادت او بوده که سادات در عالم بسیار است تمام صاحب و صاحب

خارق آدات^۴ قسبن^۳ صّاح(۹)^۲ قدیرخم^۱

سلطنت نمودند و در قاهره برحمت حق پیوستند و نص امامت را بمولانا المصطفی لدین الله نزار (سپردند) و گویند در اسلام هیچکس مثل حضرت مستنصر سلطنت (۱۹۵) نکرد و چون ولد ارشد خود المصطفی لدین الله نزار را ولیعهد و جانشین خود فرمود در امر امامت مستقله و این خبر بسمع بعضی از معاندین رسیده از آن طرف به هواداری امیر الجیوش که امیر لشکر بود و خالوی مستعلی بود هجوم عام شده از برای برقرار نمودن مستعلی را بریاست ظاهری و آنها از جهت سلطنت از برای احمد الملقب بمستعلی و زیاده خیره گی کردند و عمل ظاهر را تصرف نمودند و حضرت المصطفی لدین الله نزار از جهت بر طرف شدن شر و آشوب از سلطنت ظاهر گذشت و چشم پوشید و بهمان ریاست باطنی که مرتبه امامت و ولایت باشد اکتفا فرمودند و در کتاب ابن خلکان چنین مینویسد که مولانا معد که لقب آن جناب مستنصر بالله (۱۹۶) بود و از نسل^۱ بنی فاطمه و اولاد حضرت اسمعیل بن حضرت امام جعفر الصادق علیهم السلام بود و روزیکه مردم بیعت نمودند باو بامر ولایت روز یکشنبه بود و منتصف ماه شعبان سنه عشرين و اربع مایه بود و چند چیز در عصر و عهد او ظاهر شد^۲ از آنجمله یکی ابی الحارث (ارسلان) بسامسیری^۳ از جهت بودن شأن او و بزرگ بودن امر او قطع کرد

و چند چیز در عصر و عهد او چند چیز^۲ نصل^۱
 اخبار مصر (cm.) بسامسیری^۳ در عصر او ظاهر او ظاهر شد

Ибн ал-Муйассара — Ibn Muyassar, Annales d'Egypte, p. 7—8, 10—11, 20).

فراخور احوال او مرحمت میفرمود(ند) و میگذاشتند و بعد از آن شخص بنده را بمنزل برده و ضیافت^۱ باین حقیر مینمود تا وقت بازگشت مولانا شد باز بهمراه همان کسی رفتم سر راه^۲ ایستادم تا مولانا مستنصر بالله (۱۹۳) ذکره السّجود در آن سوزه(۹) رسیدند و بنده را بخواند و آنچه مطلب داشتم بانجام پیوست و چندی در همان دیار مصر در خدمت بسر بردم لطف مولانا بی نهایت بود روز بروز قلبم روشن میشد تا روزی مرحمت فرمودند شاه ناصر تو باید بروی سمت خراسان و بدخشان و بلخ از جهت دعوت حق^۳ من تو را حجت خود قرار دادم در آندیار و بعد مرحمت فرمودند که همراه حاج(ها) روانه مکه شو از آن جا^۴ از طریق بصره برو سمت خراسان و بدخشان و ناصر خسرو میگوید که بعد از زمانی قافله حاج(ها) از مصر روانه مکه معظمه شد بنده هم رخصت^۵ حاصل نمودم و همراه حاج(ها) روانه شدم تا مکه و از مکه به بصره و از بصره بخراسان خلاصه مردم با من عداوت نمودند (۱۹۴) و قصد جان مرا داشتند تا آنکه روزی در نیشاپور آدم مرا کشتند من از خراسان رفتم بدخشان در آن محال از آن مردم براه حق^۶ داخل شدند و ازین جهت علمای آندیار از سبب کار دُفپایشان دینداریرا کنار گذارده با من عداوت ورزیدند من لابد^۷ در جیلی از جبال بدخشان که اورا یمگان میگفتند در غاری پناهنده شدم تا مدت بیست سال در آن غار بعبادت پروردگار بسر بردم و مردم مرا بمذهب اسمعیلیّه دلالت میکردم و بعد حکایت سلطنت المستنصر بالله ابو تمیم شست سال در مصر

رخست^۵ جاه^۴ حقه^۳ سررا^۲ زیافت^۱

لابدن^۷ حقه^۶

میطلبم در همان دم آن داعی فرمود بد خیال زنده‌ئی انشاء الله امید هست که بمطلب برسی ولی حضرت مولانا ذکره السجود در هفته یکبار از شهر قاهره بیرون تشریف می‌آوردند از برای امر پادشاهی ظاهر و از امراء و وزراء و سلطانها و بزرگان هر دیار چندان جمع میشوید که همه کسی آن حضرترا دیدن نتواند و در روز نوروزی (۱۹۱) يك بار در رود نیل که مولانا حاکم بامر الله باغات ساخته در آنجا^۱ از جهت عیش و تفرّج تشریف می‌برند و تا يك هفته در آن باغات توقّف میفرمایند و در آن روزها ابواب مرحمت و بخشایش بر روی تمام خلق می‌گشایند مخصوص بر فقراء و ضعفاء و مساکین و بیوه‌زنان و یتیمان مانند اجداد بزرگوار خود در همان ایّام امراء و سلاطین که از هر اطراف می‌آیند و خلعت و جایزه^۲ گرفته می‌روند و بعد از آن ایّام بشهر مراجعت خواهند فرمود و حال شما چندی صبر باید بنمائیید ناصر گوید چونکه این مطلب را از آن خضر راه هدایت شنیدم تا دو ماه دیگر تحمّل نمودم تا نوروز سلطانی شد بر سر راه مستنصر ایستادم تا زمانیکه تشریف آوردند و بشکر بسیار (۱۹۲) در خدمت آن جناب بودند چونکه بآن مکان رسیدند ناگاه از راه لطف بجانب بنده نظر فرمود و آنکه بیک نفر از ملازمان امر فرمودند که فلان شخص را نگاهش بدار تا زمانیکه من ناصر علوی را از تو بخواهم این کرامت را آندم از آن بزرگوار دیدم که اسم این بنده را بزبان مبارک آورد و از دل این بنده آگاه بود که مقصود این حقیر دنیائی نبوده و نیست بلکه مطلب بنده ایمان بود و کسانیکه طالب دنیا بودند بخورد

آنجاه ۱

جایزه ۲

البته بتو مسلم می‌داریم آن ولایت را و در آن حین اهل حلب باز یابی شدند و اهل مصر در اندک زمانی بآنها غالب شدند و والی آن ولایت را منهزم و فراری نمودند و مصریان بر آن مملکت غالب آمدند و استیلا یافتند و در ضمن این مطلب طایفه از عرب افریقیه مستولی شدند و نام قائم عباسی را از سکه و خطبه وضع نمودند و بنام مستنصر بالله علوی خطبه خواندند و سکه زدند و بالجملة دولت مستنصر روز بروز (در) تزايد و ترقی بود (۱۸۹) تا بدان جا^۱ رسید که قائم عباسی را مدت يك سال گرفته محبوس می کردند و فرموده بود تا در مدینه خطبه بنام مستنصر بالله میخواندند و در ایام دولت مستنصر بالله ناصر خسرو علوی از خراسان بمصر آمده از جهت رسیدن بخدمت امام وقت یعنی مستنصر بالله و هر سال از مصر بمکه میرفت و باز مراجعت میکرد باز بمصر تا مدت هفت سال دید که از مکه مرادی حاصل نشد بعد از شش حج و نوبت آخر که از حج مراجعت نمود بجهت دیدار مولانا امام زمان اما نمی‌شناخت تا مدت شش ماه دیگر در مصر حیران بود و از هر جا^۲ جويا ولی میسر نمی‌شد تا اینکه آخر با یکی از داعیان اسمعیلیه دوستی بهم رسانید و بعد از چند گفت (و) گویا (۱۹۰) ناصر خسرو مطلب خود را اظهار نمود و گفت که مدتی می‌باشد که جويای دیدار مولای زمان هستم و از برای من میسر نمیشود و از آنجا که بر من یقین است که امام بحق باید در همین دیار باشد و من در هر ملک که گردیدم و جويا شدم کسی دیگر را بغیر از همین کسیکه سلطنت مصر را دارد کسی دیگر را مستحق امامت ندیدم حال از جناب شما مدد

از هر کجاء^۲ بدان جا^۱

شکر بجای آوردند و صدقات و فذورات^۱ بمردم رسانیدند و فتح نامه بحضور الظاهر بالله بردند و ظاهر هم خلعت فراوان بجمیع سرداران و بزرگان عطا فرمود و سنه چهار صد و بیست و هفت در ماه شوال ولد خود المستنصر بالله را بجای خویش تعیین و برقرار فرمودند و اسرار ولایت را بآن سپردند و بعد بعالم بقا هجرت نمودند و سلطنت الظاهر بالله شافزده سال بود و زمان حیاتش سی و سه سال بود رحمه الله علیه ذکر خلافت المستنصر بالله هم در روضة الصفاء مسطور است که سنّ او از هفت تجاوز نکرده بود که متصدی امر خلافت و سلطنت و امامت گردید و در یازده (۱۸۷) سالگی با فوجی آراسته سوار شده بتفرّج رفته و در آن روز تاجی مرصع بر سر نهاده بود که مقوی های آنزمان از قیمت او عاجز^۲ آمده در آن زور چشم مصریان بطلعت مستنصر بالله روشن گردید و از جمله فتح هایکه در زمان او روی داد یکی آن بود که لشکری بحلب فرستاد بعد از آن که قدری از آن مردم یاقی^۳ شده بودند والی آن ولایت نصر بن صالح بن مرداس بود که دم از طغیان زده بود او را گرفته بقتل رسانید و دیگر بازه آفولایت بتصرف علویان در آمد و همچنین باطراف ولایتها بدیار ربیعه لشکر روانه نمود و همه جا^۴ بر عدوّ غالب میآمدند و مستنصر بالله را در هیچ ولایت و ممالك منازع نماند و اگر میخواست در گرفتن تمام اقالیم ها برایش (۱۸۸) میسر و آسان بود و در سنه چهار صد و چهل و چهار والیه افریقیه اظهار نمود بعباسیان دوستی خود را قائم نموده بود و از طرف عباسیان از جهت او خلعت آمده بود و گفته بودند هر ولایترا که گرفتید

همه جا^۴ یاقی^۳ آجز^۲ نزورات^۱

سال ذکر خلافت الظاهر لدين الله^۱ در کتاب روضة الصفا مسطور است که حاکم بامر الله را شهید کردند خیلی واقعه آشکار گردید و در آن مصیبت تمام خلق مصر گریه میکردند و هوا تیره و تار شده و باد (۱۸۴) های مخالف وزیدن گرفت و قاضی القضاة با ارکان دولت و ملت زبان بدعا گشودند و با الظاهر لدين الله که ولیعهد الحاکم بامر الله بود بیعت کردند و سر بفرمان او نهادند و آن بزرگوار، مثل اجداد کرام خود نیکو سیرت و پاکیزه سریرت و باوقار و نیکورفتار و حلیم و صاحب کرامات و معجزات بود و از کمال کیاست و بزرگ منشی فتنه ها آرام گرفته و مهم دولت و ملت بر قرار شده و در سنه چهار صد و بیست و یکده الظاهر لدين الله بدیدار فرزند عزیز خود مستنصر بالله روشن گردید و در روز ولادت او خوشدلی کردند و بعیش و طرب و شادی اشتغال (۱۸۵) نمودند و در همین سنه حاجیان خراسان از راه مصر و شام بکمال امنیّت و خوشی بوطن خود باز گشتند و الظاهر بالله آنها را بانعام و اکرام و عاطفت اختصاص داده و بهر يك جدا جدا خلعت گران مایه عطا^۲ فرموده و در سنه چهار صد و بیست و یک قیصر روم از ممالك خویش ششصد هزار (؟) مرد فراهم آورده و متوجه شام گردیدند و چون بحد حلب رسیدند هوا بغایت گرم شده و از کمی آب عطش بر آن سپاه غالب شد بحدیکه آن سپاه بتنگ آمده و مقارن این حال اهل حلب بر اهل روم مظفر^۳ و غالب شدند و رومیان همه هلاک شدند و اهل حلب و شام و مصر از این فتح عظیم همه دانستند که از کرامت (۱۸۶) الظاهر لدين الله بوده که بمقصود رسیدند و فتح میسر شد همه سجده

یعنی حاکم سخت گرفت در حرام کردن شراب و تنبیه نشدند و بنا نهادند بیشتر مردم در پنهانی قرار دادند که بخورند و کسیکه میخواست در پنهانی بیاشامد نمیدید مگر آنکه حاکمرا بر بالای سر خود ایستاده پس حاکم بامر الله آن کسرا حدّ میزد و از حاکم بامر الله معجزه ها و علامتها بقدریکه شهرت کرد و ظاهر (۱۸۲) گردید بر خلق و غلو کردند بیشتر خلق آنزمان و میخواندند حاکمرا بخدائی پس حاکم علیه السلام آنها که غلو کرده بودند قتل کرد باز هم تفاوت نکرد و بسیار از خلق با اینکه حاکم بامر الله آنها را میکشت باز اورا بخدائی پرستش میکردند و اعتقاد یقینی داشتند که حاکم بامر الله خود مرتضی علی است که در بین خلق در هر دوری بطوری و باسمى و لباسی خودرا ظاهر میگرداند و آنطایفه همین را رجعت میدانند که اوّل ظاهرًا^۱ خود را از نظر معاندین پنهان مینمایند و باز بعد از چند (وقت) رجعت میکنند که کسی بر طبق فرموده

هر لحظه بشکلی^۲ بت عیار بر آمد * دل درد و نهان شد
 هر دم لباسی دیگر آن یار^۳ بر آمد * (۱۸۳) از دیده نهان شد
 و در جای دیگر میآرد^۴ فرد * دیده ای خواهم که باشد شه شناس *
 تا شناسد شاهرا در هر لباسی * بطریق تکرار در کتاب روضة الصفاء
 است که چون حاکم بامر الله را شهید کردند زلزله عظیمی در
 مصر پدید آمد چنانکه نزدیک بود که جبالهای آندیار بازمین یکسان
 گردد و عمارات و منارهای بسیار فرود آمد و خرابی زیاد در آنولایت
 شد و قحطی عظیمی شد که رطل نان بیک درم می خریدند تا دو

میآرد^۴ یا^۳ بشکل ان^۲ بظاهرًا^۱

حاکم و آن خارجی واقع (۱۷۹) شد یکی از امرای عرب که از اخلاص کیشیان اسمعیلیه بود آن خارجی را در هنگام فرار گرفته و نزد فضل بن صالح آورد که آن فضل در دولت اسمعیلیه رکن رکین بود^۱ و فضل آن خارجی را بحضور حاکم فرستاد و حاکم بامر الله حکم کرد تا کلاه سرخ بر سر او نهادند و دست و پاهای او را بستند و بر شترش نشانی کردند و حمدوۀ را حریف او کردند که هر دم و هر ساعت بر روی آن خارجی سیلی میزد و او را آزار میکرد و مردم مصر اظهار فرح و شادی میکردند تا آنکه کار او بآخر رسید و در سنه سیصد و هفتاد و هشت حکم نمود که شبها و روزها دروازه های شهر مصر را باز بگذارند و دکانین را هم نمیدند از جهت بیع و شراء و در (۱۸۰) سر هر کوچه ها و خانه ها مشعل و چراغها روشن نمودند و مردم مصر در کمال خوبی و خوشی و امنیّت بودند و حکم کرده بود که قمارخانه ها و جای فسق و فجورها را نابود نمودند و مدارسها بنا کرد و مال بسیار وقف کرد و تمام رعیت و مردم از او شاد و خوشوقت بودند و باستراحت زندگانی میکردند و دعا بدولت او میکردند و در تاریخ ابن زولاق^۲ و ابن خلکان مسطور است عربی وَكَانَ الْحَاكِمُ عَلَيْهِ السَّلَامُ شَدِيدًا فِي تَحْرِيمِ الْخَمْرِ فَلَم يَنْتَبِهْ أَكْثَرُ النَّاسِ عَنْهَا وَالشَّارِبُ فِي السُّتْرِ وَالْخُلُوتِ وَ مَنْ كَانَ اتَى الْمَنَكِرَ فِي السُّتْرِ فَلَا يَدْرِي إِلَّا وَالْحَاكِمُ (۱۸۱) قَائِمٌ عَلَى رَأْسِهِ فَيَقِيمُ الْحَدَّ عَلَيْهِ وَظَهَرَ عَنْهُ الْمَعْجَزَاتُ وَالْكَرَامَاتُ مَا أَشْتَهَرَ بِهِمْ فَغُلُوا فِيهِ أَكْثَرُ النَّاسِ مِنَ الْأَعْيَانِ وَالْإِشْرَافِ وَالْعَالَمِ وَالْفَاضِلِ وَدَعَا لَهُ الْإِهْيَاطُ فَقُتِلَ مِنْهُمْ خَلْقًا عَظِيمًا وَكَانَ بِالشَّجَاعَةِ وَالسَّخَاوَةِ كَاجِدًا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

ابن ذولاق^۲ . آوردن اسمعیلیه^۱

که یازده سال از عمرش گذشته بود و این مطلب را ابن زولاق در تواریخ خود ذکر کرده که الحاکم کان حوادًا و کریما و حلیمًا و صبورًا و عظیمًا مهیبًا با همه کس مهربان و خوش خلق بود و پیشنهاد شکایت هر کس او انصاف (۱۷۷) بود و انصاف میکرد در وقت^۱ حکم کردن و لباس او پشمینه بود و کرامات عدیده از او ظاهر میشد و مدام^۲ بذکر و دعا اشتغال داشت و بدعای او هر مریضی شفا مییافت و مثل جدّ بزرگوارش حضرت رسول خدا مکارم اخلاق را بافتها رسانیده بود و ذکر کرده است ابن خلکان و ابن زولاق و المسیحی که حاکم بامر الله^۳ يك نفر امینی را طلب نمود دو کلیدی باو داد و امر کرد او را که برو در مدینه حضرت رسول خدا و در خانه جدّم حضرت صادق را بگشا و چند چیز علامتی در آن سرا هست که ارث من است گرفته با خود بیاور و آن شخص قبول نمود و همان ساعت رواه مدینه شد و رفت تا که رسید (۱۷۸) در مدینه و در خانه حضرت امام جعفر الصادق گشود و آن علامات که حاکم بامر الله^۴ خبر داده بود همه را موجود دید و بامر حاکم تمامرا برداشت عربی فَأَخْرَجَ مِنْهُ كُنُوزًا مِنْ أَلْعَلَمِ أُمَّةٍ^۵ وَ مُصَحَّفًا وَ مَالًا وَ لِبَاسًا وَ سِلَاحًا در سنه چهار صد ده احدی آیاته و کراماته و در روضة الصّفاء مسطور است که حاکم بامر الله نخستین خلیفه است از خلفای سادات علویه که در مصر متولد شده و در زمان خلافت آن سید زکّی یکی از خوارج مذهب بر آن بزرگوار خروج نمود و نسب خود را بهشام بن عبد الملك مروان میداد و بعد از معاربهها که میان

دوقت^۱

مدام^۲

حاکم بالله^۳

حاکم بالله^۴

من علم الأئمة (؟)^۵

دیلمی ابواب مکاتبات و مراسلات مفتوح شد و هر کس با عزیز بالله مخالفت میکرد گوشمالی سنرا میخورد و عزیز بالله بعد از آنکه بر دشمنان غالب آمد (بمصر مراجعت فرمود) و گویند عزیز بالله شام را بعیسی نصرانی و ریاست بغداد را بمنشاء یهودی داده بود و ایشان ظاهراً ظلم میکردند تا روزی عورتی يك رقعہ بعزیز نوشت که یا امیر المؤمنین مسلمانان در نزد یهود و نصرانی خوار و ذلیل اند^۱ فطر مرحمتی در حال بیفگن عزیز بالله ازین رقعہ متأثر شده رقم عزل بر صحیفهٔ حال هر دو کشیده و از (۱۷۵) ایشان مال فراوان گرفت و ردّ مظالم نمود و در کتاب ریاض الجنان و تاریخ ابن خلکان نیز مسطور است که استقلال یافت العزیز بالله بامر ولایت و امامت و سلطنت یوم وفات پدر خود المعزّ لدین الله و در مصر بود عزیز بالله کریم و شجاع و ذمکو عفو با سخاوت با عدالت با انصاف با مروّت با اخلاق کریمه و صفات حمیده و حسنه را بافتنها رسافیده مخصوص یتیمان و بیوه و زنان مثل جدّ بزرگوار خود علی بن ابی طالب و اسم او را بر سکه‌ها زدند و بامیر المؤمنین و خطبه باسم العزیز بالله در جمیع شهرها خواندند و بعد از بیست (و) يك سال که بعدل و داد گزرافید جهان (۱۷۶) فافیرا وداع نمود بعالم آخرت انتقال فرمود در روضهٔ رضوان خرامید ذکر خلافت الحاکم بامر الله^۲ فاطمیین در کتاب ریاض الجنان مسطور است که ولادت الحاکم بالله در قاهره معزیه شب پنجشنبه ششم ماه ربیع الاولی فی سنه خمسہ و سبعین و ثلاث مایه بوده و بیعت کردند بعد وفات پدر العزیز بالله سلخ ماه رمضان در سنه سیصد و هشتاد و شش

الحاکم بالله^۲ خار و ضلیل اند^۱

الفرات و هم عم جدش از جمله بیعتیان بودند و گویند العزیز بالله بغایت (۱۷۲) حلیم و صبور و معصوم و نیکو اخلاق و با سخاوت و بامروت و شجاع بوده و در روز بیعت العزیز بالله خطبه^۱ بغایت فصاحت و بلاغت که بر موعظه حسنه و فصائح لایتناهی مشتمل بود بلسان مرتضوی افشاء و اداء فرمود چنانچه در آنمجلس رقتی عظیمی کردند و غبار کدورت از مرآت قلبها زدود و برطرف نمود و بعد از آن پرتو التفات و مرحمت بر احوال مملکت انداخته تمام دیار مغرب و مصر و شام و حجاز و حرمین و عراق عرب جمله در تحت تصرف و فرمان عزیز در آمده و عزیز در فہایت خوشی و معیشتی میگذرانید و در زمان خلافت عزیز اهل بغداد یاغی و سرپیچ گردیدند (۱۷۳) و البتگین^۲ باعث بر مخالفت شده و با لشکری گران بشام آمده و حسن بن احمد بن قمرطی که مداوت سابقه داشت باولاد رسول خدا با البتگین منظم شده و با هم ظاهر کردند مخالفت شافرا با عزیز چون عزیز بالله این مطالبرا شنید بالشکر فراوان از مصر متوجّه شام گشته و چون آن دو لشکر در مقابل هم شدند و چشم البتگین بر رایت منصور عزیز افتاد رعبی و خوفی بر باطن او استیلا یافت در همان دم از مرکب خود پیاده شد و رفت و رکاب عزیز را بوسید و بخاک افتاد و عزیز هم در کمال نیکوئی پزیرائی کرده و از سرگناه او در گذشته و در باره او انواع مہربانی‌ها بجا^۳ آورد و بعضی از آل بویہ در (۱۷۴) همان سپاہ همراه البتگین بودند تماماً^۴ بغلعتهای فاخر سرافراز گردیدند و بعد از آن میان عزیز و عضد الدولہ

خطبی^۱

و البتگین^۲

بجاہ^۳

تمامن^۴

گفت صدق یا رسول الله و خود را بخاک افکنده و محبت اولاد رسول خدا در دل او جایگیر شد ابراهیم بن خلکان در کتاب خود مینویسد که ابو حنیفه نعمان بن محمد بن احمد بن حیوان در عهد المعزّ لدین الله فاطمیین قاضی مصر بود و تصانیف وی بسیار است و ابن زولاق¹ در کتاب (۱۷۰) خود ترجمه علی بن نعمان نوشته و گفته که نعمان قاضی زبردستی بود و در اخبار مصر ذکر کرده اند که نعمان نهایت فضل و کمال بود و حافظ قرآن و عالم و فقیه بوده و بمعزّ اراده صادقه داشت و مردم را بامامت المعزّ لدین الله میخواند و در قصائد ابن نعمان است که در مرتبه² سوّم که بار رسول قیصر بخدمت معزّ رسید باز همان فوراً در سیمای آنجناب مشاهده نمود و کرامت دیگر از معزّ لدین الله در روضة الصفاء مسطور است که معزّ همه اعیان دولترا جمع آورده در همان انجمن گفت اجل من نزدیک رسیده و ولد دلبند خود عزیز را بشما می سپارم زیرا که او ولیعهد و جانشین³ من است (۱۷۱) و او را بر شما استخلاف و خلیفه میگردانم و شماها اگر اطاعت امرید باید که مطیع امر او باشید و گردن از مطاوعت و فرمان او نه پیچید در آن انجمن تماماً⁴ قبول فرمان نمودند و در آن زمان عمر المعزّ چهل و پنج سال بود و زمان خلافت بیست و سه سال و اینجا (؟) بود و بعد از این گفتارها جان بجایان تسلیم نمود رحمة الله علیه و در کتاب روضة الصفاء مسطور است در ذکر خلافت العزیز بالله که چون مدت هفت ماه از واقعه پدر بزرگوارش معزّ لدین الله گذشت خلایق مغرب و مصر بآنحضرت بیعت کردند و عمّ او حیدر و عمّ پدر او ابو

تامن⁴ وجاه نشین³ مرتب² ابن زولاق¹

المعزّ لدين الله آمده معزّ در خلوت بآن رسول میگویند که ایا
یادداری زمانیرا که در مهدیه پیش من آمدی و من با تو گفتم که
روزی میشود که باز در مصر برسالت پیش من خواهی آمد عرض
کرد بلی و عرض کرد که اگر از سطوت قهر خویش مرا ایمن
فرمائی کلمه بعرض رسانم آن جناب فرمود دستوری دادم قرا از هر
چه خواهی بگو ایمنی رسول گفت که در آن نوبت که در بلاد
مغرب بخدمت رسیدم حشمت و عظمت و جلالت و سطوت و اُبهت
و مکنّت شما در چشم (۱۶۸) من چنان آمدی و چنین نمودیکه از
مهابت تو در وجود من چنین تأثیر کرد^۱ که تمام وجودم ناچیز شد
و از نور روی جمال انور تو جهان بمرتبه بمن روشن و چنان انکشاف
یمن روی داده بود که پنداشتم که جناب شما واجب الوجودی و اکنون
از آنها هیچ نمیبینم معزّ جواب داد که ایا میدانیکه نقص از
طرف تو است و یا از طرف من رسول عرض کرد نمیدانم خلیفه
فرمود هر گاه کسی نور آفتابرا نه بیند ایا نقص در طرف بیننده
است یا اینکه از طرف آفتاب رسول عرض کرد که نقص از طرف من که
بیننده (ام) باز معزّ فرمودند که الحال هم آشکار می بینم که باز
برسالت پیش ما خواهی آمد در وقتیکه در بغداد بسریر سلطنت
و حکمرانی بر قرار (۱۶۹) باشم و سبب اینکه آن نور در صورت
من میدیدی این بود که در آن وقت آینده قلب تو مصفی بود
و عقیده ات صاف بود و معتقد بودی بخانه دان نبوت و حال
قلب تو تیره شد و عکس ماه در آب گل آلوده دیده نمیشود مثلاً
هر کس صفای باطن داشته باشد و اعتقاد به پیغمبر داشته باشد
او میدید که رسول خدا سایه ندارد نه همه کسی و رسول قیصر

تخصیر کرد ۱

و ثلاث مايه المعزّ لدين الله بعزيمت مصر از مغرب هجرت فرمودند و اموالهايکه همراه خود برداشته از تعداد و حساب بيرون بوده و در بعضی از تواريخها مسطور است که در آن سفر پانزده هزار شتر و ده هزار استر زر مسکوک اورا (۱۶۵) میکشيدند از زر سرخ و سفيد و اعيان و اشراف مصر تا اسکندريّه باستقبال آن جناب بشتافتند و در آن سرزمين شرح شدّت فراق و تفصيل الام اشتياق خويشرا بعرض او رسانيدند و بنوازش و احسان اختصاص يافتند و حليفه علوی المعزّ لدين الله ايشان را بعد الت و احسان و انصاف و امتنان و امنيت و خوشدل و مسرور گردانيد چون بمحروسه معزّيه نزول اجلال فرمودند باساس عدل و مروت و انصاف چنان اشتغال نمود که مزیدی بر او متصور نميشد و گويند در تمام تواريخ مسطور است که معزّ لدين الله در مصر چند صندوق پر از زر در پيش بارگاه قرار داده بود (۱۶۶) و رخصت داده بود که هر روز محتاجان و فقرا و مساکين بيايند و هر يك در يك کف آنچه گنجد از آن نقود بردارند برونند و گويند تا حال هنوز آن صندوقها بر جای خود باقيست و از آن کرم نشان نمانده در هيچ کجا^۱ مگر در همان خانه واده چونکه امور ملک استقامت يافت در روز جمعه نوزدهم ربيع الآخر سنه سيصد و پنجاه (و) پنج اين دار فانی را وداع^۲ فرمودند و از کرامات^۳ معزّ لدين الله چنين وارد شده در زمانیکه در مهديه بر سرير حکومت بودند رسولی از جانب قيصر روم بخدمت رسیده بود و نيز در اين اوقات (۱۶۷) که در مصر بر سرير خلافت و سلطنت قرار گرفته بود همان رسول قيصر بموجب فرموده قيصر روم بحضور خليفه زمان

کرامت^۳ ودا^۲ کجاه^۱

فتح کرد و عزم دمشق نمود و بر دمشق هم نیز مستولی شده و سائر مملکت شانرا بگرفتند و بعضی از قرامطه افعال ناشایسته از آنها در وجود آمده بود لهذا جوهر آنها را در مصر بسپاست رسانیده و بقایای آن گروه گریخته در ولایت های شام متواری شدند و از سیاق این کلام بوضوح پیوندد که قرامطه و رأی اسمعیلیّه طایفه دیگراند و عباسیه و هواخواهان ایشان از کمال عداوتی که باولاد رسول خدا داشتند قرامطه را در اسمعیلیّه شمرده اند و در تواریخ ابن زولاق^۱ مسطور است که شیعه اصل اسمعیلیّه (۱۶۳) است و در بدو الامر بجز شیعه اسمعیلیّه شیعه دیگر نبوده و سبب اینکه آنها را در عراق عجم^۲ و خراسان قرامطه میگویند آنستکه آل ابو سفیان اولاد عبد المطلب را قرامطه لقب نهاده بودند و در وقتیکه عمر بن خطاب ایران را فتح کرد و گرفت و مسلمان نمود و بعد اهل ایران مذهب خنبلی اختیار نموده بودند و در منابعها آشکار حضرت مرتضی علی را نصب^۳ مینمودند و بسیارشان ناصبی بودند و تا در آنزمان که اسمعیلیان از عربستان در ملک ایران وطن دار شدند و از آنجاکه لازمه شیعه تقیه است آنها در ایران از ایرانیان تقیه مینمودند و در ذیل بعضی از ایرانیان شایعه بردند که آنها (۱۶۴) در نماز علی ولی الله میخوانند و میگویند آنوقت ناصبیها شهرت دادند که اینها پیروان اولاد عبد المطلب اند قرامطه و چراغ کش و علی ولی اللهی اند از آن روز این لقب را بر آنها ماند و بعد هم که اهل ایران از زمانیکه شیعه شده اند بهمان لقب که اجداد شان آن طایفه را میخواندند حاصل آنکه در سده احدی و سبعین

ص ۳ عراق اجم ۲ ابن ذولاق ۱

نمود و بعد از این فتح لشکر عظیم بجزیرهٔ روم فرستاده و با لشکر روم
 حرب‌های سخت^۱ واقع شده و رومیان شکست خوردند از سپاه
 معزّ لدین الله و اموال فراوان از آنها گرفته و در این اثنا
 خبر وفات کافور اخشیدی که از جانب خلفای بنی عبّاسی بحکومت
 مصر اشتغال داشت این خبر که بگوش معزّ رسید و بواسطهٔ
 قحط غله مصریان عاجز و مضطرّ گشته اشراف و عیان آن مملکت
 رسولان و نامها فرستاده و از معزّ التماس نمودند که بنفس
 خویش حرکت^۲ نمایند بطرف مصر و یا آنکه از امرای دولت کسیرا
 که شایسته باشد روانه بآن ولایت (۱۶۱) نماید بعد ازین مقوله
 المعزّ لدین الله همّت بر گرفتن مصر را ترك نمود و جوهر را با
 مجتّده و ارباب سلاح^۳ کشتی‌ها را از هر جنس پر نمود و بانواع
 اطعمه و اصناف اغذیه از هر گونه طعامی که بر اهالی آن مملکت
 صدقه کند فرستاد و جوهر در سینه سیصد و پنجاه و هفت با
 مکنّتی و شوکتی هر چه تمام‌تر بعد از طیّ منازل بمصر رسید
 و چشم اهالی آندیار بدیدار جوهر روشن شد و صورت جوع‌شان
 بضدقات المعزّ لدین الله آرام و قرار گرفته و جوهر بباغ اخشیدی
 که مال دولت بود نزول اجلال ارزانی فرموده و میان فسطاط^۴ بر بنای
 شهری مشغول گشته و نام بهاد آن بلد را بقاهره^۵ معزّیه و بسعی
 جوهر مصر و اسکندریّه و دیار صعیلا و یماط^۶ و مکه و مدینه را
 از تصرف خلفای (۱۶۲) بنی عبّاسی برون رفت و در تحت تصرف
 خلفای بنی فاطمه در آمد و در این اثنا جوهر یکی از قائدانرا
 با لشکر گران بجانب فلسطین فرستاد و آن قائد فلسطین را

۱ سخت

۲ حرکت

۳ ارباب سلاح

۴ قسطاط

۵ بقاهره

۶ Вероятно, یمامت

سَقَى كَوْنَرُ لِيْلُخْلِدِ دوحه هاشم * وَحَيْثُ مَعَزُ الدِّينِ عَمَّا الْمَلَائِكِ
هو الوارث الارض من ابوين * أَبِ المصطفى و أَبِ مرتضى¹
و ذکر کرده است (امام) یافعی در کتاب خود و در تواریخ مصر
اینکه المعزّ لدین الله بوده است عالم و فاضل و جواد با حسن
سیرت با انصاف و با مروّت و با کرامت (۱۵۹) و به پا داشتند
حکم اورا بکلّ دیار مغرب و مصر و شام و حرمین و متولّد شد
العزیز بالله در مهدیه در یازدهم رمضان سنه سیصد و نوزده و در
کتاب روضة الصفا در ذکر خلافت المعزّ لدین الله که صاحب رای
و کشف و پادشاه شجاع بوده از همه قانوں آگاه بوده و کما ینبغی
مراسم حکومت و سیاست و عدالت بجای آورده و در روز وفات
پدر در ماه شوّال سنه سیصد و چهل و یک تجدید بیعت کردند
و بعد غلام خود جوهر را بانواع عواطف پادشاهانه اختصاص داده
و با لشکر گران باقصای بلاد مغرب فرستاد و بسجلماسه لشکر
کشید و آن دیار را فتح نموده و والی آن ملک را که خیلی متقلّب
بود و خود را الشاکر بالله نام (۱۶۰) نهاده و فرمان داده بود که
اورا امیر المؤمنین گویند جوهر اورا دستگیر کرده و اسیر

¹ Судя по рифме и размеру, 1-й и 2-й стихи взяты из разных стихотворений. Соответственно с требованием метра первого стиха (басит) в него внесено исправление вместо имеющегося в оригинале (سَقَى الكوثر الخلد). То же согласно метру по следнего стиха (مُتَاكَرِبِ)— вместо оригинала أَبِ المصطفى. Быть может, следовало бы вместо عَمَّا (во 2-м стихе) — عَزَّ, и тогда получилась бы соответствующая игра слов. (Этой конъектурой я обязан акад. И. Ю. Крачковскому, сообщившему ее в письме к проф. А. Э. Шмидту).

و آن گوهر صدف سعادت و آن اختر (۱۵۶) فلک امامت و آن آفتاب آسمان ولایت مزین و مجلی گردد و عاقبت آنچه بزبان ابو جعفر گذشته بود بوقوع انجامید و ابو جعفر در علوم کامل بود و معلّم بود در دین اسمعیلیّه و منصور در زمانیکه وفات کرد ولد او معزّ لدین الله بیست و چهار ساله بود و روز تولّد معزّ لدین الله نصف ماه رمضان سنه سیصد و هفده بود معزّ بعد پدر خود منصور بر مسند خلافت قرار گرفت و مثل پدر بزرگوار خود جاری کرد نیکو مجرائی از عدالت و مروّت و سخاوت و کرامت و از جمله موالی معزّ شخصی بود جوهر نام و قرار داده بود او را در مرقیّه وزارت (۱۵۷) و سپهداری و امیر لشکر بود و معزّ دست سخاوت گشوده بود و بر فقر او مساکین و روایت شده که بیست و چهار هزار دینار زر سرخ انفاق کرد بر قبائل عربی و گرفتند دیار مصر را و بنا نهاد در آنجا شهر قاهره معزّیه را^۱ و بعد عزم مصر نمودند و در مهدیه یوسف بن ضهّاج را بر حکومت نصب کرد و بسوی مصر روانه شد با مال بسیار و با بزرگان عظیم الشان داخل در اسکندریّه شدند در سنه^۲ سیصد و شصت و قاضیان مصر مثل ابو طاهر و سایر وداعیان و اهل^۳ آن بلاد او را استقبال نمودند مولانا معزّ را و جمع شدند در حضور آن حضرت و خطبه خواندند^۴ از برای ایشان خطبه باکمال فصاحت و بلاغت و موعظه کردند (۱۵۸) آنها را نیکو موعظه حتّی بگریه در آمدند حاضرین و امر فرمود آنها را باعمال صالحه و مردم باطراف بلادها نوشتند که بهترین خلق المعزّ لدین الله است و منح نموده بود المعزّ لدین الله را علامه البارحی در قصائد خود شعر

اهل^۳ و در سنه^۲ در آنجا شهر قاهره معزّیه را^۱ خواندند^۴

و این خیر بمنصور رسید که ابو یزید در سودان است منصور
 بنصرت الله جمعی جلّادان بدفع ابو یزید نامزد نمود و ایشان
 موجب حکم در عقب ابو یزید شتافتند و ابو یزید را دستگیر
 کردند و نزد منصور آوردند از موقف خلافت حکم صادر شد که ابو
 یزید را با حمدونه^۱ در قفس آهنین قرین و همنشین گردانیدند
 و (۱۵۴) بعد از چند ماهی حسب الامر جلّادان ابو یزید را پوست
 کنده و پیر از کاه کرده گرد تمام شهر و ولایت برآوردند و فتح نامه
 باطراف ولایت و دیار اسلام بجهت خوشنودی مسلمانان فرستادند
 و افعال ناشایسته ابو یزید را بر خلق معلوم بود و تمام مردم آن
 عهد ابو یزید را معاویه و دجالش میگفتند و منصور در ایّام دولت
 خود حسن بن علی بن الحسین کلبی را که یکی از عظمای عصر
 خود بود و بزرگ ملت بود بحکومت صقلیه فرستادند و از
 جهت خوش رفتاری و حسن معاش او محبت او در دلها قرار گرفت
 و بضبط و ربط امور مشغول گردید و بجهت اخلال این احوال اهل
 روم از حسد متوجّه محاربه و جدال (۱۵۵) او گشتند در آن قضیه
 حسن منزه گشته این خیر بفتح غلام منصور رسید مقارن این
 حال با طایفه از شجاعان بمعاونت حسن رسیدند و باتفاق هم روی
 بلشکر رومیان نهادند و جنگ در پیوست و اهل روم شکستی
 فاحش خوردند و گریختند و ابو جعفر مرورودی شعر چند در
 تهنیت و مبارک بادی این فتح مبین انشا کرده و معروض منصور
 گردانید و مضمون شعر مخبر ازینکه امید میدارم که باسم همایون
 قرة العین خلیفه المعز لدین الله که ولیعهدست در مکه و مدینه
 بالای منبرها خطبه و سکه دینارها بنام و لقب آن در درج خلافت

^۱ На полях добавлено: یعنی میمون.

که چون دوازده سال و هفت ماه از خلافت قائم بامر الله گذشت قائم مریض شد و در آن اثنا این خبر بابو (۱۵۱) یزید خارجی رسید و آن ابو یزید نام بتعلیم صبیان اشتغال داشت و بر قائم خروج کرد و جمع کثیری از خارجیان در تحت رایت او جمع گشتند و در مذهب ابو یزید عفو و رحم نمود چنان آورده اند که در آن هنگام که ابو یزید محاصره کرد بعد از محاصره استیلا یافت بر قیروان و حکم قتل و غارت داده و مشایخ و سادات و اشراف زبان بشفاعت گشودند ابو یزید قبول نکرد و در همان حین القائم بامر الله ابو القاسم بجوار حق پیوست و ولیعهد او ولد او منصور بامر الله بجای او قرار گرفت و در روضة الصفا مسطور است که چون (۱۵۲) قائم بامر الله برحمت حق پیوست و ولیعهد او ولد او المنصور بنصرت الله بود و تمام حصار مهدیه و اعیان دولت بر منصور بیعت کردند و منصور بغایت مردانه و عاقل و فرزانه و باعدالت بود چون در حین وفات قائم ابو یزید خارجی بالشکرگران از خارجیان در حصار مهدیه بود لهذا فوت قائم را از خلق مخفی داشتند و از حسن تدبیر و کمال دلاوری منصور خوفی و وهمی در دل ابو یزید پیدا شده و تاب مقاومت نیاورد و در همان شب از ظاهر مهدیه کوچ کرد و گریزان شد و منصور امر کرد که او را تعاقب کنند چنان لشکر منصور (۱۵۳) ابو یزیدیهارا تعاقب نمودند که بگفتن راست نیاید تا بجائی رسیدند که از صعوبت راه و مسالك دیگر نتوانستند رفت و خود ابو یزید بشتاب از شکاف سختی بزحمت بسیار گریخته و میرفت و تابعانش همه گی هلاک شدند و نماند از لشکر ابو یزید مگر اندکی و خود ابو یزید فراراً^۱ ببلاد سودان فرود آمد

^۱ فرارن

پاك مصطفى و مرتضوييند و ذرّيهٔ پاك پيغمبرند و در كتاب رياض الجنان و تواريخ مصر مسطور است كه وليعهد مهدي محمد ولد او القائم بامر الله ابو القاسم بود و گذشته بود از پدر شريف آنحضرت در روز موت پدر خود مهدي محمد چهل دو سال و آن بزرگوار در حسن سيرت و عدالت و مروّت و جاهت و كرامت (۱۴۹) مثل پدر خود مهدي محمد بود و غالب و مظفر شد بر يافيهها و جا داده بود از عسكر خود در شوارعها و راهها در برّ و بحر و امن كرده بود مملكت خود را و بر انگيخته بود لشكر بسوی مصر و مالك گرديد اسكندريه را در سنه ثلاثين و ثلاث مائة و خروج كرد در آن زمان ابو يزيد كندر^۱ خارجي كه از خوارج بود و ابو يزيد و اتباع و لشكر او در^۲ و در كتاب روضة الصفاء نوشته كه القائم بامر الله ولد مهدي محمد در ايام سلطنت و پادشاهي خود از مردم بربر و مغرب زمين بيعت گرفته و چون مهدي محمد برحمت ايزدي پيوست ولد او القائم بامر الله بر سرير خلافت و سلطنت قرار گرفت در سنه سيصد و بيست و پنج (۱۵۰) و اهل صقليه از اطاعت سرباز زدند بجهت آنكه گماشته او سالم بن راشد رعايا را سر كوفته و زبون ميداشت و رعايا اين مطلب را بخليل رسانيدند و خليل اين معنى را بعرض رسانيد چون اين خبر بسمع قائم بامر الله رسيد سالم را از حكومت عزل نموده و ديگر را بجاي او بر قرار نمود از جهت رفاهيت و آسودگي رعيت و رعيت بكمال دل جمعي و خورسندى از مهربانيهاى القائم بامر الله زندگاني ميكردند و وقايعى كه در زمان خلافت قائم اتفاق افتاد اين بود

^۱ Мухаммад бин Кидад.

^۲ По-видимому, дальше

пропущено описание борьбы Кадима с Абу Йазидом, которого египетские исмаилиты называли «антихристом» (دجال). См. ниже.

البته علویها نیز نسب عباسیانرا نیز بافترا نسبت خواهند داد و دفترها و محضرها خواهند نوشت (۱۴۶) و در منبرها طعن^۱ و لعن بر عباسیان خواهند گفت آن وقت از برای ما و آنها در میان خلق قریب و منزلتی نخواهد ماند و در میان خلق خوار و ذلیل خواهید^۲ گردید و امت تماماً از شماها بر خواهند گردید لاجرم مقتدر عباسی از این قضیه در گذشت و این اختلافها ازین سبب پیدا شد و الا مهدی محمد صحیح النسب و از اولاد اسمعیل امام جعفر الصادق علیهم السلام است و تفصیل ظهور مهدی محمد در کتابهای عربیه و غیرها و در تواریخ مشهوره مسطور است و اسمعیلیه گویند که خارج از داخل چه خبر دارد مثلاً از اینکه یهود و نصاری قائل نشدند بر اینکه حضرت محمد مصطفی ذریه (۱۴۷) ابراهیم خلیل (الرحمان) نیست ازین گفتارها آیا حضرت رسول ذریه حضرت ابراهیم نبوده پس باید دانستکه ازین اختلاف کردن معاندین و مخالفین در نسب و ذریه طاهره رسول و اولاد رسول خدا از اولاد بودن او و باید دانستکه اگرچه دشمن دگوید اولاد از اولادی بیرون نرفته و نمیروند و اقتضای دشمنی همین است که اختلاف کنند و قطع نظر از کشف و کرامت این خانه واده جلیله همین جلال و بزرگواری و نسب ظاهریشان که در اینها اباعن جد هست بغیر از ذریه رسول مکرم در هیچ خانه دان پیدا نبود و نخواهد بود و همین جلالت و نجابت و کرامت (۱۴۸)^۳ و اخلاق جمیله و صفات مرضیه و سخاویشان و حلم و وقارشان و طیب اخلاقشان و جمالشان و رشادتشان صورتاً و سیرتاً شهادت میدهند شهادت صریحه و واضحه بر نجابتشان و بر صحیح النسبشان که نسل

کرامت Излишнее^۳ زلیل خواهید^۲ طن^۱

و با ضعیفان و یتیمان مانند اجداد کرامش علیهم السلام رفتار فرموده و همرا امان داده و مهدی محمد در ایام دولت و خلافت خویش باطراف ولایت مغرب زمین لشکر فرستاد و مجموع آن ولایات را بدون کشت و بست باندک زمانی در حیطه تصرف آورده و همه از روی رضا و التّغیبه متابعت آن سرور نمودند و دست ظلم بنی عبّاس را از آن میان کوتاه کرده و تمام خلق بکمال آسوده گی زنده گانی میکردند و سالها بود که از ظلم و جور بنی عبّاس بتنگ آمده بودند در این هنگام مثل کسپکه از سفر پر مشقّت بعد از صدمات بسیار وارد وطن شود و از خطر آسوده (۱۴۴) شود همه آن مردمان آسوده شدند و بدعای دولت سلطان زیست مینمودند و آن بزرگوار چون از ضبط اندلیس و قیروان و طرابلس و غیره فارغ شد پسر خویش القائم بامر الله را بتسخیر دیار مصر با لشکر گران فرستاد و مقتدر عباسی مونس خادم خود را باسپاه جرّار در برابر او فرستاد و میان هر دو سپاه محاربات روی نمود آخر الامر مونس خادم بنی عبّاس فرار بر قرار اختیار نمود و القائم بامر الله مصر را و دار الخلافه را تصرف نموده و بعد از بیست و پنج سال مهدی محمد در شهر مهدیه برحمت خدا پیوست و آورده اند که چون عبّاسیه در آن اوقات منکوب و مغذول (۱۴۵) و از خلافت و ریاست افتادند و در آن ایام مذهب شیعه آشکار شد بنی عبّاس و هواخواهان و تواریخ نویسان آنها از حسد و عداوت طعن در نسب مهدی محمد و اختلاف انتشار کردند و تواریخ نویسان بیتدبیر آنچه شنیده ازین جهت در نسب مهدی محمد اختلاف نمودند و الا مهدی محمد صحیح النّسب است و علمای سنّت محضری نوشته بودند و افترا بر نسب مهدی محمد و قرار داده بودند که آن محضرا در منبرها بخوانند وزیر مقتدر عبّاسی مانع شد که اگر شما این محضرا در منبرها تکرار کنید

گرفت دولت و خلافت ایشان و دعوت آشکار بود و مردصرا (۱۴۱) دلالت و دعوت میکردند بر او در منبرها و در منبرها خطبه‌ها خواندند بلسان بلیغ و فصیح و ملیح در سنه ۲۹۸ در کتاب روضة الصفا مسطور است در ذکر خلافت طایفه اولاد اسمعیل بن جعفر علیهم السلام که در مصر و مغرب خلافت کردند نخستین از آنها کسیکه متصدی امر حکومت و سلطنت گردید القائم بن محمد بن عبد الله الملقب بمهدی بود و اسمعیلیّه چنین آورده‌اند که مهدی محمد که در اخبار وارد شده عبارت ازوست که در سنه دو صد و نود و نه در شهر افریقیه ظهور کرد و اصحاب او بود عبدالله صوفی و این روایت را بانجام میرسانند بموجب حدیث حضرت رسول که فرمود قال النبی علی رأس (۱۴۲) ثلاث مائة تطلع الشمس من مغربها^۱ مراد از شمس که در حدیث واقع است همان مهدی است که از طرف مغرب در اول سیصد ظاهر شد و با هر کس محاربه میکرد منصور و مظفر و غالب میگردد و در حدود قیروان شهری بنا کرد موسوم بمهدیه و در سنه سیصد اهالی بعضی^۲ از بلاد مغرب دم از عصیان و طغیان زدند و مهدی پسر خود را بدفع ایشان فرستاد و آن گروه را محاصره کردند تا مدتی در اطراف شهر بودند تا عاقبت اهل آن شهر و دیار کفن در گردن کرده از شهر بیرون آمدند و دست در دامن ایمان زدند و پسر مهدی سایه عاطفت و مهربانی بر سر آنها افکند (۱۴۳)

^۱ Различные варианты этого хадиса см.: فصل شیخ محمد پارسا،

الخطاب بوصل الاحباب، تاشکند، ۱۳۳۱، ص ۴۵۲-۴۵۷

و در سنه تسعه و ^۲ B روضة الصفاء читается, собственно,

تسعین و ماتین اهالی بعضی از بلاد مغرب دم از وطغیان عصیان زدند (по Лакнаускому изд. 1322/1904 г., т. IV, стр. 65).

بیّنات کرامت علامات بغیوضات عظماء رسیدند و لقب نهادند بر
 آن جناب بامیر المؤمنین پس دعوت از برای آن در تمام شهرها
 و دیارها جاری شد و دعای سلطان همه پیر و جوان در همه افواه
 و زبان ساری گردید و همه خلق حمد خداوندرا بجای آوردند
 و چونکه استقامت یافت امر مولانا مهدی محمد و قرار گرفت
 سلطنت و او امر کرد عهد ولایترا بولد خود ابو القاسم که ملقب
 بالقائم بامر الله باشد و در کتاب ابن (۱۳۹) خلکان در جزء اول
 مسطور است در نسب مهدی محمد که میرسد با اسمعیل بن جعفر
 الصادق و در تاریخ قیروان در نسب مهدی محمد باین نوع نوشته اند
 و هو المهدی بن عبدالله بن محمد بن احمد بن محمد بن
 اسمعیل بن جعفر علیهم السلام و اسمعیل و ولد او محمد و
 ولد او احمد و ولد او محمد مستور میداشتند خودشانرا از خوف
 خلفای بنی عباسی و چونکه خلفای بنی عباسی نمیدیدند از اولاد
 حسین بن علی بن ابی طالب را مگر اینکه بقتل میآوردند ازین
 جهت بغیر از دوستان کسی دیگر از آنها آگاه نبود و بعد از آنکه
 مهدی محمد ظهور (۱۴۰) کرد از دیار مغرب و استقلال گرفت سلطنت
 او آشکار شد و بنا کرد در افریقیه شهری و نام نهاد آن شهررا
 بالمهدیه و ابتدای شروع در بنای آن شهر در ماه ذی القعدة سنه
 اثنین و ثلاثه مایه بود و فارغ شد از بنای او در سال سیصد و
 هشت در ماه شوال و در آن شهر سلطنت کرد ولد او ابو القاسم
 ملقب بالقائم بامر الله و بعد از او ولد او منصور بنصر الله و
 بعد از او ولد او المعزّ لدین الله و معزّ مالک شد دیار مصررا
 و بنا کرد در آنجا^۱ شهری و نام نهاد اورا قاهره معزیه و قرار

بن محمد بن احمد بن محمد بن اسمعیل بن جعفر الصادق علیهم السلام وقت ظهورش از مغرب بود و اصحاب او یکی او عبدالله احمد بن زکریّا^۱ بود نویم ابو القاسم بن حسن بن فرّح بن حوشب الکوفی بود و دیگر مغربی که از دیلم بود و احمد بن زکریّا^۲ بروز داد و ظاهر گردانید و مطلب ظهور آن حضرت را در شهرهای مغرب و ابو القاسم ظاهر کرد مطلب را بشهرهای یمن و شیعه هایکه در مغرب بودند از برای جان بازی همه در فرمان احمد بن زکریّا^۳ در آمدند تماماً^۴ مکمل و مصلّح بودند و اوّل شهریکه گرفتند شهر سجلماسه^۵ بود و آن شهر در تصرف یسع بن المدار بود و یسع المدار (۱۳۷) عامل المکتفی بالله بنی عباسی بود و احمد بن زکریّا^۶ از اصحاب مهدی محمد بود با یاران خود غلبه کردند بر شهر سجلماسه^۷ و آن شهر را گرفتند و فرار کرد یسع و بر اندگیختند لشکر را در طلب یسع و گرفتند او را و بقتل رسانیدند و اقامه نمودند در آن شهر چهل روز و یاران از اطراف و جوانب جمع آمدند و از ظلم بنی عباسیان آسوده خاطر شدند و دعای سلطان عالم و شکر الهی را بجای آوردند و بعد از آنجا^۸ روانه شدند بطرف افریقیه در سنه سبع و تسعین و مائتین و نازل شدند بشهر رقاده^۹ و امر کرد مهدی محمد در روز جمعه خلافت جمع شدند و خطبه بکمال بلاغت (۱۳۸) و فصاحت آنچه تمام تر ادا نمودند و همه خلق از مقالات و کلمات با برکات و تبلیغات معجزات^{۱۰}

صبح لاسه^۵ تاملن^۴ ذکرِیا^۳ ذکرِیا^۲ ذکرِیا^۱

На поле вместо этого отмечено другое. صبح لاسه^۷ ذکرِیا^۶

معجز آیات^{۱۰} برقاده^۹ آنجا^۸ سلجماسه^{نام}

که مجتهد آن عصر بودند و زاویه نشین بودند ابراز داشتند که این شخصیکه در مدینه ادعای پیغمبری میکند شما که علمائید امتحانش کنید اگر همان احمدست که حضرت عیسی خبر داده پس بماها خبر بدهید آن علما رفتن ترك كردن و از راه عناد دروغ گفتن که ماها رفتیم (۱۳۴) مراجعت نمودند و بقوم خود خبر دادند که این احمد نه آن احمد است که حضرت عیسی بماها خبر داد و من بعد خواهد آمد حتی روایت دادند که این احمد از اولاد ابراهیم خلیل الرحمان نیست پس از اینکه آن علماء گفتند این احمد پیغمبر نیست ایا احمد آن احمد نبود و من بعد آمد و از پیغمبری خود بگفته مردم خارج شد نه والله و نه بالله از پیغمبری خود خارج نشد و احمد همان احمد بود و از ذریه^۱ حضرت ابراهیم خلیل الرحمان و اگر آنقوم از راه کین و عداوت شناختند^۲ و اگر هم شناختند^۳ از عداوت پنهان کردند بحضرت رسول خدا نقصی وارد نیامد و بر اسمعیلی هم بهم چنین و پس از اینکه هواخواهان بنی عباسی (۱۳۵) اختلاف در نسب اولاد اسمعیل کرده باشند از عناد و علمای این دور بگویند که این شخص امام نیست و امام غیب است و من بعد خواهد آمد گفته باشند امام که از امامت و از امام بودن که خارج نمیشود و خلل و اصل و نسب او پیدا نمیشود و یقین باید کرد و اگر کور آفتابرا نه بیند لازم نمیآید که آفتاب هم باشد و هم لازم نمیآید که بینایان هم به بینند اذتتهای مطلب همچنانکه دیدن آفتابرا چشم بینا لازم دارد و دیدن امام زمان هم چشم پاك و دل خالی از مرض یعنی شك و نفاق لازم دارد و حاصل سند صحیح آنکه مهدی محمد بن عبدالله (۱۳۶)

۱ ذریه

۲ شناختن

۳ شناختن

که بعضی از آنها رضی نام و مرتضی نام و ابو حامد که از علمای سنت و هواخواهان^۱ بنی عبّاسی بودند از جهت خوشنویسی بنی عبّاسی از حسد و عداوت در تواریخ افتراها و اختلافها ثبت نمودند و جزء تواریخ نمودند ازین است که در بعضی جاها اختلاف کرده‌اند و اولاد سلاطین بنی فاطمه از اولاد اسمعیل بن امام جعفرند و صحیح التّسبند و آنهاییکه بامامت اسمعیل بن جعفر قایلند و یقین دارند آن جماعت نسلاً بعد نسل^۲ اطاعت‌اشان مینمودند چه مکتوم بودند از خوف خلفای بنی عبّاس چه ظاهر بر آنجماعت چنین حاصل است (۱۳۲) که بعد جعفر الصّادق حسب الامر امام جعفر اطاعت از امام اسمعیل مینموده‌اند و بآن رموزات و آداب حقّائق و حکم و رویّه که جعفر الصّادق بآنها تعلیم و تلقین فرموده در حقیقت که اصل مذهب جعفریست و بعد از اسمعیل بن جعفر حسب الامر اسمعیل اطاعت از محمد بن اسمعیل مینموده‌اند و بعد از محمد حسب الحکم او اطاعت از احمد ولد او میکردند و بعد از احمد اطاعت محمد ولد او نمودند و بعد از محمد اطاعت از ولد او رضی عید الله مینمودند و بعد اطاعت از ولد او مهدی محمدرا فرض عین میدانستند نصّاً^۳ بعد نقیّ بلا اختلاف در باطن نفس الامر اختلاف (۱۳۳) نیست این اختلافات ظاهر از معاندین شد همچنانکه در نسب خود حضرت رسول بر آنهاییکه داخل در دایره حضرت بودند یقین بود نسب حضرت بابراهمیم خلیل (الله) میرسد ولی آنهاییکه خارج از دایره بودند و معاندین بودند روایت کرده‌اند که محمد از آل و ذریّه ابراهیم خلیل الرّحمان نیست و جایکه طایفه عیسوی بعلمایشان

ایضاً^۳ نسلاً^۲ و هواخاها^۱

اولاد خود و دائر مدار کرد بر اولاد خود و مردند اولاد او جمیعاً و باقی نماید از برای محمد ولدی پس دلالت کرد و دعوت کرد مردم را بسوی برادر زاده خود مهدی محمد و مردم را رو برادر کرد بسوی برادرزاده خود (۱۲۹) و طریقه و وصیت را بجای^۱ آورد و بجهت آن خلافیکه نموده بود استرضاً از برادرزاده خود مهدی محمد حاصل نمود و بعد وفات کرد و بود ولادت مولانا مهدی محمد در سنه ستین و مایتن فی ماه شوال

و فی اخبار فاطمیین

و سلطنت بنی فاطمه فی المصر که آنهارا سلاطین مصر مینامند و ذکر کرده است نسب سلاطین فاطمیین را تقی الدین احمد بن علی مقریزی^۲ در کتاب مواعظ والاعتبار المعروف بتاریخ مصر اینکه بدرستی و تحقیق خلفای فاطمیین میرسد نسب شان بحسین بن علی علیه السلام وصحیح النسب میباشد و کسانیکه گمان کرده اند (۱۳۰) و اختلاف نموده اند در نسب ایشان اشتباهشان ازین شده چون خلفای بنی فاطمه در مصر بر مسند خلافت و سلطنت قرار گرفتند دوصد و هفتاد سال امتداد یافت دولت و پادشاهی شان و مالک شدند از بنی عباسیان شهرهای مغرب و مصر و شام و حرمین و دیگر شهر را و شیعه آنوقت در میان اهل سنت قوت گرفتند و در بغداد چهل خطبه خوانده میشد بنام فاطمیین و عاجز شدند بنی عباسیان از مقاومت با اولاد فاطمه و ذلیل و بیمقدار شدند و همه از منصب افتادند و دست ظلم شان از میان مردم کوتاه شده در آن هنگام منشی (۱۳۱) و تواریخ نویسندگان بنی عباسی و علمای سنت

مقریزی^۲ بجای^۱

خواند مرا بسوی خود و چند مطلب مشکله و سؤالات غامزه از (۱۲۶) آنجناب سؤال نمودم و بعد از امتحانات آنچه میخواستیم به‌بینم دیدم و بآنجیز که طالب بودم رسیدم و یقین نمودم که این حصول مطلب از کرامت قرآن و نتیجه طلب راستی بود الحاصل که بعد از حصول مطالب و عهود و ایمان متابعت نمودم او را امتثالاً لامره من جمیع الوجود و پرسیدم از اسم مبارکش فرمودند رضی عبد الله بن محمد بن احمد بن محمد بن اسمعیل بن امام جعفر الصادق علیه السلام و آنکه همراه آنحضرت بود علی بن فضل که از جمله اجل علماء بود و فاضل و عارف بود آن سرور پرسیدم از او که یا علی بن الفضل آیا (۱۲۷) میدانی عدن لاه را عرض کرد یا مولا آرزو دارم که بدانم عدنرا و ظاهر نمائی به بنده عدنرا فرمود مگر نمیدانی پس روی خود را بمن کرد و فرمود یا ابو القاسم قصد عدن کن با علی بن الفضل تا در آنجا^۱ ظاهر شود دولت ما بر تو و در آنجاست امرای ما و شیعه های ما پس وداع کردم با امام و ما بیرن شدیم بطرف یمن و نیز در همان کتاب و ریاض الجنان است که فرستاد عبد الله بن احمد بن زکریا را بسوی یمن بجهت معاونت ابو القاسم و علی بن الفضل را پس علی و ابو القاسم و احمد بن زکریا توقف کردند در یمن یکعام (۱۲۸) و گویند که منصور حلاج نیز از داعیان اسمعیلیّه بوده و بود عبد الله در سلمیه و تسلیم نمود امر امامت را بولد خود مهدی محمد و رضی خود قرار داد برادر خود محمد را و بعد وفات کرد عبد الله در عسکرانه و در وقت موت او ولد او مولانا مهدی محمد بظاهر طفل بود و قصد کرد محمد عموی او که قرار بدهد امامت را در

نه میل بطعام میکنم و نه بشراب از اکل و شراب افتادم و نه شب خواب و نه روز آرام داشته و دارم و از خلق کناره جستم و مائل نمیشدم که باحدی سخن بگویم و بنیت خالصه ملتجی بحق و بکلام شدم و از باطن قرآن امامرا خواستم و بریاضت نشستم و از حرام و از پلیدی ها اجتناب و دوری کردم و شب و روز در تلاوت قرآن مشغول بودم و علی الاتصال بطرف فرات میرفتم و در جاهای خلوت بخواندن قرآن میکوشیدم روزی در کنار فرات نشسته بودم و بتلاوت قرآن مشغول (۱۲۴) بودم تا باین آیه شریفه رسیدم که فرموده وَ كُلُّ شَيْءٍ أَخْضَرْتَاهُ فِي إِمَامٍ مُبِينٍ^۱ تا این آیه را دیدم از دیده هایم اشک سرازیر گردید ناگهان دیدم شخص نیکو سیمائی ظاهر گردید باین فکر دیگر بمحض اینکه چشمهایم برخساره انورش افتاد گویا تمام غم هایم از قلمم زائل^۲ گردید و یک نوع سروری و فرحی در دل من پدید آمد مثل اینکه از عالم بعالمی دیگر آمدم و مثل مریضی که آثار شفا یابد یا آنکه تشنه که بآب برسد یا محبوسی که مرده نجات از برایش آورند روح من جسد مرا بپاختیار حرکت داد مثل کسیکه (۱۲۵) از رکوع نا امید می بقیام سرافرازی قیام کند در حضور انورش براستی قیام نمودم و باطناً میل نمودم بخدمتش شرفیاب شوم فامّا بخدمتش مشرف شدم و آداب بنده گی ترتیب دادم و گستاخانه زبان را بعرض گشودم که جناب عالی کیستید جواب مرحمت فرمودند حسینى معلوم گردید که از ذریه امام حسین است بعد رو به بنده^۳ نمود و فرمود تو کیستی عرض نمودم حسن بن فرح بن حوشب کوفی فرمود امامیه هستی عرض کردم بلی^۴ فرمود من از برادران دینی توام پس

^۱ Коран, 39(11).

^۲ ضایل

^۳ به بند

^۴ بکی

شدن نور امامت چرا و امامت در نسل کدام (۱۲۱) يك از اولاد امام بوده و ماها بیخبر بوده و هستیم ایا کدام طایفه در دست دارند که از آنها جويا شویم و افواها شنیدیم که زوجه حسن عسکری بعد از نه ماه پسری آورده و همان دم آن پسر غیب شد و باز ظاهر میشود من در فکر شدم که اگر ظاهر میشود چرا باید غیب شود و اگر غیب شد چرا ظاهر شود نه تکلیف از مردم ساقط است و نه هدایت از امام و کسی نبود که مرا ازین فکر بیرون آورد تا یادم آمد ازین حدیث شریف که حضرت رسول فرموده اند که قال النبی ﷺ إني تارك فيكم ثقلين كتاب الله و ذریتي و هما جلال ممدودان لا (۱۲۲) ينقطعان ولا ينفصلان حتی یردکم علی الحوض^۱ یعنی منکه از میان شماها خواهم رفت و در میان شما می اندازم دو زنجیر محکم سنگین را یکی قرآن است و دیگر ذریه پاک خودم که دو زنجیر محکمند نه قطع میشوند و نه ازهم جدا میشوند و این هر دورا بگیرید که این هر دو شماها را وارد حوض کوثر مینمایند و من دیدم که قرآن را که در دست دارم و ذریه طاهره را در دست ندارم و پیغمبر فرموده که نه قطع میشوند و نه ازهم جدا میشوند حسن عسکری که قطع شد که او امام نبوده و الا باید فرزندی از او باشد پس درین صورت التجاء^۲ بقرآن آوردم و (۱۲۳) ازهم و غم اینکه بین من و امام جدائی شده

السیوطی، (см. Ас-Суйути приедит два аналогичных хадиса

۱. (الجامع الصغیر فی احادیث البشیر النذیر، قازان، ۱۹۰۹، ص ۹۱، ۱۴۹.

ابوالحسین مسلم بن الحجاج) Muslema (Первый приведен также у

التجاء^۲ (النیشابوری، الصحیح، بولاق، ۱۲۹۰، ج ۱۱ ص ۲۳۲.

و بلهویات رجوع میداد در آن اوقات مولانا احمد بن محمد بن اسمعیل تصنیف کرده بود کتاب مستطاب اخوان الصفاء و خلّان الوفاء را که محتویست در او علوم حکمیّه از ریاضیات و طبیعیّات نجوم هندسه (۱۱۹) احکام نوامیس و شرایع و بعث و قیامت و معاد و معرفت الله تعالی و غیرها و این در پیشی عرفاء مرغوب القلوب گردید و رفته رفته بنظر مأمون رسید از کلمات با برکات و فصاحت و بلاغت دلایل و براهین قاطعه و حجّتهای واضحه که کلام الملوك ملوک الکلام دید و سنجید و فهمید که نسل امام که شجره طیبه است که أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَقَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ^۱ بر قرار و پایدار است و خواهد بود مأمون مایوس و ساکن شد و محمد بن احمد بن محمد رایت ولایت بولد خود احمد که ملقب بود بعبدالله سپرد چونکه عبد الله بعد پدر (۱۲۰) قائم بامامت گردید و بعد پدر خود مولانا احمد مسافرت کرد از سلمیه بسوی کوفه بجهت زیارت جدّ خود علی بن ابیطالب تا رسید در کوفه به ابو القاسم بن حسن بن فرح بن حوشب کوفی^۲ و ابو القاسم از اصحاب حسن عسکری بود و ظاهر کرده که چون حسن عسکری وفات کرد و نبود مراورا ولدی و فرزندی و من قطع نمودم که بر خطا آمده ایم ماها و ماها بر شاخه درخت مانده ایم^۳ و از اصل درخت بی خبریم و ما یقین میدانستیم که زمین از امام خالی نیست و نخواهد شد و خیال کردم در خصوص امامت اینهمه اختلاف و شعبه شعبه

1 Коран, 14(29).

2 По Вюстенфельду — الحسن

ابو القاسم (F. Wüstenfeld. Geschichte der Fatimiden-Chalifen. بن فرغ الصنادیقی

Göttingen, 1881, S. 8).

مندهایم^۳

آنجا^۱ الی دیار دیلم و در دیلم تزویج نمود علویّه را و کرامت نمود خداوند بهولانا احمد از آن علویّه پسری و اورا محمد نام نهاد و منتشر شد و شهرت گرفت دعوت احمد بن محمد بن اسمعیل در آفاق این مطلب در زمان مأمون بن هارون شد و در زمانیکه مولانا احمد از دیار دیلم بیرون شد امر کرد مردمرا بطاعت و فرمان برداری برادر خود حسین بن محمد بن اسمعیل که خداوندان حسین را از دختر منصور بهمحمد عطا کرده بود و حسین آنزمان بمنصب پیری یعنی داعی گری بود که مرتبه نبوت باشد و مولانا احمد این منصبرا به برادر خود حسین عطا کرده (۱۱۷) بود و حسین دعوت میکرد مردمرا بامامت برادر خود احمد بن محمد و هرکس میشنید اجابت میکرد دعوت حسین را و قائل میگرددند بامامت احمد و کرامتهای عدیده ازو مشاهده نمودند ازین جهت باو میگرویدند و پهن شد دعوت حسین بن محمد در شهرها الی دیارها و جزیرهها^۲ تا اینکه ثابت و متقن^۳ شد قوام^۴ دعوت او و محکم شد احکام او سرّا و علانیّه و ظاهر شد حجت او و مولانا احمد بن محمد تسلیم کرد امر امامترا بولد خود تقی محمد و بعد در سلمیه برحمت حق پیوست و مولانا تقی محمد بعد از پدر خود احمد دعوتش استقامت گرفت و بر مطیعان و شیعیان ظاهر شد امامت (۱۱۸) او در سلمیه و تزویج نمود زنی از نجباء و عطا کرد خداوند باو از آن زن پسری و آن پسررا نام نهادند احمد ملقب بررضی عبدالله و چونکه مأمون زهر داد بعلی بن موسی الرضا را گمان نمود که قطع کرد نسل رسول را و بااستراحت مشغول گردید و مردمرا از ستن و از شریعت دلسرد میکرد

قوادم^۴ متقین^۳ جزیرها^۲ از آنجا^۱

این‌دار دنیارا وداع فرمودند و محمد آباد که در ری است آباد کرده محمد است و انتقال نمودند امر امامت و ولایترا بولد خود احمد (دادند) و احمد بجای پدر بزرگوار صاحب ارشاد شد و مقتدای جماعت گردید و مقبر مولانا محمد در فرغانه می‌باشد و در آن آوان سخت شد طلب عباسیان در گرفتن اولاد (۱۱۴) حسین بن علی بن ابو طالب را اما نمیدیدند^۱ احدیرا از اولاد حسین بن علی را مگر اینکه او را بقتل میرسانیدند یا آنکه او را بر هر هلاک می‌کردند و نبود از اولاد حسین بن علی مگر اینکه از خوف بنی عباسیان خود را مخفی و پنهان میداشتند تا امکان داشتند باطراف و به بلاد بعینه فرار کردند و غربت اختیار کردند بلکه^۲ بعضی بلباس بدن برآمدند از جهت حفظ بدن خود و آن عقب‌گیری سبب شد بر غیبت چونکه باین سختی که اولاد حسین بن علی را در هر جا که به بینند بکشند و حکم قتل از برای کلیه صادر شده بود و این مطلب در خلافت (۱۱۵) متوکل بود نه پیشتر و نه بعدتر پس امام که خود را از معاندین در پرده شدند در آن زمان و اسمعیلیان می‌گویند که امام از اهل نفاق و معاندین پنهان شدند نه از اهل وفاق و سررا از دشمن مخفی می‌کردند نه از دوست و اسباب و متاعرا^۳ از خائن و نزد پنهان می‌کنند نه از امین و طعام خوبیکه داری بدشمن اگر ندهی روا نباشد که بدوست هم ندهی و پادشاهان راز خود از عدو پنهان میدارند نه از امین پس می‌گویند احمد بن محمد بن اسمعیل بن جعفر صادق استتار و مخفی بودن خود را زیاد نمود و در پنهانی که دشمن او را نه بیند و از آن بلد (۱۱۶) بسوی رامهرمز^۴ هجرت نمود و از

زامهرمن^۴ مطاعرا^۳ بلکه^۲ نمیدیدن^۱

چندی منصور دختر خود را بمحمد تزویج کرد و محمد هم قبول فرموده تا اینکه گذشت و بعد هارون الرشید سخت گرفت یاسحاق (۱۱۱) که حاکم ری بود و عذاب کرد او را با انواع عذاب‌ها از جهت بدست آوردن محمد بن اسمعیل^۱ حتی اسحاق از شدت آن عذاب برحمت حق واصل و دلالت نکرد هارون را بطرف محمد تا بعد چندگاه باز خیر بهارون رسید که محمد در نهان است و باستراحت مشغول است دیگر بار هارون فرستاد جمعی را از برای گرفتن محمد بن اسمعیل از آنجمله محمد علی خراسانی را با دو صد و پنجاه غلام ترك بخارائی آنها چون بآن ملك رسیدن یکباره هجوم آور شدند بر محمد بن اسمعیل و آنها بچشم خود دیدند که در دو طرف محمد دو شخص مهیب با دو شیر (۱۱۲) عجیب دیدند خود محمد با کمال آسودگی بعبادت پروردگار و برآز و نیاز مشغول است آنغلام‌ها از آن هیبت دست و پای خود را کم نمودند و طمپید قلبشان و رمق از زانوهایشان و همه بدو کنده زانو در آمدند و طاقت نیاوردند و سلام نمودند و گفتند حقا که نور سیادت از سپهای انور ساطع و هویداست و عرض حال خود را بمحمد نمودند و زبان بعذر گشودند و خواهش کردند که از آن جا نقل مکان نماید تا که ماها بیک بهانه بسوی هارون مراجعت نمائیم مولانا محمد پزیرفت و از نهان بفرغانه رفتند و قاضی شمس الدین (۱۱۳) شاگرد منصور بود و در فرغانه بود و او را از فرغانه بهرات فرستادند از برای ارشاد و دلالت کردن مؤمنان پیروان بمولانا محمد بن شاه اسمعیل و اطلاع دادند جماعت را از تشریف آوردن مولانا محمد را بملك ری و محمد بعد از چندی در فرغانه

اسمعیل را^۱

در همان کتابها مسطور است که بعد از موت امام جعفر صادق زمان خلافت هارون الرشید بنی عباسی در پنهانی زبیده خاتون^۱ زوجه هارون نوشت که هارون خیال قتل تو را دارد ای مولای من در خیال خود باشید پس بیرون شد محمد از مدینه بسوی کوفه با برادر خود علی بن اسمعیل و با چند نفر از صحابه خود که صاحب علم و فضل بودند و محمد در حسن سیرت و اخلاق جمیله مثل آبا و اجداد بزرگوار خود بوده و مظلوم بوده و در کوفه و چندی ماندند پنهانی و در کوفه متولد شد از برای محمد پسری و نام (۱۰۹) او را باحمد ملقب بوفی احمد و قولی بعید الله و بعد از کوفه محمد با اهل بیت و اصحاب خود و برادر روانه شدند بطرف ملک ری و قرار گرفتند و وارد شدند در آن مملکت باسحاق بن عباسی که در آن زمان از جانب هارون الرشید حاکم ملک ری بود و از شیعیان خواص بود و ارادت صادق محمد داشت و محمد در منزل او رحل اقامت انداخته و چون هارون خبر یافت که محمد بن اسمعیل در نهاوند پیش اسحاق است کسی فرستاد بگرفتن و آوردن محمد را و اسحاق ازین مطلب باخبر شد خدمت محمد عرض کرد که (۱۱۰) ای مولا پدر و مادرم فدایت یا بن رسول الله اکنون بنده اراده دارم بر اینکه جناب شما را روانه نمایم بطرف کوه که در آن کوه یکی از دوستان منصور نامی که در آن ملک قاضی القضاتست و در دست اوست اعمال نهاوند و مینویسم بسوی او در مراعات تو بعد محمد فرمودند بسیار نیکو مشورتی نموده و بعد محمد بیرون شد با اهل خود بطرف کوه نهاوند در پیش منصور و در آنجا^۲ بغوشی بسر میبرد تا بعد از

^۱ Быть может, вместо

در آنجا^۲

خود را پست گرفتن و شهادت و سلام خود را تسلیم کردنست در حکم دوست و صوم سر نگفتن بنا اهل و زکوة^۱ عبارت از تزکیه نفس و زکوة یعنی عشر بامام وقت دادن و هم چنین همه را (۱۰۶) تأویل کنند و گویند پیغمبر حاکم^۲ ظاهرست و امام حاکم باطن و گویند واجبست بودن امام در هر عصری ولی فائداً از معاندین دین خود را پنهان کردن و در نظر پاکان و نیکان آشکار است و نور امام در جبین و سیمای اقدسش ساطع و لامع و طالع است و کرامت و سخاوت و مروّت و شجاعت مرتضی علی علیه السلام درو جمع است و مجمع است دروی صفات انبیاء و اولیاء و این مطالب ها با تمام شد و حال باز آمدم بمطلب سایر کتابها از آن جمله در کتاب ملل (و) التّحل و مطابق همین کتاب من البَدْو و الی الختم نیز در کتاب ریاض الجنان که عربی است بود و بنده بفارسی ترجمه نمودم (۱۰۷) چونکه مطابق بهمین مسطورات مزبوره خوفاً للتّطویل درج نکردم ولی این چند کلمه را معضّ اطلاع درج نمودم و آن اینست که نیز در ریاض الجنان مسطور است که محمّد بن اسمعیل در خدمت جدّش امام جعفر صادق بود و چونکه امام جعفر صادق بمردم نموده بود که اسمعیل من وفات کرد محمّد پسر او را از پیش خود دور نمیکرد و مراقب او بود و آن جماعتیکه قائل بودند بامامت حضرت اسمعیل بن امام جعفر صادق محمّد ولد او را ولیعهد پدر میدانستند و در حضور خود جعفر صادق رجوع اشان بمحمّد بن اسمعیل بود و در روی زانوی امام جعفر صادق دست محمّد را میبوسیدند و حاجت (۱۰۸) میخواستند و امام جعفر آنها را منع نمیکرد و مطلب دیگر ایضاً

حکم^۲ ذکوة^۱

باید دل‌هایشان درهم کشیده باشد از حدّ مستعجیب تا مولا و تأویل
 آیه شریفه فرموده که قوله تعالى يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ
 إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا
 بِرُءُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَيْنِ¹ این کلام خطابست بمؤمن بایمان
 تقلیدی که غرق دنیایند یعنی ایکسانیکه ایمان آورده‌اید هرگاه
 که میخواهید بپا بدارید نماز را پس اول بشوئید روها و دست‌هایتان را
 بآب (۱۰۴) تعلیم و معرفت از گرد و غبار و آلودگی‌های دنیا
 تا جایکه امکان دارید مگر بقدر ضروره و مایحتاج و برسازید از
 فیض آن علم که غذای روح است به بزرگ و کوچک‌تان و فرموده
 که قوله تعالى وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَمَا تُبَاطِلُوا صَعِيدًا طَيِّبًا²
 یعنی اگر باشید در میان مرض یا در بین سفر یا در جنابت
 یعنی اگر در بین علمای قشریه و زاهدان ظاهرپرست و منکران
 امام که دشمن دینند و اگر دست‌تان بمعلم صادق نمیرسد که
 باب علم خود را پاکیزه نمائید تیمم کنید صَعِيدًا طَيِّبًا که معنی
 زمین پاکست یعنی (۱۰۵) مؤمن پاک که مثل خاک افتاده باشد
 و بداندکه وضوی حقیقی دسترا از آلودگی بحرام شستن و از
 خیانت پاک کردن و دست بیعت به پیر وقت دادنست و در راه
 حق برای بذل دراز کردنست و قبله امام وقترا شناختن و رو باو
 آوردن است و قیام در راه دین راست ایستادنست و قرائت خود را
 موعظه نمودنست و رکوع در خضوع و خشوع بودنست و سجود

¹ Коран, 5(8).

² Такого в точности стиха нет в Коране.

Ср. суры 4(46) и 5(9), которые цитированы здесь с пропуском между

словами صَعِيدًا طَيِّبًا выражения سَفَرٍ فَمَا تُبَاطِلُوا
 مَسْتُمْ. النَّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً.

عبادت هم بمیشناخت امام وقت پذیرفته نیست و همچنانکه وضو از آب مطلق و پاک و مباح حاصل میشود و معرفت امام هم بتعلیم معلّم صادق حاصل میگردد و همچنانکه وضو از آب غصب و نجس و مضاف و مشتبه حاصل نمیشود (۱۰۱) بلکه حرامست استعمال پاذنها پس شناخت امام بمعلّم بیخبر کاذب که منکر از وجود امامند و دشمن دینند حاصل نمیشود بلکه از مکر پرسیدن حرامست چونکه از جهالت حکم قتلت را میدهند و اگر آب نبود یا آب مضاف یا نجس یا مشتبه یا غصب بود در آن صورت تیمّم کنند^۱ بخاک پاک یعنی اگر دستت بمعلّم مخبر صادق نرسد و علمایکه بودند علمای منکرین بودند و هستند آنوقت باید از عدول المؤمنین سخن دین پیاموزی چونکه نماز واجب است وضو هم واجبست یعنی چونکه معرفت امام وقت واجبست تعلیم معلّم صادق هم واجبست اوّل وضو و بعد (۱۰۲) نماز اوّل تعلیم و بعد شناخت و در عبادت سه چیز شرط است تا که عبادت درست و صحیح آید و آن سه چیز عقلست و بلوغ و اسلام یعنی در حاصل شدن ایمان هم سه چیز حاجتست اوّل شناختن امام وقت و حجّت و داعی و مقدمات نماز شش است یعنی امام نماز است و مقدم بر او شش است و باید بدانی از خودت تا امام که حدّ هفتم است اینها حدود دین و پایۀ دین است خوب گفته فرد * بود زنجیر در زنجیر پیوند * سرزنجیر در دست خداوند * یعنی شش حدّ را که خدمت کردی و شناختی حدّ هفتم که خود امام است میشناسی بشرط اینکه (۱۰۳) این حدود را از هم جدا نکنی مثل قطار شتر از جا که کنده شد در عقب میماند یعنی مثل زنجیر از محبّت

تیمّم کند^۱

و فرمان او باشی اینقدر باید بدانیکه بعض اینکده معتقد باشی که امامی هست در عالم و غیبش بدانی و راه باو نداشته باشی بدانکه امام شناسی نیستی زیرا که میشود در سفری با تو همخواه^۱ شود و تو سوار باشی و او پیاده و در رکاب تو میشود و تو او را شناسی پس این چگونه شناخت است یا اینکده بگویند من شناختم امامرا و بتو میگویم و تو قبول نمیکنی پس این چه نوع شناخت است که بتو نشان میدهد و تو قبول نمیکنی تو بدانکه هیچ دینداری بی شناخت امام زمان که صاحب دینست قبول نخواهد (شد) مثلاً کسانیکه بامامت مرتضی علی قائل (۹۹) نشدند عبادتشان مردود است پس باید دانست که همان شخص حاضر است در هر دوری بطوری و باسمى و لباسی آمده و تو چونکه نمیدانی و او را نمیشناسی قائل نمیشوی بامامت او پس چگونه عبادت تو بدرگاه خداوند قبول شود و در آن وقت یاغی^۲ خواهید بود و بدانکه تو حالا یاغی^۳ هستی آنوقت دور او بود و حالا دور تو است پس در هر دوری نبوت و ولایت که نبی و ولی باشد حاضرند و هرکس قبول کرد سلمان شد و هرکس قبول نکرد او ابو جهل شد مثلاً علمای سنت و جماعت با آن علمشان بو نبردند و نداشتند که مرتضی علی ولیّ حقست و از ولی بودن (۱۰۰) او منکر شدند ازینکه گفتند مرتضی علی ولیّ خدا نیست آیا مرتضی علی از ولی بودن خارج شده باشد پس ازینکه این علما بو نبردند که شاه اسمعیل امام برحقست اگر آنها جمیعاً منکر شوند از امامت او حضرت امام شاه اسمعیل از امامت خارج نمیشود و میگویند همچنانکه نماز بیطهارت پذیرفته نیست و

همخواه^۱

یاغی^۲

یاغی^۳

بعد دور ولایت قربان کسیمکه بشناسد ولی دور زمان خود را قطعاً آنکسی ناجی و رستگار و اهل حق خواهد بود شعر * علی را گر ندانی در زمان خود بدان بپیشک * نباشد بهره و فیضی ترا از این مسلمانی * باید بدانیکه پایه شریعت و مسلمانی يك درجه است (۹۶) و پایه حقیقت که شناخت امام زمان باشد و ایمان یکمست در شریعت که داخل شدی مسلمانی بجهت اینکه ازین مسلمانی همان رسوماتست و داخل در حقیقت که شدی مؤمن میگردی پس اگر میخواهی که بایمان برسی و نور ایمان در دل تو قرار گیرد از دین حق و از دینداری و از صاحب دین باخبر شوی که شاه ولایت مرتضی علی است و واجب است که بشناسی صاحب تأویل را که معلّم صادق است تا بتعلیم او بشناسی امام روزگار را که صاحب دینست مثل صاحب دین مثل مرغست و سایه او چون مرغ که بر آسمان پرواز میکند سایه او بر روی زمین پیداست و صیاد بدبخت آن سایه را (۹۷) خیال مرغ میکند و هرچه تیر دارد بر آن سایه میزند تا آنکه ترکش او از تیر تمام میشود و صیدی نکرده و فایده نبرد الا ترکش از تیر خالی شده پس دینداریکه صاحب دین اشرا نشناسد بلکه از ناشناسی دشمن او باشی هرچند که ترکش عمر را خالی نموده و بمطلب نرسیده و فایده نبرده و باید بدانیکه آخرت نخواهی داشت و دست تو از آن صید حقیقی که نور ایمانست که او شناخت امام زمانست خالیست و مراد ازین گفته‌ها آنستکه امام زمان خود را بشناسی و بدانی که او از نسل ولایت مطلقه است و از خاندان^۱ نبوت و ذریّه رسول اکرمست و راه باو داشته (۹۸) باشی و مطیع امر

علی خوانی ملی دانی نباشد همچنانکه مولانا مرتضی علی فرمودند
 شِیعَتِی کَشَعاعِ اَلشَّمْسِ یعنی شیعه‌های من مثل شعاع آفتاب
 است همچنانکه نور آفتاب بی آفتاب کسی ندید و باید دانستکه
 نور آفتاب از خود آفتابست شیعه هم بی مولا نیست همچنانکه
 آفتاب بهر سمت برود نور او بهمان طرف می‌رود امام در هر جا
 باشد شیعه پاك با اخلاص و پیروان او از او باخبرند که در کدام
 ملك و دیار است این است معنی شیعه و شیعه که از آقای خود
 بی خبر باشد شیعه نیست و می‌گویند که اَلرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ^۱
 که در سوره عمر انست (۹۴) اساس است که صاحب تأویل است
 و مدار دوره امام هفتتا است همچنانکه ذکر شد که مراد از سِتَّةِ
 اَیَّامٍ^۲ شش پیغمبر اولوا الْعِزْمِ^۳ است و ثُمَّ اَسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ^۴
 در روز هفتم است که کمال مرتبه ولایت است و کمال هفته هم
 هفت روز است و معنای هر شش شریعت یکپست شش شریعت بایک
 معنا هفتتا میشود پس معنای شش شریعت که یکپست و آن
 یکی هم امام است پس هر کسی درك کند در دور نبوت ولایت مستتر
 بود و اسم نبوت در میان بوده از ولایت نامی ظاهر نبود و در دور
 ولایت نور نبوت مستتر است یعنی در پرده و اسم ولایت در
 میانست و درك باید کرد (۹۵) که اول باید زراعت کرد و بعد حاصل
 برداشت پس باید دانست که اول نبوت و بعد امامت مثل اینکه
 اول راه بعد منزل تا راه نروی بمنزل نمی‌رسی و تا زحمت نکشی
 راحت نبینی پس اول نبوت بعد امامت اول محنت بعد راحت
 پس اول نبوت بعد ولایت اول دنیا بعد آخرت پس اول نبوت

^۱ قرآن، ۴(۱۶۰).

^۲ قرآن، ۷(۵۲).

^۳ قرآن، ۴۶(۳۴).

^۴ قرآن، ۷(۵۲)، ۱۰(۳)، ۲۵(۶۰)، ۳۲(۳)، ۵۷(۴).

کردی بتوسط او راه بامام پیدا خواهی کرد فرد * روز سایه آفتابپرا
 بیاب * دامن شه شمس تبریزی بتاب * و از مردان راه حق
 مرشد را باید شناخت که معلّم صادق است ملّا فرموده * هرکه او
 بیمرشدی در ره رود * همچو غولان گمراه و در چه رود * که قوله
 تعالی أَطِيعُوا اللَّهَ وَ أَطِيعُوا الرَّسُولَ وَ أُولَى الْأَمْرِ مِنْكُمْ^۱ و از مرشد
 کامل پیر را باید شناخت و از (۹۱) پیر امام وقترا سعدی گوید *
 دست در دامن مردان خدا میزن و میرو * هرکه با نوح نشینند
 چه غم از طوفانش * و میگویند باطلست ماندن بر ظاهر و تمیزیل
 و واجب است عمل کردن بفرمان امام زمان و گفته شد که عشق
 کلّ و عقل کلّ و نفس کلّ مدامی در میان خلق عالم است بعبارة
 آخری^۲ امام و ناطق و اساسی بعبارت دیگر ولایت و حجّت و داعی
 همچنانکه اولی و وسطی و آخری است امامی و ناطقی و اساسی
 است و هکذا طولی و عرضی و عمقی است همچنین امامی و ناطقی
 و اساسی است همچنانکه هیولی و جسمی و صورتی (۹۲) است امامی
 و ناطقی و اساسی است همچنانکه ماضی و مستقبل و حالی است
 امامی و ناطقی و اساسی است و همچنانکه قولرا معنیست شریعترا
 تأویلس و همچنانکه مقصود از قول همان معنای اوست پس
 مقصود از شریعت تأویل اوست پس هر کس بظاهر شریعت بآستند
 و از ظاهر باطنرا نجوید مثل کسی باشد که درین جهان آنچه را
 نجوید و مراد از شریعت پیغمبر این بود که ولایت علی مرتضی را
 بر مردم ظاهر نماید دانایان دیدند و کور باطنها منکر شدند
 و باید دانست که کور از آفتاب بجز گرمی او چیز دیگر ندیده
 و نمیند مثل این ظاهرپرستها از علی همان اسمی میداند (۹۳)

^۱ قرآن، ۴(۶۲).

^۲ بعبارت اخرا

خود نکنند همه افعالش فاسد و از شریعت خارج است اگرچه در ظاهر مسلمانست اما در باطن فاسق و ناقص است و شریعت بدست زبیباید مگر از شناختن امام زمان و هر کس در زمان خود امام آن (۸۸) زمانرا نشناسد و بمیرد اعمی حشر خواهد شد که فرموده قوله تعالی وَ مَنْ كَانَ فِي هَذِهِ اَعْمٰی فَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰی^۱ یعنی و هر کس امام وقت خودرا نداند و نبیند در این دنیا و بمیرد در آخره هم نخواهد دید که گفته اند هر که اینجا^۲ ندید محرومست * در قیامت ز لذت دیدار* و باید دانست که کلمه شهادت اول نفی است و بعد اثبات و نفی چون ظاهر شریعت و تنزیل و اثبات باطن شریعت و معرفت امام زمان و شناختن خداوندان تأویل را که راه بامام وقت دارند که اَلرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ^۳ و ظاهر شریعت تنزیل و قشر است (۸۹) و باطن شریعت تأویل که او مغز است پس رستگاری و نجات نخواستی یافت از مهلکه مگر بتربیت خداوند تأویل که مرشد کامل و پیر واصل و اساسی که حوای وقتست و مادر حقیقت است پس لازم است شناختن او تا از پستان علم او شیر معرفت بنوشی و در فرمان برداری او بکوشی تا معرفت عقل کل که نبیء وقتست بررسی که او ترا بعشق کل که ولات معظمه است که امام وقت باشد میرساند بهمان صورت که در غدیر خم رساند مثل مردم جاهل مثل ظلمات است و پیر واصل مثل سایه و امام عصر مثل آفتاب از ظلمات (۹۰) تا بسایه نرسی بآفتاب نمیرسی و سایه از يك طرف وصل بآفتاب است و از طرف دیگر وصل بظلمت و پیر واصل دو جنبه دارد و از جنبه ملکوتیه ره بامام دارد و از لسانی بشریه راه بخلق دارد بدانید به پیر که راه پیدا

^۱ قرآن، ۱۷(۷۴).

^۲ این جا

^۳ قرآن، ۴(۱۶۰).

از اعراب آمدند خدمت حضرت (۸۵) رسالت مآب و اقرار کردند
 بوحدانیت خداوند و رسالت حضرت رسول که قوله تعالی قَالَتِ
 الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا^۱ یعنی زمانیکه
 گفتند طایفه از اعراب که ماها ایمان آوردیم تو بگو ای پیغمبر
 که ایمان ندارید و شماها مؤمن نیستید و لیکن بگوئید مسلمان
 شده ایم ما پس در حضور پیغمبر باین اقرارشان سَلَبِ ایمان
 شد از آنها بجهت اینکه اقرار بیدلایل و برهان بود از معنای
 باطن بی خبر بودند مثل کسانی که نماز میخوانند و حواس اشان^۲
 متفرق است و نمیدانند معبود خود را و نمیدانند که بکه راز
 (۸۶) و نیاز میکنند نمازشان رد است پس مسلمان بودن تنها هم
 بیفایده است مگر مؤمن باشی چونکه تا مؤمن نباشی مستحق
 صواب نیستی و مستحق صواب که نبودی لا جرم مستحق عقاب
 خواهی بود مؤمن که نبودی فاسق بدانکه مؤمنی وقتی حاصل
 میشود که اهل حقیقت باشی که از قیل و قال و از چون و چرای
 خلق و از مجاز گوئی و از دغل بازی و از مفسدی و فتنه انگیزی
 بگذر پس ظاهر کلمه مثل ظاهر شرع است که از دست شخصی
 خلی میماند و تخم نیست در شوره زار انداختن و باطن شریعت
 که شناختن امام وقتست مثل معنای (۸۷) کلمه است پس نیست
 شریعتی مگر معرفت امام وقت همچنانکه مقصود از شریعت
 پیغمبر شناختن حضرت مرتضی علی بود بخلق که دین از شناختن
 مرتضی علی کامل میشود پس ایمان از معرفت امام زمان حاصل
 و کامل میگردد همچنانکه بعد از پیغمبر هر کس بیعت بعلی
 نکرد افعالش تباه شد پس هر کس در هر زمان بیعت بامام زمان

حواص اشان^۲ ۱. Коран, 49(14).

بهمان حرفست و از برای هر حرفی تأثیرریست از حیثیت این تأثیر خاصیت او در نفس‌هاست از خاطر است که علم‌هایکه استفاده میشود از کلمات تعلیمیّه گردیده است غذای روح یعنی دلایل و کلماتیکه صادق تعلیم میدهند و بمعرفت میرساند هرکس درك کند غذای روحست همچنانکه غذاهایکه از طبایع خلقیه در ظاهر عالم پیدا میشود غذای بدنست و بتحقیق قرار داده است خداوند غذای هرچیز را از آن چیزیکه او را از آن چیز پیدا کرد و رزق‌ها را رزق لطف او دهد و از روی (۸۳) عددها و کلمه‌ها و آیه‌ها میگویند موجودات بر دو قسمند یا ظاهرند که بحواس احساس و درك او میتوان کرد مثل جسم‌ها یا بعقل درك او میشود چون جان البته جان که لطیف است بهتر از جسم کثیف است بدانید جان که باقیست بهتر از جسم فانیست و هر اسمی مسمائی دارد و اینمطلب مسلم است که مسمی بهتر است از جسم مثل لفظ و معنی البته عمده و معناست چونکه مقصود از لفظ معنای اوست پس مقصود از شریعت معنای اوست که معرفت امام زمانست و هرچیز را که بحواسی در یابند محسوسات خوانند و هر چیز را که خداوندان حکمت بعقل در یابند و درك کنند معقولات گویند قطعاً که معقولات (۸۴) از محسوسات بهتر است زیرا که برتری انبیاء و اولیاء و حکماء بر سایرین بجهت این بود که درك کرده بودند معقولات را پس افضل کسیست که درك معقولات و معانی را بکند و برتری و افضلیت بظاهر محسوسات نیست زیرا که حیوانات هم درك محسوس می‌کنند پس افضلیت بفهمیدن مظاهر است مثلاً کافر بظاهر کلمه شهادت بگوید تن و مال و عیال او در حصار میشود و معاشرت با او صحیح گردید ولی جانش هلاک و مردار است اما از درك معنای کلمه یعنی شناخت حقیقی جان او در حصار است به بین تفاوت ره از کجاست تا بکجا مثل اینکه طایفه

زمان دور و منقطع شدند و دُمَّيَّسَهُ^۱ در اَسْقَلِ سَافِلِينَ^۲ سرازیر خواهند ماند مثل جزء از اجزاء بدن هر گاه قطع شد دیگر اطاعت^۳ بدن را نمیکنند و در فرمان بدن نیست و مردار است پس (۸۰) وصل پامام نیستی چگونه فرمان امام را میبری مثل اعضا که قطع شده و اصل بدن نمیشود و از بدن باید دور کرد چگونه فرمان بدن را میبرد پس کسیکه منکر امام زمانست چگونه در فرمان امام باشد در فرمان امام و پیرو امام که نبود و جدا بود هلاکست و مردار این مطلب مسلم است کسیکه عیسی وقترا نشناسد و خود را بفیض انعام قدسیه زکیّه او نرساند یقین میبت است و باید بداند که مرده است ایچاهل نادان عیسی زمانرا برگزین که فرد * برگزین عیسی وقتت این زمان * تا شوی زنده دل و یا بی امان * و میگویند (۸۱) نیست از فریضه و ستی مگر آنکه در باطن از برای او وزن نیست و هر عددی در مقابل عددی است بسبب آنکه خود شرایع عوالم روحانیّه امریّه است ولیکن عوالم شرایع جسمانیّه خلفیّه است پس باطن شریعت حقیقت است و مراد پیغمبر از شریعت باطن او بوده همچنانکه مراد از زراعت دانه اوست بهمچنین هر چیزی باطنی دارد ولی باطن هم دارای ظاهر باشد از جهت سالم ماندن باطن چونکه اگر پوست نباشد مغز سالم نمی ماند و همچنین در ترکیب حروف و کلمات بر وزن و اوزان صوری اجسامند و حروف منفرد از الف تا یا نسبتشان بسوی کلمات که (۸۲) مرگبند مثل نسبت بسائط مجرّده است بسوی مرکبات از اجسام و از برای هر حرفی وزن نیست و طبیعتیست که مختص

^۱ Коран, 36(68).

^۲ Коран, 95(5).

^۳ عطاقت

(۷۷) به مردم برساند یا ترویج دین کند حرامست همچنانکه حرکت افلاك بتحریرك نفس است و حرکت جسد هم بتحریرك نفس است و تحریرك شریعت بتحریرك نبی و وصی است در هر دوری از احوار پس انسان کامل نمیشود مگر بشناخت امام زمان عبادت شناخت امام زمانست و بهشت معرفت امام وقت است وعصیان دوزخ مخالفت امام عصر و اصحاب الیمین که ثُمَّ مِنَ الْآخِرِينَ^۱ متابعان امام وقتند و اصحاب الشمال معاندین امامند و اصحاب الیمینه پیعت کنندگان امامند که پیرو امام زمانند و اصحاب المشأمة از شومیت شان (۷۸) منکران امام وقتند و اصحاب التار دشمنان امام زمانند و اصحاب الجنة دوستان امام حتی اند و جَنّات عدن که قرب امام است و حجیم پر آفت دوری امام است وَإِنَّ الْأَثَرَارَ لَفِي نَعِيمٍ^۲ پیروان امامند که در نعییم و حضورند وَإِنَّ الْفَجَارَ لَفِي سَجِيمٍ^۳ مخالفان امامند که در سَجیم غرور و مجادله اند با هر مسکینی و آنهاییکه از عیبها پاکند از آنستکه جویای عیب خود بوده اند و از عیب خود باخبر شده اند و اصلاح نموده اند و مداوا کرده اند تا مُعْراً از علل شده اند و آنهاییکه غرق میبند و از عیوب خویش بی خبرند (۷۹) از آنستکه عیب جوی دیگران بوده اند و چشمشان در سراغ عیب خلق بوده که حالا مرض عیبشان ناسور شده و میگویند که نفس جزء و عقل جزء اگر متصل شد بنفس کلّ که نبی وقت و ولی وقت باشند که انس کامل و اهل رحمت خواهند گردید وَنَعْوَرُهُ^۴ در اعلا علیین^۵ زنده جاوید خواهند بود و اگر از پیرو وقت و امام

^۱ Қоран, 56(39).

^۲ Қоран, 83(22) и 82(14).

^۳ Такого

именно стиха в Қоране нет [ср. суры 83(7) и 82(14)].

^۴ Қоран,

36(68).

^۵ Қоран, 83(18).

وَأَثَمْتُمْ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي^۱ یعنی تمام کردم بر شما نعمت خود مرا که شناخت امام وقت باشد که نعمتی و دولتی و عبادتی از شناختن امام وقت بالاتر نیست پس محتاجند این اطفال روزگار به مادر بیکه حوّا باشد و پدر بیکه آدم علیه السلام باشد کأنّهم همان شکل اوّل است زیرا که هر چیزى که در ابتدای کار که لازم بوده بر قرار شد تا مادام (۷۵) که لازمست برقرارست همچنانکه می بینى از شب (و) روز و ماه و خورشید و غیره همچنانکه ماه و خورشید برقرارست حضرت آدم صفی و حوّا که پدر و مادرند از اوّل بوده اند و اکنون هم در میان فرزندان خود هستند هر کس باشارات الهی یعنی باین علائم ها که بیان شد شناخت در زمان خود ابو البشر را و بفرمان او شد و اقتدا کرد که ملائکة حالیّه است و هر کس که نشناخت و مثل خود آدم گمان کرد و برقرى ازو جست و گردن - کشى و تکبر کرد و سرپیچ شد و خود را ازو بالاتر دانست و سر تسلیم در فرمان او نیاورد و اَنَّا خَيْرٌ (۷۶) مِنْهُ^۲ گفت شیطان وقتست و مردود و رجیم و در جعیم قرار خواهد گرفت اگرچه متصل در عبادت بود مثل حال کسیکه شناخت بامام وقت خود بهم نرسانید و شب و روز در عبادت باشد و بنده گى بنماید مثل همان شیطان است پس هر کس اهل بود مثل هابیل که شناخت و هر کس ناخلف است مثل قابیل که یاغى و طافى شد پس واجب است که بشناسى خلیفه خدا را زیرا که فرمود اِنِّى جَاعِلٌ فِى الْاَرْضِ خَلِیْفَةً^۳ یعنی من قرار دادم در زمین خلیفه و جانشین پس کتاب خدا را خلیفه خدا بخلق خدا میفرساند نه بیگانه پس در بودن خلیفه خدا در زمین و اگر بیگانه کتاب خدا را

۱ قرآن، ۵(۵).

۲ قرآن، ۷(۱۱).

۳ قرآن، ۲(۲۸).

جان از عقل بدرجۀ کمال میرسد و نفس مثل ماه است از خود زندگانی دارد اگر توجّه بعقل کند کامل میشود مثل ماه که چون توجّه بخورشید میکند بدرجۀ بدریت میرسد و اگر نفس هم توجّه هیولی کند که لوازمات جسد انیّه و خواهش طبیعیه است بکمال (۷۲) نخواهد رسید مثل جان که چون توجّه کند بزمین بدر نخواهد شد و عقل و عشق اسمًا دواند و در معنا واحداند و عشق ولایتست و عقل مرتبۀ نبوّت است و نفس مرتبۀ اساسی است که حوّا باشد و هیولا بمنزلۀ فرزندان آن است و مربّی فرزندان مادر است که اگر مادر نباشد هیچ فرزندی بکمال نمیرسد از هیچ حیوانی و مادر فرزندان پدرشناس میکنند همچنانکه فرزندان آدمرا حوّا مربّی بود و پدرشناس نمود و پدر فرزندان را حقّ شناس میکنند پس ولایت که امامست و نبوّت که حضرت آدم که پدر است و اساسی که مادرست و بمنزلۀ حوّاست در بین (۷۳) فرزندان خود هر دوری بطوری و اسمی و لباسی علی التّوام حاضراند و مخلوق اطفال اند و هیچ طفلی طفل دیگر را نمیتواند تربیت بدهد پس لازم است بودن مادر حقیقی که حوّا باشد از شیر معرفت او پدر حقیقی که ابو البشر که پیغمبر وقت است و بدانیکه فرزندانرا امام شناس نماید همچنانکه هر نبی در زمان خود خلق آندوره را بوضعی خود که امام آنوقت بود رهنمائی و دلالت نمود همچنانکه حضرت رسول خدا در غدیر خم^۱ مرد مراد دلالت کرد بسوی حضرت مرتضی علی بن ابیطالب که امام (۷۴) روز گارشان بود که بعد از شناختن امام دین کامل میشود بمصدق آیه کریمه که قول تعالی الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ^۲ یعنی امروز کامل کردم دین شما را ایضاً

^۱ قدیر خم

^۲ Коран, 5(5).

(۶۹) قوه بهمه عالم پیوسته است که هیولای عالم بدین قوه صورت قبول میکند و این قوه را قوه ماسکه خوانند و بجای زُکل از طحال قوتیست بدنه بدن پیوسته است که قوه ماسکه بدن بدانست و همچنین از جرم مریخ قوه بهمه عالم پیوسته است که طلب بزرگواری ها ازوست و بجای او در تن زهره است که قوه او صفرا بهمه تن پیوسته است و از کره مشتری قوه است بهمه عالم پیوسته است که اعتدال طبعها بدوست و بجای او خونست که در همه تن پیوسته است و او را باعتدال دارد و همچنین از زهره قوه است در همه عالم پیوسته است که زنیت عالم بدوست (۷۰) و بجای او در تن قوه است که معده غذا بهمه بدن میدهد که همه نشاطها ازوست و همچنین از عطارد قوه است بهمه عالم پیوسته است که معرفت هرچیزی والهام ها ازوست و بجای او در دماغ قوتیست که فراست ها تمام ازوست و همچنین از قمر قوه است در همه عالم پیوسته است که نفس ازوست و بجای او از شش قوه است بهمه تن پیوسته است و نفس زدن ازوست پس انسان از تنیست و جانیست و جان جوهریست بسیط و از عالم امر است و باقیست منتهای کار یا بسعادت میرسد یا نمیرسد اگر رسید که مغلّد در نعمت است و اگر نرسید مغلّد در حجیم کہا قال الله تعالى قَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَ قَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ^۱ (۷۱) یعنی فرقه در بهشت است و فرقه در دوزخ و میگویند که درجه وجود در علّت و معلول چاراست مثل هیولی و نفس و عقل و عشق که وجود مطلقست که فیض محضست بدانکه کمال هیولی از نفس است و کمال نفس از عقل یعنی همچنانکه ماده از جان کامل میشود

۱ قرآن، ۴۲(۵).

کشید تا صفای قلب حاصل گردد و میگویند خداوند ترا خلق نمود که تمام آنچه در آسمانها و زمین است از جمله آگاه بشوی و چونکه اینمطلب بر تو صعب آمد بجهت آسانی کار تو آنچه در آسمان و زمین از باطن تا ظاهر بود در ظاهر تو قرار داد تا باندک فکری بیزحمت آگاه حاصل نمائی بدانید که جان بمنزل آسمان و عقل و حواس ظاهر به بمنزل خورشید و ماه و ستاره هاست و حواس (۶۷) باطن بمنزل روحانی و جسد بمنزل زمین و روشنائی زمین و زندگانی زمین از آسمانست و هم چنین زندگانی جسد و روشنائی های جسد هم از چشم و گوش است و هوش و شامه و لامسه از جانست و هفت ستاره است که مرتبی عالمند و هفت قوه در جسد تو قرار داده از جاذبه و ماسکه و هاضمه^۱ و غاذیه و مغیره و دافعه و مولده و از برای هر يك کاری معین کرده و بکار خود مشغولند و تغلف نمیکنند و ترا از برای عبادت خلق فرموده و تو تغلف میکنی و باید دانست که درین هفت قوه گیاه و حیوان شری کند و حیوان از گیاه جدا شد (۶۸) بروح حیوانی و انسان از حیوان جدا شده بنطق نه این نطق و الا طوطی همین نطق را میباشد بلکه باید دانست بنطقیکه از عالم باطن خبر میدهد که طوطی در او عاجز است و این نطق وقتی حاصل میشود که بمقام کشف برسی و باید درک کرد و حاصل آنکه دل را پادشاه قرار داده و جمیع اجزای فرمان دل داد و بجای ملائکه و بهشت و صفات حمیده و بجای شیاطین دوزخ و صفات ذمیمه و از آفتاب قوه روحانی بهمه عالم پیوسته شده است که صلاح عالم بدوست چنانچه در تن مردم دلست که از او قوه در تمام بدن پیوسته است و همچنین از زحل

هاضمه^۱

خود را تمام کند و کامل میشود جان در وقتی که از قوّة بفعل آورد (۶۴) فضائل خود را و حکمت خود را از علوم حقیقیّه و اخلاق مرضیه و راء الصّحیحه و ارادة الصادقه و اعتقاد حالى^۱ درین صورت قلب که محلّ ظهور و بروز تجلّی اسرار غیبیّ الهی است از غبارات تیره و صفات رذیلّه^۲ کسبیه پاک میگردد و سینه که سریر ورود و جلوس محبوب حقیقیست لطیف و نطیف میگردد و قلب مصقّی میگردد آنوقت معرفت حقیقی حاصل میشود و در آخرت بسعادت ابدیه میرسد که اگر جان ناقص مفارقت کرد از جسد مثل طفلی که ناقص از مادر تولّد یافته در آخرت خوار و محتاج خواهد بود و شناخت وقتی حاصل میگردد که بعد از صفای قلب که تجلّی روح میشود (۶۵) بمقام مکاشفه برسی که اگر بمقام کشف نرسیدی باینکه از پدر و مادر و ابناء جنسی و از کتب و از دلیل عقل اقرار کردی به بودن خالق کفایت در خداشناسی نمیکند و حق شناس نیستی که اگر حق شناس میبودی باین فعلهای بد مرتکب نمیشدی و بکار زشت و قبیح مشغول نمیشدی که همان فعل بد تو آواز میکند که این منافق بزبان اقرار دارد بخدا و اعتقاد ندارد که اگر اعتقاد میداشت مرتکب عمل قبیح نمیشد نمی بینی که هرگاه در مجلس شخصی محترمی باشد چقدر با ادب مینشینی و همین که او رفت و خانه خلوت^۳ شد بهر کاری مشغول میشوی پس تو دنیارا از حقّ خالی میبینی که بهر (۶۶) کار زشتی مشغول میکردی و عمل بد و مردم آزاری میکنی تو اگر خداوند تبارک و تعالی را در همه جا حاضر بدانی گاهی زهره نیست ترا که بفعل بد در حضور خداوند مشغول شوی پس باید ریاضت

فرموده أَفْتُلُوا نَفْسَكُمْ بِرِيَاضَةٍ¹ و در جای دیگر فرموده قَدْ أَفْلَحَ مَنْ
زَگَاها² یعنی رستگار شد کسیکه پاکیزه کرد نفس خود را از خیالات
 فاسده و ذَهَبَى النَّفْسُ عَنِ الْهَوَى³ و زهر کند نفس خود را از هوا
 و هوس دنیا و دائم الذکر باشد که خداوند بکرات عدیده (۶۲) در
 قرآن شریف امر بذکر فرموده من جمله فرموده فَذَكِّرْ إِنَّ نَفْعَتِ
الذِّكْرِ⁴ یعنی در ذکر باشید بدرستی که منفعت دارد ذکر خدا و امر
 بتقوی فرموده وَتَزَوُّوا فَإِنَّ خَيْرَ الرَّادِّ اتَّقَوِ⁵ پس باید در فکر
 و ذکر کار آخرت بود و با همه کس بااخلاق حسنه بود و کردار
 و رفتار نیک پیشه خود نماید و سعادت آخرت از کامل کردن ایمان
 پیدا میشود و تکمیل ایمان از شناخت و معرفت پروردگار است
 و از عبادت و بنده گیسست با صفات حمیده و شناخت پروردگار هم
 از معرفت نفس است و معرفت نفس از معرفت جسد است و
 جسد اول نطفه بود و غرض اقصای⁶ (۶۳) پروردگار این بود که
 جسد درین نشاء چند صباحی نشو کند و این ممکن نبود مگر
 بعد از آنکه نه ماه در شکم مادر بگذرانند تا در آنجا تمام بنیه
 و کامل الصورت شود و بعد که بدنیا تولّد⁷ یافت از لذائذ و نعمتها
 تمتّع و بهره بر دارد و عیشش خوش گذرد که اگر ناقص و معیوب
 بود در دنیا خوار و بد خواهد گذرانید بهمین قرار است جان
 که غرض قصوی⁸ یعنی انتهای از خلقت او آنست که در نشای آخرت
 در عیش ابد مغلّد باشد و این ممکن نبود مگر اینکه چند گاهی
 درین جسد در دنیا نشو کند کامل کند جوهر خود را و فضل

¹ Такого стиха нет. в Коране [ср. суры 2(51) и 4(69)].

² Коран, 91(9).

³ Коран, 79(40).

⁴ Коран, 87(9).

⁵ Коран, 2(193).

⁶ اغصای

⁷ تولّد

⁸ غصوای

است با مزاجش و هر کس که با صفاست مزاج او قوّه دارد اثر نفس ناطقه او و هر کس قوّه دارد اثر نفس ناطقه در راه آگاه میشود از حقایق موجودات درین صورت کمال مییابد قوّه نظریّه او و کسیکه کمال یافت قوّه نظریّه او متخلق باخلاق نفسانیه که فطرت اصلیه اوست میشود پس درین صورت موجود و موصوف بصفات انسانیه نه بصفات حیوانیه مراد اینست که انسان مادام که بحکم شهوت و غضب و هوای نفس کار میکنند و قوّه های حسیه و حیوانیه و صفات بهیمیه بر او غالب است محاله حیوانی باشد از حیوانات و اگر درین صفات (۶۰) موت یافت حیوان مرده باشد و بصفت هر حیوان که برو غالب شد بصورت همان حیوان حشر خواهد شد و اگر افعال جسمانیه که خواهش تن باشد رو حانیّه شد که صفت ملائکه است آنوقت انسان کامل شده باشد در آن صورت بیرون میشود از وجود مشترک حیوانی پس داخل شده باشد در صفات فرشته یعنی فرو شسته باشد بالکلی از قلب خود محبت دنیا و در دل او نمانده باشد و آرزوی دنیا را نداشته باشد و چشم پوشیده باشد از آرزوی نعمت های دنیا و در دل قرار داده باشد محبت ولی نعمت حقیقی که این نعمت ها را خلق نموده و ارزانی داشته است (۶۱) درین صورت تذهیب اخلاق و زکای نفس حاصل نموده باشد و تذهیب اخلاق وقتی حاصل میشود که صفات رذیله^۱ و مکاید شیطانیه و افعال قبیحه را باإیصاله از خود دور کرده باشد و متّصف بصفات ملائکه و باخلاق جمیله شده باشد و زکای نفس را خداوند نهی فرموده از متابعت نفس امّاره و امر فرموده بکشتن نفس جائیه

رذیله^۱

ازو فلک زُکل است و دُون او فلک مشتری و دُون او فلک عطارد و دُون او فلک قمر و دُون او ارکان اربعه که کوره^۱ نَار باشد که در زیر فلک قمر است و بعد ازو کوره هوا و دُون او کوره آب و دُون او کوره زمین که مرکزست و از همه غلیظتر است جوهر او کثیفتر است او بنظام و ترتیب و بدور در آورده (۵۷) افلاکرا با برجهای او و کوکبها بر ارکان اربعه و بعد تعاقب کرده شب و روز او ترتیب داده چهار فصل را و گرمی و سردی را پس ترتیب الموجودات از باری تعالی مثل ترتیب عدد است از واحد هم چنانکه واحد اول عدد است باری تعالی اول موجودست همچنانکه واحد جزء مثل ندارد و هم چنانکه واحدرا شریکی نیست باری تعالی را هم شریکی نیست همچنانکه واحد موجود است در اعداد و محیط است بهمه همچنین باری تعالی شاهد است بهمه موجودات و محیط است بهمه همچنانکه واحد عطا میکند اسم جعفر را بهمه عددها و مقدارها (۵۸) و باری تعالی عطا میکند وجود را بهمه موجودات همچنانکه بقای اعداد از واحد است بقای همه موجودات از بقای باری تعالی است همچنانکه هست اعداد از هست واحد است هست موجودات از هست باری تعالی است و میگویند همچنانکه اول نقطه است و از نقطه حروف پیدا میشود و از حروف کلمه و از کلمه کلام و از آنها خطوط و از خطها سطح و از سطح جسم پیدا میشود و از نقطه توحید که ذات احدیت است و عقل که بجای حرفست و از عقل نفس که بجای خط است و از نفس هیولا که بجای سطح است و از هیولا اجسام و از اجسام شکلها پیدا شد مزاج او و طبیعت او هر کس (۵۹) معتدل شد طبیعتش باصفا

کوره^۱

قدیمست و خلق مُخَدَّث و جان (۵۴) از عالم امر است و جسد از عالم خلق پس جان قدیمست و جسم حادث و عالم امر باقی است و عالم خلق عالم ناسوتست و فانیست ازین جهت است که جان باقیست و جسد فانی و پیدا کرد بامر عقل اوّل که او را عقل ثامّ و عقل فعّالشی نامند که أَوَّلُ مَا خَلَقَ اللَّهُ عَقْلُ الثَّامِّ وَ بَتَوْسَطِ عقل کامل پدید آمد نفس باین ترتیب که اوّل شیئی که اختراع کرد خدای عزّ و جلّ و پیدا کرد جوهر بسیط روحانی بود در غایت تمام و انتهای کمال والفاظ^۱ که معاینه میگردید در او صور اشیاء و آن جوهر را عقل ثامّ نام نهاد و ازین عقل جوهر دیگر پیدا شد که دون تر و پست تر (۵۵) بود از رتبه عقل همچنانکه صنع استاد از صنع شاگرد^۲ کامل ترست البتّه عقل که مصنوع باری تعالی است از نفس که مصنوع خود عقلست کامل ترست و این مصنوع عقل را نفس کلیّه فلکیّه نام نهادند که قوّه او در جمیع موجودات سرایت دارد و از نفس جوهری پدید شد که او را هیولا گویند که ماده باشد که قبول طول و عرض و عمق نمود باین سبب او را جسم مطلقش نامند بشکل گردی که افضل شکلهاست که عالم افلاک و کواکب باشد و در صفا بتفاوتست الأوّل فالاوّل که از فلک محیط که فلک اوّل است تا فلک قمر که فلک آخرست و فلک اوّل از دوّم شفاف تر است و دوّم (۵۶) از سیّم تا فلک قمر از همه دون تر و صفایش کمتر است و فلکیّات از محیط تا قمر نه فلک است که نه کره باشند بعضیها در جوف بعضیست تو بر تو مثل پیماز و فلک الافلاک را فلک حاملش هم میگویند که از همه لطیف ترست و جسم او از همه بسیط ترست و پست تر از و فلک کواکب و فلک ثابته و پست تر

۱ الفض ۲ شاگرد

هر ظاهری باطنی است و هر لفظی را^۱ معنائی و هر تنزیلی را تأویلی^۲ و هر اسمی را مسمائی و هر مجازی را حقیقتی (۵۲) و هر قشری را مغزیست ازین جهت آنهارا باطنیه گویند و کتب بسیار تصنیف کرده اند و میگویند در معرفت باری تعالی که هیچ کسرا قدرت نیست که پی بذات او برد بلکه تفکر در ذات پاک او عزّ و علا کفر است و همه خلق عاجزند از درک کردن صفات او را و نمیرسد اوهم بکنه ذات او و بیرونست از افهام صفات او و هرچه در معرفت او حاصل نمائی او حل ثنائیه ماورای اوست ثمّ ماورای الورا كما قال النبی مَاعَرَفْتَاكَ حَقَّ مَعْرِفَتِكَ^۳ بجهت اینکه او محیط است بر ما و ما محاطیم (و) محاط از محیط چه خبر دارد اگر حقیقت او را بدانیم لازم میآید که ما محیط (۵۳) باشیم برو و این محالست و کفر است پس اثبات^۴ حقیقی اقتضا میکند شرکترا بین خالق و سائر موجودات پس گفتگو کردن در ذات^۵ اقدس او عقلها عاجز و نطقها بسته است تو حادث از ذات^۶ قدیمش چه دانی که اگر در ذات^۷ فکر نمائی مشبه میشوی که لَیْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ^۸ و میگویند درین مقام از امام محمد باقر علیه السلام که فرموده چونکه عطا کرد باری تعالی علم بدوی علم دانست که خدا عالم است و چونکه قدرت بخشید فهمیدند که خداوند قادر است و گفتند که خداوند عالم عالمهاست و قادر قادرهاست^۹ و او

۱ لفظی را ۲ تأویل ۳ Хадис, весьма часто встречающийся в суфийских сочинениях. ۴ اثبات ۵ ذات ۶ ذات ۷ ذات ۸ Коран, 42(9). В тексте: لَیْسَ كَمِثْلِهِ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ۹ قادر قادرست

جای او در سَفَر است و در جای دیگر هم خبر داده که قَالَ النَّبِيُّ
 مِنْ (٤٩) مَاتَ وَلَمْ يَكُنْ فِي عُنُقِهِ بَيْعَتُ إِمَامٍ وَفَتْهِ فَقَدْ مَاتَ كَافِرًا
 یعنی فرموده کسیکه بمیرد و نباشد در گردن او بیعت امام وقت
 بتحقیق مرده است کافر و دیگر فرموده قَالَ النَّبِيُّ مَنْ يَعْرِفُ
 الشَّرِيعَةَ وَالْحَقِيقَةَ بِلَا إِمَامٍ فَقَدْ كَفَرَ وَهُوَ فِي ضَلَالَةٍ یعنی کسیکه
 بشناسد شریعت و حقیقت را بدون امام پس او در ضلالت است
 و دیگر حضرت امام زین العابدین علی بن الحسین فرمودند وَعَلَيْكُمْ
 بِمَعْرِفَةِ إِمَامٍ وَفَتْكُمْ یعنی بر شما واجب است شناختن امام
 وقت تان ثُمَّ وَعَلَيْكُمْ بِمُتَابَعَتِهِ (٥٠) یعنی بر شما باد بمتابعت امام
 حاضر^۱ و طوعاً^۲ از برای کسی است که متابعت کند امام زمان خود را
 طوعاً وَاِلَّا كَرْهًا و ایشاً فرموده اَلْسَعِيدُ مَنْ عَرَفَ إِمَامًا وَفَتْهِ وَبَيَّاعُهُ
 وَحَكَمَهُ عَلَى نَفْسِهِ وَ مَالِهِ وَ اَوْلَادِهِ یعنی فرمودند سعید و رستگار
 کسی است که بشناسد امام وقت خود را و بیعت کند با او و حاکم
 بداند او را بر نفس خود (و) مال و اولاد خود و تسلیم باشد در امر
 او و مثل زده اند هفتاد و سه فرقه را بر هفتاد و سه سفینه که یکی
 مال حضرت نوح است و سایر خالی از حضرت نوح است و تقلید پیست
 حال باید در (٥١) کشتی نوح که طریقه امام وقت است داخل شوی
 تا با آسانی بساحل برسی و از غرق شدن نجات یابی که اگر در
 طریقه که امام صاحب آن طریقه است که سفینه النجات است داخل
 نشدی و پیرو نوح وقت نشدی بدانکه در بحر ضلالت و غفلت هلاک
 خواهی گردید و هر که با نوح نشیند چه غم از طوفانش و در هر
 زمانی دعوتی دارند و آنها را اسمعیلیه باطنیه زکّیه نامند و وجه
 تسمیه اشان باین لقب آنست که حکم میکنند ایشانرا که از برای

که فیض از امام میگیرند و بمردم می‌رسانند که هفت پایهٔ دین
 حقست هفت پایه را که طی کردی بسطح بام می‌رسی آنوقت از
 آفات می‌رهی و زمان سیر و استراحت است و می‌گویند بسیار
 است نظایر اینمطلب و طایفهٔ اثنا عشریه مشتبه شده اند و از
 (۷۴) عدد نقیبه‌ای حضرت موسی بن عمران که دوازده بوده‌اند خیال
 میکنند اما در زمان خود موسی بودند و حضرت عیسی را دوازده
 اسباط بود اما در زمان خود عیسی بودند و حضرت محمد مصطفی را
 دوازده نقیب بود از اصحاب کبار در زمان خود حضرت رسول
 بود نه این بود که واحدًا بعد واحد هر یک در زمانی بیایند و باید
 دانست که دور نبوت گذشت حالا زمان ولایت است و هر یک از
 اولیاء در دور خود فی حد ذاته البتّه شخصیت و دوره دارد که مدار
 بر هفت مثل کواکب سیاره در اطراف قطب سیر میکنند و حدود
 حقّه هم در دور قطب عالم امکان سیر میکنند (۸۴) ازین کلام‌ها
 ظاهر و هویدا شد که اولاد اسمعیل بن امام جعفر علیهم السلام
 نسلاً بعد نسل و نصّاً بعد نصّ امامند و مفترض الطّاعه و واجبست
 که بشناسی آنها را والا در ورطهٔ ضلالت^۱ و تبّه گمراهی و هلاک و هلاکت
 خواهی شد و شاهد این مطلب حدیث حضرت رسول که
فرموده. قَالَ النَّبِيُّ مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَعْرِفْ إِمَامَ وَفَتْنِهِ مَاتَ كَمَيِّتَةِ
الْجَاهِلِيَّةِ (و) الْجَاهِلُ فِي الدَّارِ^۲ یعنی فرمودند کسی که بمیرد و
 نشناسد امام زمان خود را کافر مرده است مثل زمان جاهلیّه و

^۱ ظلالت

^۲ Хадис, часто встречающийся в различных вариантах в исмаилитских сочинениях. Ибн Халдун считал его подложным (S. Guyard, Fragments relatifs à la doctrine des Ismaélis. Paris, 1874, p. 74—75, 223).

شناختند و مزد گرفتند و استراحت نموده و در زمان نبوت ولایت (۴۴) در او مستور^۱ بود از حدیث حضرت رسول خدا هم صحیح میشود این کلام که فرموده قَالَ آتَنِي بِمَا عَلَى إِيَّاكَ مَعَ الْآئِمِّيَّاءِ خَفِيًّا وَ مَعِيَ جَهْرًا یعنی با همه انبیاء در پنهانی بودی از نا اهل و در زمان من خود را بر همه نوع ظاهر و هویدا کردی و باز در دوره ولایت نبوت مستور است از نا اهل و میگویند که هر پیغمبری وصی داشت بر همه خلق آن دور آشکارا و شش امام ظاهر پی در پی همان شش وصیت و باید این مردم بعد هم بدانند حضرت حسین بمنزله شیه و جناب زین العابدین بمنزله سام و حضرت باقر بمنزله اسمعیل و حضرت صادق بمنزله هارون (۴۵) و حضرت شاه اسمعیل بمنزله شمعون الصفا و نقد وقت بهر صورت و بهر لباسی و بهر اسم که خود را ظاهر کند مرتضی علی است و دور میزند احکام شان بر سبعة مثل ایام هفته که هفت است و سموات هفتگانه و کواکب سبعة سیاره و اقالیم سبعة و در نماز زمان سجده که باید هفت موضع منطبق به زمین باشد و طواف^۲ خانه مکه که هفت مرتبه و سعی صفا و مروه و سنگ جمره هفت و هر چیز را بر هفت میگیرند و میگویند نماز کنایه از امام است و هفت موضع کنایه از هفت حدود است که رجال الغیب کنایه از اوست که باید بشناسی و تسلیم در امر آنها باشی که آنها پیروان (۴۶) امامند و نصب از جانب امامند و از نزد امام بمردم فیض میرسانند همچنانکه جدی قطب است در فلک و مدام بر قرار است و هفت سیاره بذات التّعشش بر دور او گردش میکنند و فیض ازو میگیرند و بعالم میدهند امام قطب است و قلب عالم است هفت حدّ است

مستتر ۱

تواف ۲

که بعد از پدر در حیات بوده و دیگر اسمعیلیان میگویند تمام شده دورهٔ سبعة با اسمعیل بن جعفر و نبوت ظاهر ششستا بود و ولایت ظاهر هفتتا است و بعد ائمهٔ مستورینند و پنهانند از معاندین و سپر میکنند در شهرها و هر زمانی در شهری و مملکتی هستند گاه سلطان و گاه رعیت (و) گاه درویش اما دعوتشان ظاهر در همه اوقات در همه شهرها و ملکها و دیارها که فرموده قَالُوا وَلَإِنْ تَخْلُو (۴۲) الارض من آلِامام ساعة ليهلك بها أهلها یعنی اگر خالی شود زمین از امام زمان يك ساعت هر آینده هلاك میگردد زمین با اهلش و در جای دیگر فرموده فَلَنْ تَخْلُو الارض قطّ عن آلِامام حتّی قائم یعنی هرگز خالی نخواهد شد زمین از امام حتّی قائم پس باید مدام در میان خلق بر قرار و پایدار باشد و هست یا ظاهرست بر کافه یا مستور است از عامه و معاندین و بر خاصان ظاهرست ابد الابدین و میگویند نبوت شش بوده در آن ادوار بمصدق تأویل این آیه شریف که خداوند تعالی در قرآن پیغمبر (۴۳) فرمود که إِذَا خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ^۱ که مقصود از شش روز شش پیغمبر اولو العزم^۲ است که هر پیغمبری بمثل یکروز است که باینها روشن شد و کامل گردید نظام دنیا و اهل او و احکام نوامیس الهیه آنچه باید و شاید از او امر تا نواهی از فرض تا سنّت از وعده تا وعید از حلال تا حرام از رطب تا یابس از نقیر تا قطمیر فرو گذاشته نشده است ثمّ آسَتَوَى عَلَى الْعَرْشِ^۳ و روز هفتم دورهٔ ولایت است که قائم و بر قرار و پایدار است هر که در هر^۴ زمان

اولی^۲ إِنَّ رَبَّكُمْ آلَهُ الَّذِي

^۱ Коран, 7(52); начало стиха:

العزم^۳ Коран, 7(52), 10(3), 13(2), 25(60), 32(3), 57(4).

در هر در^۴

است برادرم زنده است برادرم و قال الصادق علیه السلام فرمودند و عليك بالسُّنَّتِ یعنی بپوشش این راز را و بعضی از منافقین و مخالفین میگویند که حضرت امام جعفر صادق فرمودند چنین است اولاد رسول خدا حالشان در آخرت و میتواند تصرف (۳۹) کنند در اجساد و ابدان خود پیش از قیامت و دلیل دیگر اینکه چه سبب داشت که حضرت صادق محضری منعقد نمود و احضار کرد در آن مجلس عامل منصور را و نوشته ازو گرفت در ثبوت موت فرزند خود و باید ازین جهت باشد چونکه رسیده بود بمنصور خبریکه اسمعیل بن جعفر را دیده اند در بصره که میگذشت در راه بازار تا رسید بر زمین گیری که سالها بوده که افلج^۱ بوده و اسمعیل بن جعفر رضی الله عنه دعا کرده در حق او و خداوند او را شفا داده و برانگیخت منصور ازین مطالب نوشت^۲ بر جعفر صادق که بنی هاشم باید بمکر (۴۰) و حیل^۳ کار میکنند و حال آنکه مردم دیده اند اسمعیل را^۴ در بصره و اسمعیل در حیاتیست فوراً حضرت جعفر صادق باو نمود آن سچلیکه بخط عامل مدینه که از جانب منصور بود آنگاه منصور ساکت و صامت گردید و دلیل دیگر آنکه جنازه را سه مرتبه بر زمین گذاردن و روی او را باز کردن چه معنی داشت یعنی تا دشمن معلوم نماید فوت او را چونکه منصور قصد قتل او نموده بود و ازین دلایلها روشن معلومست که اسمعیل نمرده است ولی امام فوت او را ظاهر نمود تقیّه و دیگر میگویند که اگر این مطلب صحّت داشت باید قبر اسمعیل هم (۴۱) در نزدیک قبر جدّ و پدر و خود امام جعفر صادق باید باشد نه که جداگانه در داخل شهر مدینه ازین جهت همچو معلوم میشود

۱ افلیج

۲ نوشت و

۳ هیله

۴ اسمعیل را

در ك كرد كه وليعهد نميكنند امام مگر كامل ترين و فاضل ترين
اولاد خود را كه حسن سيرت و مكارم اخلاق و صفات حسنه اش
از همه بيشتر باشد و معصوم باشد و اگر بگوئي وقتيكه امام
جعفر صادق تعيين (۳۶) كرد اسمعيل را^۱ بجهت امامت مشورت
نكرد بخدا و انبياء و اولياء و آبای كرام خود و جاهل مسئله بود
امام جعفر صادق كه دروغ گفته باشي و اگر بگوئي كه مشورت
كرد آنها صَحَّه نگذاشتند و بدون اجازت و رضايت آنها حضرت امام
جعفر صادق اسمعيل را^۲ از برای امامت تعيين فرمود كه باز هم
دروغ گفته باشي پس مسلم است كه بعد از استماع از آبای
كرام خود بروز داد اين مطلب را و تعيين فرمود حضرت اسمعيل را^۳
از برای منصب امامت پس يقين بايد كرد كه بدان محالست
وامامت مستقرّ و بر قرار (۳۷) است در اولاد حضرت اسمعيل
بن جعفر صادق و ديگر گفته اند كه قول صحيح آنست كه اسمعيل
نمرده است و اظهار كردند موت او را ثَقِيَّةً تا اينكه عدوّ قصد او
نكند چونكه معاندين بيشتر دشمن او بودند و او را جانشين امام
ميدانستند و از برای عدم موت او چند دليل است از آن جمله
دليلها يكي اينست كه محمد ولد امام جعفر صادق كه از مادر
اسمعيل بود روزي گذشت بر خواب گاه برادر خود اسمعيل
ديده بود حجاب لطيفي در بالاي شخصي كشيده و در خوابست آهسته
حجاب را نيمكشا (۳۸) كرد ديد برادر خود اسمعيل را كه بكمال
استراحت در خوابست و بهمان دم حضرت اسمعيل چشمان خود را
گشوده چونكه محمد برادر خود را در حيات ديد شتابان بطرف
پدرش امام جعفر دويد و گفت عاش اخي عاش اخي^۴ يعنى زنده

اخي^۴ اسمعيل را^۳ اسمعيل را^۲ اسمعيل را^۱

پادشاه بودند و سلطنت کردند و چه در ایران نسلاً بعد نسل^۱ (۳۳) نَصّاً بعد نَصٍّ و این جماعت را باطنیّه زکّیه و تعلیمیّه نامند فالاسمعیلیّه امتازت عن الموسویّه و عن الاثنی عشریّه باثبات الامامه الاسمعیل بن امام جعفر و هو ابنه الاکبر منصوص علیه یعنی در ابتدای امر ثابت کرده اند امامت را در اسمعیل بن امام جعفر صادق که او پسر بزرگ‌ترینست که امام جعفر نَصّ فرموده بود امامت را بر او و مشهورست که احتراماً حضرت صادق بر مادر اسمعیل نه نکاح کرد زنی و نه خرید جاریّه مثل رسول بر خدیجه و حضرت علی (۳۴) بر فاطمه و مدّعی شده اند موسویّه برای آنکه حضرت اسمعیل در حال (حیات) پدر وفات کرد و حضرت امام جعفر صادق عهد ولایت را مسلم داشت بموسی و جواب داده اند موسویّه را اسمعیلیّه بر اینکه بر فرض صدق این مطلب فایده نَصّ بر اسمعیل انتقال امامت است از اسمعیل بسوی اولاد اسمعیل خاصّه همچنانکه نَصّ کرد موسی بن عمران بسوی هارون علیه السلام بعد فوت کرد هارون در حال حیات برادر خود موسی و فایده انتقال شد امامت از هارون باولاد هارون پس ثابت گردید که نَصّ بقیه‌قری یعنی قهراً بعقب برنمیگردد و القول به بدا محالست (۳۵) که موسویّه میگویند که امام جعفر نَصّ کرد امامت را بر اسمعیل و اسمعیل در پشت خانه^۲ کعبه شرب خمر کرد این خبر بامام جعفر رسید که او را از امامت خلع فرمود بدا از این جهت است و اسمعیلیّه میگویند بدا محالست زیرا که امر امامت من عند الله است نه من عند المخلوق و نه بالاجماع که اگر غیر این باشد خلیفه بودن اوّلی هم درست و صحیح میشود و دیگر نباید

خوانه^۲ بعد نسل^۱

صادق اتفاق داشته اند باینکه امام بعد از امام جعفر ولد او اسمعیل است چونکه در حالت حیات^۱ خود جعفر صادق نقی فرمود امامت را بر حضرت اسمعیل و تعیین نموده اسمعیل را برای امر ولایت و ولیعهد خود قرار داده بوده و شیخ طریقه بوده بین امام جعفر و پیروان او از برای ارشاد و همه خاصان متفقند برین مطلب مگر اینکه اختلاف نمودند که آیا پیش از پدر فوت کرد یا آنکه بعد پس بعضی گفته اند که اسمعیل نمرده بود (۳۱) الا اینکه تقیه موت او را ظاهر کردند از خوف خلفای بنی عباس ازین جهت بود که بحکم حضرت امام جعفر صادق محضری بستند و احضار کردند در آن محضر عامل منصور را که در ظاهر موت اسمعیل را بمنصور معلوم کنند حتی نوشته بخط عامل گرفتند و این جهت بود که جنازه را سه مرتبه بر زمین نهادند و بامر امام جعفر سه مرتبه روی جنازه باز نمودند که بر معاندین موت حضرت اسمعیل را معلوم کنند که این مطلب بمنصور برسد و قصد حضرت اسمعیل را نکنند چونکه اسمعیل را ولیعهد امام جعفر میدانستند قصد او را بیشتر داشتند اما بجهت باطن چون (۳۲) مدار نور امام هفتتا است شش امام که ظاهر هفتمی مستور از نا اهل و قائمست در میان خلق لهذا مخفی نمودند او را که معاندین^۲ قصد او نکنند و بعضی گفته اند بر فرض صحت موت النّص لایرجع بقهقری نقی قهراً بر نمیگردد بعقب پس باقیست امامت در اولاد حضرت اسمعیل که منصوص علیه است دون غیر او پس امام بعد اسمعیل محمد بن اسمعیل است و رسانیده اند امامت را در مستورین اولاد اسمعیل ثم فی الظاهرین القائمین از ایشان و از بعد یکدیگر چه در مصر

که معاندین که ۲ حیاط ۱

که جایز نیست خالی بودن زمین از امام و اوست غائب و ما توّلاً میکنیم باو تا ظاهر شود برای هدایت ماها فرقهٔ دهم قائل شدند که ما میدانیم که حسن عسکری مرده و لابدّ از برای مردم لازم است امامی و خالی نیست زمین از حجّت و نمیدانیم از ولد او و یا غیر ولد او فرقهٔ یازدهم گفتند ما نمیدانیم حقیقت حال را و در همه جا اختلاف کردند (۲۸) و میدانیم که زمین از امام خالی نیست ماها منتظریم تا ظاهر شود امام و آنهای که بغیب قائلند دایل جسته‌اند و گویند که حضرت خضر و الیاس از نظر خلق پنهانند بی شراب و طعام چه گونه بر اولاد پیغمبر روا نباشد دیگران جواب داده‌اند باینکه آیا نمیدانند که خضر و الیاس مکلف نیستند بضمن جماعت و لیکن امام ضامن و مکلفست که مردم را هدایت کند و مردم هم مکلفند که اقتدا کنند باو و کسی را که نمی‌بینند چه گونه بهدایت میرسند از او همچنانکه متابعت کردن مردم مر امام را واجبست (۲۹) نیز هدایت کردن امام مر مردم را لازم است و جوب طرفین است چونکه غرض قصوای^۱ در خلقت همین هدایت و متابعتست و از همین قائل شدن بغیبت است که باعث شد که گرفته‌اند اهل فقه و اهل کلام و اهل اصول و اخبار را و حال آنکه بین آنها صیف و تکفیر بوده وهست پس اگر غائب است بر همه کس واجبست که دعا کنند تا ظاهر شود که این گلهٔ بیصاحب البتّه بمنزل نخواهد رسید گرگ که ضخامست^۲ بلکه روباه هم^۳ از آن گله چیزی باقی نخواهد گذاشت اما اسمعیلیّه (۳۰) اولاد امام جعفر صادق اتفقوا بانّ الامام بعد از امام جعفر (ابنه اسمعیل) نصّاً علیه یعنی تمام اولاد امام جعفر

روبا هم^۳ که صحتست^۲ غصوای^۱

امامت باطل و ناحق بوده و ادّعی^۱ جعفر صحیح بوده و فرقه چهارم قائل شدند که ماها خطا کردیم در امامت حسن و محمد بن علی التّقی امام بوده زیرا که فسق جعفر معلوم است و حسن بلا ولدست (۲۵) پس ظاهر گردید امام نبودن. این هر دو برادر و بطلان ادّعی هر دورا بر امامت^۲ پس محمد برادر آنها امامست و رجوع کردند بمحمد و محمد هم قبول نمود آنها را فرقه پنجم قائل شدند که از برای حسن طفلی بوده دو ساله و از خوف عموی خود جعفر کذاب مخفی بوده و قتیکه پدرش حسن عسکری فوت کرد آن پسر از خوف عمو غیب شد و اسم او محمد است فرقه ششم قائل شدند و گفتند که نه ماه بعد از فوت پدر از مادر تولّد یافت و غیب شد فرقه هفتم گفتند که قول بیودن اولاد باطلست و این مطلب پوشیده نیست (۲۶) و جایز نیست مکابرة العیان فرقه هفتم گفتند وفات حسن عسکری صحیح است و قول باینکه اولادی از برای او نبود آنهم صحیح است و جایز است که بعد از حسن عسکری امامی نباشد با اینکه برداشته خداوند حجّت را از اهل زمین بسبب معاصی ایشان و زمین امروز خالیست از حجّت همچنانکه پیش از بُعثت حضرت رسول زمین خالی بود که زمان جاهلیّت بود فرقه هشتم قائل اند و میگویند که ما اینمطالبها را قبول نداریم و ما میدانیم زمین از امام خالی نبود و نخواهد خالی شود بحکم لزوم باید امام زمان در روی زمین باشد (۲۷) اگر ماها نه بینیم شخصی بر او وارد نخواهد آمد باید تجسّس^۳ کرد تا ببابیم فرقه نهم گفتند که موت صحیح است و بی اولاد نیست و ما نمیدانیم که بعد از موت پدر متولّد شده یا قبل و میدانیم

مائل میکرد او بجعفر و اعانت او میکرد فارس بن حاتم ماهویّه و میگفتند حسن عسکری را امتحان کردیم و نیافتیم نزد او علمی و لقب نهدند بر کسانیکه بامامت حسن عسکری قائل شده بودند بحماریه و قوّت دادند امر (۲۲) جعفر را بعد از وفات حسن عسکری و دلیل میآوردند که حسن عسکری مرده و اولاد ندارد پس باطل شد ادّعی امامت او و امام نباشد کسیکه از برای او اولادی نبود و نیست و وارث حسن برادر او جعفر است و ظاهر شد این مطلب بر سلطان و رعیت و بر خاصّ و عامّ و شهادت و طعن و سرزنش مینمودند آنها را که طابع حسن عسکری بودند بحیثیّتی که آنها را بتنگ آورده بودند و آنها هر يك راه گریزی و دست آویزی پیدا نمودند بعضی قائل شدند و ثابت شدند بامامت جعفر مثل حسن بن علی بن فضل که از فحول علماء و (۲۳) جلّه اصحاب حسن عسکری بود و کثیر الفقّه و الحدیث بود و بعد قائل شده بود بامامت جعفر و بعضی دیگر قائل شدند بعلی بن جعفر و فاطمه بنت علی النّقی و بعضی بعلی بن جعفر دون فاطمه و باقی از تابعان حسن عسکری بیازده فرقه شدند و هر فرقه قائل بقولی شدند الفرقة الاول قائل شدند که حسن عسکری نمرده است و او قائمست و چون هنوز اولاد ندارد روا نباشد که بمیرد و بجهت اینکه زمین از امام خالی نمیشود از این دلیل میدانیم که نمرده است و غیب شده است و ظاهر خواهد شد و فرقه نویم قائل شدند که حسن عسکری (۲۴) مرده و لیکن باز میآید و اوست قائم و قیام خواهد کرد و ما یقین داریم که نیست لدى از برای او و واجب است که رجعت نماید بعد از موت و فرقه سوّم قائل شدند که جعفر امام بوده و ماها خطا کرده ایم زیرا که از مردن حسن عسکری و نبودن اولاد از برای او ظاهر گردید بر ما که ادّعی حسن عسکری در خصوص

واقفیه نامند فرقه الاثنا عشریه کسانی هستند که قطع کردند بموت موسی کاظم و آن طایفه امامترا بعد موسی در اولاد موسی کاظم میدادند امامت بعد از موسی بعلی الرضا ثم بمحمد تقی ثم (به) علی نقی (۱۹) ثم (به) حسن عسکری ثم (به) محمد مهدی که غایب شده در سر من رأی در سرد ابی این است طریقه اثنا عشریه و در زمان حسن عسکری و در زمان هریک از امامها نزاعهایکه واقع شد با برادرهایشان و ادعایکه میکردند بجهت امامت و منازعهایکه میکردند با بنی اعمام شان لازم است که ذکر شود تا مطلب روشن گردد انشاء الله تعالی و معلوم شود که از موسی کاظم به بعد چقدر اختلاف نمودند هریک بر ضد یکدیگر و از موسی کاظم تا امام منتظر هر کس بیک روّیه از برای خود امامی گرفتند من جمله بدانکه بعضی از شیعه (۲۰) قائل شدند بعد از موسی کاظم بامامت احمد بن موسی و بامامت علی بن موسی الرضا قائل نشدند و بعضی قائلند بعلی بن موسی و شک دارند در امامت محمد تقی و میگویند زمانیکه پدر او وفات نمود محمد تقی سزاوار امامت نبود چرا که صغیر بود بیعلم بود و در طوس حاضر نبود در مدینه بود و در منا^۱ج و ریاض الجنان مسطور است که طایفه توقف کردند بعلی بن موسی و قطع کردند که علی بن موسی بی اولاد بود و وارث علی خادم او معروف کرخی بوده و بعضی بامامت محمد تقی قائلند و بعد اختلاف (۲۱) کرده اند پس قائل شدند قومی بامامت موسی بن محمد تقی و قومی دیگر قائل شدند بامامت علی النقی و بعد از او باز اختلاف نمودند بعضی قائل شدند بامامت جعفر بن علی النقی که ملقب است بجعفر کذاب و بعضی قائل شدند بامامت حسن عسکری و رئیس آنها را علی طاحن میگفتند و از اهل کلام بود و مرد مرا

^۱ مناہج

صاحبکم و نام برده است صاحب توریت را¹ و چون دیدند شیعه که اولاد امام فرقه فرقه شدند بعضی وفات کرد بعد از پدر بدون اولاد و در بعضی اختلاف شد در موت او که آیا فوت کرده یا نکرده در این هنگام موسی مدعی شد امر امامترا و استناد باین امر بعد موت پدر خود و مردم رجوع کردند باو مثل مفضل بن عمر و زرارث بن اعین و عمارت السبّاطی² و روایت کرده است (۱۷) موسوی از حضرت صادق که فرموده است به بعضی از اصحاب خود که عَدَد اَئِمَّتِکُمْ یعنی بشمارید امام هارا پس شمردند تا ششستا پس حضرت صادق فرمودند تا چند تعداد نمودید این شش ثابت است ثبوت الثبوت کشمسی الدهور ولیکن سابعکم قائمکم اسمہ صاحب توریت³ یعنی هفتم شما قائمست در بین شما و اسم او اسم صاحب توریت گویند مراد آنحضرت بموسی بوده ازین مطلب اگرچه ندانسته اختلاف کردند شیعه بعد از موت موسی در موت موسی و گفتند ما نمیدانیم که موسی مرده است یا نه (۱۸) و گفتند که بعد ازو نیست امامی و آن گروه را مبطوره خوانند و علی بن اسمعیل آنها را گفته ما انتم إِلَّا کلاب مبطورة که اسناد بسگشان داده اند و بعضی از شیعه یقین نمودند بموت موسی و آنها را قطعیه گویند و بعضی از آن شیعه توقف کردند بر موسی و گفتند که موسی زمرده است و زودست که باز آید و خروج کند بعد الغیب این طایفه را

تورات را¹

عمارت — В издании Cureton'a (p. 127)

سبت السبوت — В издании Cureton'a (p. 128) السباطی

و شمسی الدهور و نور الشهور من لا یلهو و لا یلعب و هو سابعکم قائمکم

نقض شدند ولی آندو برادر دیگر مثل موسی و عبداللّه بعد از فوت پدر مدّعی امامت شدند و لقبهای فرقه ها بعضی از امامیه ها را معتزله و وعبدیه و بعضی را تفضیلیّه و بعضی را اسمعیلیّه و بعضی را فتحیه و بعضی را موسویّه و بعضی را توفیقیّه که در موسی توقّف کردند و گویند ما ندیدیم در اولاد موسی کسی را که سزاوار امامت باشد و بعضی را اخباریه و بعضی را اصولیه (۱۴) و بعضی را قطعیه خوانند و هر يك از آنها را لقبی نهادند که تا حال همان لقب را دارا میباشند و بسیار اختلاف درینجا^۱ شده و شاید که سرّی در او باشد و درین اختلاف بعضی توقّف کردند بامامت حضرت امام جعفر صادق که آن طایفه را ناوسیّه مینامند و آنها قائلند باینکه حضرت صادق حتّی است و نمرده تا اینکه ظاهر شود و جهانرا پر از عدل کند بعد از آنکه پر از جور شده باشد حال باید از اعتقاد هر يك گفته شود تا حقّ از باطل جدا آید آمدیم بگفتار هریک الاطعیه آنها قائلند باینکه انتقال شد امامت از امام جعفر (۱۵) صادق بولد خود عبد الله افطح و میگویند که حضرت امام جعفر الصادق داد امانتی بیکی از اصحاب خود در خفا و امر کرد او را که این امانت را بده بهرکس از اولاد من که از تو مطالبه کند این ودیعه را وبگیرد او را بامامت مطالبه نکرد و احدی آن ودیعه را مگر عبد الله و بعضی او را امام مستودع میدانند و زنده گانی نکرد عبد الله بعد از پدر مگر نه روز و بی اولاد بود فرقه دویم الشّشمیّیه اتباع یحیی ابن شمیط و میگویند که امام جعفر فرموده صاحب شما اسم او شمیط است فرقه سوّم الموسویّه (۱۶) قائلند بامامت موسی بن جعفر و میگویند که امام جعفر نقض کرد امامت را بموسی وقتیکه فرمود سَابِعُکُمْ

اصحاب ابراهیم بن سّیّار نظامست و مطالعه کرده بودند بسیاری از کتب فلاسفه را و مخلوط کرده بودند کلامشانرا بکلام معتزله و باصحاب حسن بصری مگر در چند مطلب جدایند (۱۱) از آنها فرقه هفتم المارقیه فرقه ایست که صاحب بدعت میباشند در امامت زیرا که جایز میدانند امامترا در غیر قریش و گویند که هرکس عادل باشد و دوری و اجتناب کند از حرام و جور و ظلم و با اجتهاد باشد او امام خواهد بود فرقه هشتم الرّزامیه اتباع رزام که بعد از حضرت امیر المؤمنین علی محمد حنفیه را امام میدانند و بعضی از آنها امامترا از محمد حنفیه در محمد پسر عبد الله عباس میدانند بطریق وصیه نه بطریق دیگر فرقه نهم الرّیذیه اتباع زید بن علی بن حسین علیه السلام اند و کشیده اند امامترا در اولاد فاطمه علیهم السلام و جایز نمیدانند (۱۲) امامت را در غیر اولاد فاطمه علیهم السلام و میگویند هر فاطمی که عالم باشد و شجاع باشد و سخی باشد و خروج کند بامامت امام خواهد بود و مفترض الطّاعه است چه اولاد حسن باشد و چه اولاد حسین ازین جهت است که بعضی ازینها قائل شدند بامامت محمد و ابراهیم و عبد الله ابن الحسن فرقه دهم الامامیه^۱ ثابت نمودند امامت را بر علی مرتضی بعد از حضرت رسول نصّاً ظاهرّاً و تعیّناً صادقاً هكذا الى جعفر الصادق بر روی واحد و اختلاف امامیه بیشتر شد از اختلاف هر فرقه و متفقند امامیه تا رسانیدن امامترا بامام جعفر الصادق و اختلاف (۱۳) شد در اولاد زیرا که شش پسر بود از حضرت امام جعفر الصادق و ارشد^۲ اولاد او شاه اسمعیل بود و بعد عبد الله و موسی و علی و محمد و اسحاق و در باره عبد الله و موسی و اسمعیل مدعی

۱ الامامه

جعفر الصادق را عرشد ۲

پس جواب داده بود موافق مذهب قدریّه و دلیل آورده بود از آیات قرآن و کتاب و دلائل عقلیّه اینکه آنچه از جانب خداست بلای او عافیة است و شدّت او راحت و مرض او شفاء و موت او حیات است و حسن و قبح که صادر میشود از افعال بنده گناست^۱ اما قاعده چهارم یعنی رابعه اینکه میگویند که ما نمیگوئیم که صاحب کبائر مؤمن (۹) است یا کافر بلکه نازلست بین مؤمن و کافر و در دو فرقه اصحاب جمل و اصحاب صفین میگویند لابد یکی از آن دو طایفه بر خطا رفته اند اما نه بعینه مثل عثمان و قاتل او لا محال یکی از دو طرف گناهکار است نه بعینه پس چونکه طرف گناهکار معلوم نیست هر دو طرف فاسقند مثل اینکه اگر شهادت دهد یکی ازین لشکر مثل علی و یکی از آن لشکر مثل زبیر شهادت بدهد هیچ یکرا قبول نباید کرد که هر دو فاسد اند اما طایفه پنجم یعنی خامس الهذیلیّه اصحاب ابی (الهزیل) حمدان بن ابی فضل الغلاف که شیخ معتزله و (۱۰) مقدّم طایفه بوده است و مقررترین طریقه است و اخذ کرده این منصیرا از عثمان بن خالد و او اخذ کرده بود از هاشم پسر محمد حنفیّه ابن امیر المؤمنین علی علیه السلام و او اخذ کرده از حسن بصری و او از اصحاب و مرید (ابی) هذیل بود ابو یعقوب الشّحّام^۲ و كان ذلك في سنة خمس وثلاثين و مائتين و فرقه ششم النظامیّه

کتاب الملل والنحل و قاعده سوّم ۱
 (по изд. Cureton'a, Leipzig, 1923) занимает стр. 33. ابو یعقوب^۲
 В (2) 37 стр. کتاب الملل والنحل — و هشام
 الادمی و ابو یعقوب الشّحّام называются ابو هزیل
 учениками. Ср. также کتاب الفرق بین الفرق، القاهرة،
 ۱۳۲۸، ص ۱۶۳ — ۱۶۴.

بر وی علمها و اخبارها را و رئیس معتزله بود و واصل ابن عطا در زمان عبد الملک هشام ابن عبد الملک بود و در مغرب بودند الاّتهم از ایشان هستند اندر بلد ادریس ابن عبداللّه الحسنی که خروج کرد در مغرب در زمان ابی جعفر منصور و آن طایفه را واصلیه و نیز معتزله شان هم میخوانند و اقوال شان دور میزند بر چهار قاعده قاعدهٔ اوّل قول بنفی صفات باری تعالی (٦) دارند از علم و قدرت و ارادت و حیات یعنی خلق عاجزند از درک این صفات و متّفق شدند بر محال بودن دو خدا که قدیم باشند و ازلی باشند و گفت که میتواند ثابت نماید معنی و صفت قدیمه را و اصحاب خود را بعد از مطالعه کتب فلاسفه شروع داد و تعلیم باینکه خداوند عالم قادرست و بعد حکم داد باینکه این دو صفت ذاتی هستند و این دو صفت معتبرند در ذات قدیمه و باین مطلب قائلند جبائی و ابو هاشم و این عین مذهب فلاسفه است القاعدهٔ دویم (٧) یعنی ثانیه قائلند بالقدر و داخلست درین مسلک^۱ معبد^۲ جهنی و غیلان دمشقی و تقریر کرده است این قاعده را واصل ابن عطا و گفته که باری تعالی حکیمست و عادل و جایز نیست که اسنادی بسوی باری تعالی شرّ و ظلم را و جایز نیست اینکه اراده کند از بنده گان خلاف آنچه را که امر کرده و جایز نیست که حکم کند بر بنده گان چیز را و بعد تجاوز بدهد ایشانرا بر آنچه پس بنده فاعل خیر و شرّ و ایمان و کفر و معصیت است و بنده (نر) بند است و منحصراست در حرکات و سکنات و اعتماد و نظر و علم و محالست (٨) که بنده بند شود بفعلی که نتواند بجا آورد و دیده شده در رسالهٔ حسن بصری که نوشته بود بعبد الملک (بن) مروان چونکه سؤال کرده بود از تقدیر و جبر

مبد^۲ مسلک و قتلوان^۱

فرموده که قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ستفرق أمتي من بعدي ثلاث و سبعين فرقة واحدة منها ناجية والباقي هالك¹ (۳) در آن انجمن آن جماعت ازین ذرّه بيمقدار سؤال نمودند که چرا ائمت فرقه فرقه شدند و سبب فرقه فرقه شدن شان چه بوده و اسامی و لقبهای فرقه ها چیست فلهمذا الفقير الى رحمت الله محمد ابن زين العابدين خراساني المتخلص بفدائي در صدد وضوح اين مطلب برآمده و از کتابهای تواریخ مثل روضة الصفاء و تواریخ فرشته و حبيب السیر و از تواریخ عربيّه مثل (کتاب) الملل (و) النحل و رياض الجنان و ابن خلکان و ابن زولاق و تواریخ مصر و غيره بفراسی ترجمه نمودم بسهولت الافهام که مطلب بآسانی درك شود تا هر کسی بتواند تمییز² دهد (۴) حقرا از باطل و بداند که هرکس که ادعای امامت کردند و دینی جعلی کردند آخر بکجا منتهی شدند و قطع شد نسل شان و یا حاضر است با پیروانش و معلوم کند که آنهائیکه ادعای امامت بر باطل نمودند و بعد از نو پشت یا بیشتر قطع نسل شدند و پیروانشان مثل گلّه بی شبان همه فرقه فرقه شدند و هرکس که امام بر حق بود بحال خود باقی و بر قرار و پایدار است و نام نهادم این کتابرا بهدایت المؤمنین الطالبین و بالله المعین و علیه الاذکال فاعلم اینکه در کتاب الملل و النحل مسطور است که از جمله فرقه هاست الواصليّه اصحاب ابي (۵) حنیفه واصل ابن عطا از تربیت یافته گان حسن بصری بود که تعلیم داده بود حسن بصری

1 Очень распространенный в разных вариантах хадис. См., например, ابو عيسى محمد بن عيسى الترمذی، الجامع الصحيح، القاهرة، عضدالدین عبدالرحمن بن احمد ۱۲۷۳-38 книга, гл. 18 и 20, или تمییز² الايجی، العقائد العضديه، اسطانبول، ۱۲۶۰، ص ۹.

هذا كتاب بهدایت المؤمنین الطالبین

و بالله المعین و علیه الاتکال¹

بسم الله الرحمن الرحیم

حمد و سپاس فزون از وهم و قیاس مر واجب الوجودیرا سزااست که بید² قدرت کامله خود جمیع ممکنات را از کتم عدم بعرضه وجود آورده و بنی نوع انسانرا بر سایر مخلوق بجهت معرفت و عبادت و بندگی بمصداق آیه کریم (۱) که (وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ)³ واسباب معرفت را در نفس خود انسان کما کان موجود فرموده که کما قال الله تعالی و فی (الْآفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ) أَنَّهُ الْحَقُّ⁴ و اسباب عبادت را از هر نوع مهیا فرموده و کتاب فرستاده و باولی و مزوجی از ذریه⁵ پاك رسول خود در میان خلق خود قائم و پایدار قرار داده ابد الابدین و دهر الداهرین تا بهدایت او بسعادت ابدی و بملك سرمدی برسیم فله الحمد علی الا (۲) وله الشکر علی نعمائه حمد ابدی و شکر سرمدی و السلام علی محمد و آله التّجباء و علی من اتّبع الهدی اما بعد بر کافه مؤمنین پوشیده نمازاد آنکه بعضی از مؤمنان و طالبان طریقه حق تشرف حضور داشتند در انجمنیکه از احادیث حضرت خیر البشر گفته میشد تا اینکه این حدیث بمیان آمد که گفتند آن حضرت

¹ التکال

² بیده

³ Коран, 51(56).

⁴ Коран, 41(53).

⁵ ذریه

كتاب

بهدايت المؤمنين الطالبين

در برخی از کشورهای خاورزمین و تاریخ ادبیات و فلسفه میباشد. امیداست طبع و نشر این کتاب آغاز فعالیت پر دامنه‌ای باشد که عده‌ای از محققین در باره تاریخ اسماعیلیه بعهدہ خواهند گرفت و شاید بالاخره تاریخ اصلی و علمی فرقه اسماعیلیه — که پدیده مهمی در زندگی ملل خاور زمین بشمار میرود — ایجاد گردد. (۱) علاوه بر این طبع این رساله اطلاعات فراوانی که معرف ماهیت ارتجاعی فرقه اسماعیلی دوره معاصر، و نیز معرف شیوه‌های تبلیغات مذهبی آنهاست، بدست میدهد.

(۱) بحسب اطلاعاتی که خود اسماعیلیها در دسترس ما قرار میدهند، شماره پیروان اسماعیلیه در هندوستان و پاکستان و برمه و سیلان و اندونزی و ایران و سوریه و افریقای شرقی و جنوبی و کشورهای دیگر، در زمان حاضر به بیست میلیون میرسد (Souvenir, commemorating the historic and auspicious occasion of H.R.H. Prince Aga Khan's Platinum Jubilee, celebrated at Karachi, Pakistan, February, 1954». Published by Ismailia Association, Pakistan, Harris Road, Kharadar, Karachi [s. a.] p. 68).

به همراهان دستور داد تا پیاده به پیش روند و خود خدا را بیاری طلبید و پس از اندک زمانی سوار بر ماشین که بدون بنزین حرکت میکرد به همراهان رسید. بدشواری میتوان پی برد که در این افسانه چه چیز دست بالا را گرفته است: خوشباوری و تعصب ابلهانه مؤلف و یا سالوسی پر نیرنگ او (۱).

ولی بدون در نظر گرفتن این ترهات "بخش کرامات"، محتوی اطلاعات جزئی گرانمایی در باره تاریخ نوین اسماعیلیه میباشد. مثلاً اینکه وقتی آقاخان اول به هند رسید یکنفر انگلیسی "مهماندار کرنیل"، (یعنی کلنل، سرهنگ) به پیشوازش آمد و ازان پس نیز با آقاخان رابطه دائمی برقرار نمود. از این موضوع بر میآید که امپریالیستهای انگلیسی از دیر زمان رابطه بسیار نزدیک با آقاخان برقرار نمودند. بدینجهت اتفاقی نیست که نوّه او سلطان محمد شاه "نماینده خوبی برای امپریالیسم انگلیس"، از آب در آمد (۲). ذکر نام ماکنزی، پزشک خصوصی آقاخان اول در کتاب فدایی محتمل است اشاره بهمین موضوع باشد. فدایی کتاب خود را با تهدید مخالفین آقاخان سوم تمام میکند و شواهدی از قران میآورد که مخالفین "امام برحق"، همیشه در دوران گذشته شکست ننگ آوری دیده‌اند، و همچنین به خواننده یاد آوری میکند که در روز قیامت بیشک از او خواهند پرسید که آیا "امام زمان خود"، را میشناسی یا نه؟ بدینشکل اثبات امامت (۳) و "مقدس بودن"، فرمانروایی آقاخان تا پایان کتاب ادامه دارد و بدینطریق وظیفه سیاسی مؤلف انجام می پذیرد.

کتاب فدایی محتوی افکار مذهبی در هند در اواخر قرن نوزدهم و نیز، چنانکه در پیش گفته شد، اطلاعات زیاد و گرانمای در باره تاریخ اسماعیلیه

(۱) فدایی که گویی خود پی برده است که از این جهت دشوار است تیرش به‌هدف برسد در صفحه ۱۸۸ چنین مینویسد: "این مردم زمانه خواهند گفت که اغراق و دروغ است".

(۲) Дж. Неру, Автобиография, Москва, 1955, стр. 313-315 (جواهر

لعل نهر، اتوبیوگرافی. ترجمه بروسی، مسکو، ۱۹۵۵، صفحه ۳۱۳ - ۳۱۵).

(۳) در باره این موضوع به کتاب А.Е.Бертельс, Насир-и Хосров и исмаилизм

Москва, 1959, главы 2 и 4 (آ. ی. برتلس: ناصر خسرو و اسماعیلیه، مسکو،

۱۹۵۹، فصل ۲ و ۴) رجوع کنید.

مؤلف بوسیله صاحب خانه که "از درون خانه خود بهتر با خبر است نه بیگانه"، (صفحه ۱۱۷ متن) نقل شده رو برو میشویم. اما "صاحب خانه"، — فدایی، برای اثبات مطالب مذهبی خود، در کنار اطلاعات احتمالاً صحیح بعضی جعلیات و تحریفات آشکار را نیز در کتاب خود گنجانده است. بنا بر این در کتاب فدایی ما با مجموعه‌ای از مطالب گرانبها سر و کار داریم که عجالتاً کلید کشف آنها در دسترسمان نیست و خواننده‌ای که مایل است تاریخ اصلی و صحیح فرقه اسماعیلی را در این کتاب ببیند عجالتاً از آن محروم است.

برای آنکه بتوانیم از تمام طلاعات ماهرانه راست و ریست شده قسمت تاریخی کتاب فدایی سر در آوریم، لازم است متن آنرا با متن منابع نامبرده و نام نبرده بوسیله مؤلف — که در بین منابع نام نبرده مثلاً "تاریخ جهان گشای"، جوینی نیز وجود دارد — با دقت تمام تطبیق دهیم، سپس مواردی را که مؤلف از متن این منابع دور شده آشکار سازیم و آنگاه کلیه اطلاعاتی را که فقط این مؤلف بدست میدهد مورد انتقاد تاریخی قرار دهیم. برای بدست آوردن ذرات زر نابی که ازین "شست و شو"، حاصل میگردد بیشک باید متحمل زحمت فراوان گردید. تطبیق متن کتاب فدایی با منابع اصلی و تهیه تفسیر و حواشی مستلزم سالیان دراز زحمت خاورشناسان است و از اینجهت آ. آ. سیمونف بجای آن بود که کتاب حاضر را بدون ترجمه و حواشی بچاپ برساند و فقط بدان قناعت نماید که متن یگانه نسخه ناخوان و بسیار مغلطی که اتفاقاً بدست او رسیده است تصحیح گردد و طبع و نشر یابد. چاپ حاضر این کتاب به خاور شناسان کشورهای مختلف امکان میدهد که هر يك قسمتی از این کتاب را مورد مطالعه انتقادی قرار داده و بران حاشیه و تفسیر بنویسند، زیرا این کاریست که شاید از عهده يك نفر خارج است.

قسمت خاص تاریخی کتاب فدایی تا صفحه ۱۵۹ بسر میرسد و از آن ببعد تا صفحه ۱۸۹ توصیف ملال آور و خسته کننده "کرامات"، سه آقاخان و اعضای خانواده آنها جای دارد. بین این "کرامات"، گاهی مطالب عجیب و خنده آور دیده میشود. مثلاً یکی از راویان روایت میکند که روزی آقاخان سوم بر "گاری متکا"، (motor-car) سوار بود، این گاری که نمیتواند بدون "روغن پیترول"، حرکت کند، اتفاقاً در بین راه روغنش تمام شد. آنگاه آقاخان

زمان معینی ذکر میشود در صورتیکه آن مطلب مربوط به زمان ما قبل یا ما بعد آن میباشد (اناکرونیسم).

اکنون مثالی در باره اعتبار اطلاعاتی که فدایی در دسترس خواننده میگذارد میاوریم زیرا این مثال ما را در راه ذکر بعضی نظریات در باره استفاده از این کتاب بعنوان يك منبع تاریخی یاری مینماید. در صفحه ۱۹۱ کتاب حاضر فدایی چنین مینویسد که شاعر معروف ایرانی که در قرن نوزدهم میزیسته یعنی قآانی قصیده‌ای در مدح آقاخان اول هنگامیکه آقاخان والی کرمان بود ساخته است. مؤلف مطلع این قصیده را نیز در کتاب خود آورده. در دیوان قآانی در حقیقت چنین قصیده‌ای با چنین مطلع در مدح والی کرمان وجود دارد، ولی در چاپ سنگی دیوان قآانی در این قصیده نام "رستم خان"، والی کرمان دیده نمیشود نه "آقاخان"، بنا براین این سؤال پیش میاید که: آیا فدایی این مطلب را جعل نموده است و یا ناشرین دیوان بعللی نخواستند اند سندی درباره نزدیکی و ارتباط شاعر با فرقه اسماعیلی بچاپ برسانند و بنا براین نام آقاخان را با نام رستم خان عوض نموده‌اند؟

وضع دشوار و مورد تعقیب فرقه اسماعیلیه در طی دوازده قرن پیروان این فرقه را مجبور میساخت که کلیه منابع اصلی در باره فعالیت خود را با دقت تمام مخفی نگه دارند. هم چنین طرفداران مخفی این فرقه کوشش داشتند از راه تقیه حب خود را نسبت به فرقه اسماعیلی آشکار نسازند. در طی قرون متمادی (مخصوصاً قبل از قرن دوازدهم میلادی) متفکرین بزرگ خاور زمین پنهانی به فرقه اسماعیلی می پیوستند زیرا این فرقه در آن زمان تا اندازه‌ای از تعصبات خشک مذهبی دوری میجست و امکان میداد که مثلاً قران را آزادانه تفسیر نمایند. البته چنین "کفر و زندقه‌ای"، بسختی مکافات میدید و بنا بر این لازم میامد که در خفا بماند.

در کتاب فدایی ما نخستین بار با اطلاعاتی در باره طرفداران مخفی فرقه اسماعیلی، که قسمتی از آنان روایت است (۱) و بنا بگفته

(۱) این نکته که تا بحال در هیچ سندی دیده نشده است و بحسب آن سوزنی، شاعر سمرقندی قرن دوازدهم، از پیروان اسماعیلیه بوده است بسیار جالب توجه میباشد (صفحه ۱۰۸ متن).

این کتاب از کتابخانه غنی آقاخان در شهر پونه که تقریباً هیچکس را بدان دسترس نیست و علاوه بر آثار معروف مؤلفین قرون وسطی محتوی نسخ خطی قدیمی و کمیاب است که تا کنون وجود آنها بر اهل دانش نا معلوم مانده، استفاده کرده. و از این گذشته، در بسیاری از موارد، نویسنده به سنن شفاهی که در نزد رهبران فرقه باقیمانده است، تکیه نموده (به صفحه ۱۱۷ متن رجوع شود). فدایی کتاب خود را با تشریح تفاوت کلی فرقه خود با سایر فرق اسلامی و نیز تشریح نظریات و آیین اسماعیلیه در باره امامت، بر پایه اثر معروف شهرستانی، شروع کرده و، بنا باظهار نظر آ.آ. سیمونف، در بعضی جاها نیز از طریق بیان مطلب و شیوه استدلال شهرستانی دور گشته است. سپس به "تاریخ اسماعیلیه"، پرداخته ولی آنرا بکلی بشیوه خاص خود بیان مینماید. کلیه وقایع تاریخی که او در کتاب خود ذکر میکند همه برای رسیدن بمنظور معین و مشخص است. و آن اثبات قانونی بودن و "سودمندی"، فرمانروائی کلیه چهل و هفت "امام"، منجمله آقاخان سوم، و نیز اثبات وراثت بر حق و مستقیم اسامان اسماعیلی از "داماد پیغمبر"، علی گرفته تا امام آخر قرن نوزدهم، میباشد.

هر جا که رشته مستقیم وراثت نا پدید گشته و این مطلب بر اسلام شناسان بخوبی معلوم است مؤلف با دقت تمام نا گفته گذارده و یا تشریح و استدلالی بظاهر نزدیک به حقیقت آورده است. از طرف دیگر فدایی مبالغه در راه بالا بردن ارج نه تنها کلیه امامان اسماعیلیه بلکه خود فرقه را نیز به منتهی درجه رسانده و تقریباً تمام فعالین بزرگ مذهبی و شاعران و فیلسوفان دوره قرون وسطای خاور زمین را از اسماعیلیان مخفی و یا طرفداران فرقه اسماعیلی معرفی نموده است (۱). طبیعی است که کتاب پر است از مطالب جعلی و تحریف یافته و نیز ذکر غیر دقیق مطالب دیگران و اختلاط حقیقت با افسانه‌ها مانند افسانه معروف "در باره سه رفیق"، یعنی حسن صباح، عمر خیام و نظام الملک (به صفحه ۸۳ متن رجوع شود). هم چنین در متن گاهی نیز مطلبی راجع به

(۱) بسیار قابل ملاحظه است که مؤلف دائماً در راه اختلاط فرقه اسماعیلی و تصوف کوشاست. واضح است که مذهب اسماعیلی بعدها در طی قرون تا درجه‌ای با مکاتب فرعی تصوف در هم آمیخته. ولی فدایی گاهی نیز، ممکن است نه بدون پایه و اساس، نقاط تماس مذهب اسماعیلی و تصوف را در دورانه‌های اولیه تصوف می یابد و ذکر میکند (به صفحات ۱۰۴ و ۱۱۷ متن رجوع شود).

در هند به نفع آقاخان پایان یافت (۱) ولی با احتمال قوی مباحثات مختلف بین اسماعیلی‌های ایرانی که به هند مهاجرت کرده بودند و اسماعیلی‌های بومی باز هم چندین ده سال دیگر دوام داشت. میتوان فرض نمود که به عقیده کارشناسان حقوق اسلامی که به همراهی آقاخان به هند آمده بودند، اسماعیلی‌های هند اهمیت امامت و "مقدس بودن"، شخص آقاخان را "ارزیابی صحیح"، نمی‌کردند. بدینجهت، چنانکه بارها این موضوع در تاریخ اسماعیلیه اتفاق افتاده است، بار دیگر لازم آمد که "کتاب دعوت"، تازه‌ای نوشته شود و در آن "اصالت امامت"، و "قانونی و مقدس"، بودن حکومت امام باثبات برسد. فدایی خراسانی که بر حسب نام و نسب ایرانی و از ایران بهند رفته بود نوشتن این کتاب را بعهدہ گرفت.

آ.آ. سیمینوف چنین اظهار میکند که کتاب فدایی "برای استفاده اهل فرقه"، احتمالاً فقط برای رهبران فرقه اسماعیلیه، آشنا بزبان فارسی، نوشته شده. مطالب کتاب خواننده را باین فکر می‌اندازد که فدایی با نوشتن آن قصد نداشت، مانند متقدمین خود که در قرون وسطی کتاب دعوت نوشته اند، با کتاب خود "به قلوب مؤمنین"، راه بیابد. اقتناع سوداگران هندی (۲) اواخر قرن نوزدهم، بوسیله استدالات مذهبی برای پرداخت عشریه در آمد به آقاخان، البته کار غیر ممکن بود. بدینجهت فدایی کتاب خود را، بحسب خواست زمان، بر نوعی "مجموعه" گزارش، در باره اسماعیلیه بنا نهاد، و در آن تعلیمات مذهبی و تاریخ فرقه را جای داد تا کلیه اطلاعات ضروری در باره فرقه را در دسترس آقاخان و نزدیکانش قرار دهد و آنها بتوانند در مباحثات استدالات مختلف مذهبی و تاریخی را بکار برند.

از آنچه که در پیش گفته شد مختصات کتاب فدایی که اهمیت فوق العاده باین اثر می‌بخشد و از طرف دیگر کار استفاده از این کتاب را بعنوان يك منبع تاریخی دشوار می‌سازد، آشکار می‌گردد. چنین بر می‌آید که فدایی برای نوشتن

«Judgment by the hon'ble sir Joseph Arnould in the Kojah case, otherwise (1) known as the Aga Khan case, heard in the High court of Bombay during april and june, 1866». Bombay, printed at the «Bombay Gazette» steam press, 1867.

(۲) سران فرقه "خواجه"، از تجار مهم و متوسط بودند.

کتاب حاضر که ما بطبع آن پرداختیم "کتاب بهدایت المؤمنین الطالبین"، نوشته^۲ فدایی خراسانی، که تا کنون تنها يك نسخه از آن بدست آمده و آن متعلق به دانشمند فقید آ.آ. سیمیونف بود، منبع بسیار گرانبهائی از جهت تاریخ اسماعیلیه است. این کتاب محتوی اطلاعاتی است که نویسنده از برخی تألیفات تاریخی که احتمالاً بمرور زمان از بین رفته است اخذ نموده، ولی استخراج مطالب صحیح که فدایی از منابع قدیم و معتبر در کتاب خود آورده و تا کنون بر دانشمندان نا معلوم بودند، بجهت بعضی خصوصیات این کتاب، کار چندان آسانی نیست. برای روشن نمودن این خصوصیات کوشش میکنیم قبل از هر چیز وضعیتی را که در آن فدایی کتاب خود را نوشت و هم چنین وظایفی را که در پیش خود نهاد تشریح نماییم.

این کتاب در اواخر قرن نوزدهم و یا اوایل قرن بیستم (نه دیرتر از سال ۱۹۱۰) در بمبئی بوسیله^۳ یکی از نزدیکان پیشوای اسماعیلی ها، آقاخان سوم، سلطان محمد شاه (وفات سال ۱۹۵۷) نوشته شده. پدر بزرگ پیشوای نامبرده، آقاخان اول، حسنعلی شاه، در سرزمین ایران، در ناحیه^۴ محلات مقر داشت. ولی در سال ۱۸۴۰ از آنجا که سلاطین قاجار با او میانه^۵ خوبی نداشتند، با عده ای از پیروان خود به هند رفت. نخست مدتی در کراچی و کلکته گذراند، سپس در پونه نزدیک بمبئی مستقر گردید.

آقاخان، که خود را خلف مستقیم علی و فاطمه و "امام عصر"، میدانست و ادعای پیشوایی بر فرقه^۶ اسماعیلیه^۷ هند "خواجه"، داشت، ورودش به هند باعث بغرنجی کار اسماعیلیه گردید، زیرا برخی از اسماعیلی های هند چنین حقی برای "امام"، قائل نبودند که ده يك در آمد آنها را بعنوان "مالیات مذهبی"، بگیرد. اگر چه این ماجرا در سال ۱۸۶۶ بوسیله^۸ رای دادگاه عالی استعماری انگلستان

قهرست

۱	مقدمهٔ بنگاه انتشارات
۳	کتاب بهدایت المؤمنین الطالبین
۲۰۱	فهرستها

انستیتوی تاریخ و باستان شناسی و نژاد شناسی فرهنگستان علوم تاجیکستان

کتاب
بهدایت المؤمنین الطالبین
معروف
بتأریخ اسمعیلیه

تألیف

محمد بن زین العابدین خراسانی فدائی

از روی نسخه قرن چهاردهم هجری
بتصحیح و اهتمام

الکساندر سیمیونوف

مسکو ۱۹۵۹

سلسلہء آثار ادبی ملل خاور

متون

سرئ کوچکت

۱

كتاب

بهدايت المؤمنين الطالبين